SAN-ANTONIO

ĂSTA-S EU ȘI NU MĂ ȘCHIMB

Editura FORUM

SAN-ANTONIO

ĂSTA-S EU
ŞI
NU MĂ SCHIMB

ÎN COLECŢIA SAN-ANTONIO AU APĂRUT:

MERGE, SAN-ANTONIO
AM ÎNCERCAT SE POATE
LICHIDĂM ŞI NE LUĂM VALEA
SPLINA ÎN SUC PROPRIU
ARHIPELAGUL MITOCANILOR
ADEVĂRUL FĂCUT VARZĂ
ÎNCEPE ACŢIUNEA
LICHIDAŢI-L
URMĂRIŢI PRINDEŢI ŞI ADUCEŢI WISKY
GALANTERII PENTRU DAME FRIVOLE
PIEPTĂNÂND GIRAFA
SIROP PENTRU VIESPI
VINO CU LUMÂNAREA PREGĂTITĂ
SĂRUTĂRI UNDE ŞTII TU
CINE TRAGE PRIMUL
SE ÎNGROAŞĂ GLUMA
CIRCUL SIFILITICILOR
SALUTARE PĂRINŢELE
DESCALECĂ ŞI DU-TE
O CRUNTĂ SPARGERE DE NUNTĂ
BERURIER ÎN SERAI
DE LA "A" LA "Z"
TE-AM TRIMIS PE LUMEA AILALTĂ
PROFEŢIILE LUI NOSTRABERUS
UNORA LE PLACE CHEALĂ
ĂSTA-I MORT ŞI HABAR N-ARE
STRADA CADAVRELOR
JOS LABELE
DRAGĂ, PASEAZĂ-MI MICROBII TĂI
DACĂ TANTI LE AVEA
DĂ BUNĂ ZIUA LA DOAMNA
TOMBOLA PUNGAŞILOR
SERENADĂ PENTRU O PIPIŢĂ DEFUNCTĂ

SAN-ANTONIO

ĂSTA-S EU
ŞI
NU MĂ SCHIMB

ROMAN

Traducere de:
EUGEN MANDRIC

Editura "FORUM" s.r.l.
Bucureşti, 1996
Str. Ion Câmpineanu nr. 20
Sector 1, Cod 70709

Coperta: TUDOR ISPAS

SAN-ANTONIO
"J'SUIS COMME ÇA"
EDITIONS FLEUVE NOIR-PARIS
69, Bd. SAINT MARCEL-PARIS XIIIe

ISBN - 973 - 9065 - 97 - X
Pentru această versiune toate drepturile rezervate
EDITURII "FORUM" - BUCUREŞTI

pentru Andreea şi Andrei Grenier
graţie cărora pot fi tratat drept "vândut".
Cu toată prietenia.

S.-A.

AVERTISMENT

- Ridică mâna dreaptă şi spune: jur.

- Jur!

- Lasă mâna jos. Personajele acestei povestiri sunt pur imaginare şi fictive?

- Personal cred că da, dar cum zicea o muieruşcă adulteră: orice se poate înşela.

- Orice asemănare cu persoane existente, sau care au existat în trecut nu va fi decât pură coincidenţă?

- Bineînţeles că nu, toţi oamenii se aseamănă. Ei pot fi grupaţi pe categorii. Există tâmpiţi...; există mai puţin tâmpiţi...; există aproximativ tâmpiţi... Nu va fi, deci, nimic surprinzător dacă unii lectori se vor recunoaşte în aceste pagini.

PRIMA PARTE

SĂ ŢI-O ÎMPACHETEZ, MERGI MAI DEPARTE?

CAPITOLUL I

Sunt unii care sunt altminteri, dar eu, ce vreţi, eu sunt aşa şi nu mă schimb!

Şi pentru că sunt cum sunt, mi s-au întâmplat toate cele ce urmează. V-aţi prins?

==========

Nu c-am fi nişte pricopsiţi, Félicie şi cu mine, dar avem un grădinar. Dacă ne oferim acest lux este pentru că, aţi ghicit, se-ntâmplă să posedăm o grădină.

Nu-i grozavă. (vorbesc despre grădină). Nici grădinarul de altfel. Şi-a făcut studiile de horticultură după "Rustica", revista sa preferată şi deosebeşte cu greu un praz de o ceapă, dar pentru săpat cu nădejde brazdele, nu-s doi ca Julius (numele autentic al individului, omogat de starea civilă şi chiar de cea militară).

Patruzeci bătuţi pe muchie, o voce de fetiţă şi barbă cât un flacon de ulei contra insolaţiilor, inutil să-ţi baţi capul pentru diagnostic: glandele endocrine îi funcţionează cu îndelungi rateuri. Ar putea să se zbănţuie în costum de mariner, Julius, cu un cerc în mână, ca micuţii cuminţei de odinioară şi nimeni nu s-ar minuna.

Endocrinele, vă zic. Pentru dat în mintea copiilor nu s-a inventat încă nimic mai eficace.

Scurta lui viaţă, ce să mai vorbim! Tot atât de fadă ca o felie de bostan. Fiu de alcoolic, asistenţa publică – o vizitatoare antisocială care venea lunar să-i tragă o mamă de bătaie pentru verificarea reflexelor... Greu de imaginat ceva mai desăvârşit în stilul coşmar.

Tat-su o omorâse pe sor-sa, cândva. Motivul: de ziua lui, aceasta îi scrisese pe tăbliţă: "Tată, te iubeşti". Acest "iubeşti" în loc de "iubesc" l-a pus în toate stările, pe bătrân. Nu glumea cu vorbele de conjugarea a IV-a. Un purist, ce vreţi. A spart tăbliţa în capul fetiţei: există şi fani ai gramaticii...

Trebuie înţeleşi.

Pe fondul acestor evenimente, vă daţi seama că tuturor li se rupea în paişpe de glandele lui Julius. A fost poreclit "Tărtăcuţă" şi cu asta totul fusese spus. Cam sumară terapeutică, nu?

Locuieşte aproape de noi, în spălătoria cartierului. Nu-i culmea confortului, dar are apă curentă. În plus nu-l sâcâie nimeni având în vedere că trăim o epocă în care toată lumea îşi poate permite Alba Lux, să-şi spele rufele murdare în familie.

Locatarii a peste zece străduţe îl folosesc la muncile mărunte: Julius goleşte haznalele, îneacă pisoii şi instalează tarabele în zilele de piaţă. Asta-i permite să subziste. Félicie, cumsecădenia mea de mamă, îl pune să "întoarcă" grădina în fiecare primăvară. Apoi ea însăşi se ocupă de semănat,

plantat, plivit, pentru că, pentru muncile delicate, Julius nu-i omul potrivit la locul potrivit.

În ziua aceea, proaspăt întors dintr-o misiune, îl găsesc manevrând cazmaua. Atenţie mărită! Dacă nu-l supraveghezi e în stare să sape tot cartierul. Un moment de neatenţie şi găseşti un câmp întors pe dos în locul străzii principale. Adevărat buldozer, Julius!

Îi strâng dreapta, ceea ce necesită, din partea mea o cantitate substanţială de curaj.

==========

– Merge treaba, Julius?

Încerc să mă pun la mintea lui, dar e oarecum dificil.

Când are o idee în cap, apăi asta clincăne ca un zurgălău.

Îmi consacră un surâs fericit, pătruns de o infinită serenitate. Seamănă cu un tip care ar fi citit Claudel şi l-ar fi înţeles.

– Da, domnule.

Îi pasez o ţigaretă. Şi-o proţăpeşte între dinţi şi se apucă s-o rumege fără a-i scoate hârtia, cu intenţia probabilă de a scoate maximum de foloase din ea.

După ce m-am supus exigenţelor bunătăţii mele congenitale, îl abandonez pe Julius, grăbit s-o îmbrăţişez pe mama. Vă daţi seama că, Félicie, mă adulmecase deja. A şi coborât peronul, cu faţa luminată de bucurie şi cu eternul său şal negru încrucişat pe piept.

– Vlăjganul meu scump, nu te aşteptam aşa devreme...

Ne tragem câte o pupătură, două, trei şi-mi anunţă o mâncărică de viţel pentru prânz.

San-Antonio, preferatul dumneavoastră, trece la papuci, îşi atârnă haina în cuier şi depune într-un fotoliu Voltaire acea parte a trupului rezervată acestor uzanţe.

Ce bine-i acasă la tine, după ce-ai înghiţit o mie cinci sute de borne kilometrice, pe nerăsuflatelea.

– Vrei o cafeluţă, întreabă Félicie.

– Nu mersi: am băgat în mine tot drumul...

– Ar trebui să te culci, Antoine: pari istovit.

Clatin capul a negaţie.

– Mai întâi trebuie să mă prezint la raport, mamă. Şi să înmânez Bătrânului documente de cea mai mare importanţă.

– Măcar două, trei ceasuri, obiectează cu blândeţe Félicie.

Reflectez. E zece dimineaţa. Chiar aş putea să-mi permit câteva clipe de răgaz. Între noi doi şi faţa nord a Everestului, le merit din plin. La urma urmei, nu eram obligat să gonesc ca un nebun toată noaptea, nici să-mi tapez toată distanţa Barcelona-Paris dintr-o răsuflare.

– Ascultă, mamă, mă odihnesc aici în fotoliu, două ceasuri. Pregăteşte masa pentru douăsprezece fix. La două trebuie să fiu în biroul bossului.

Mă lasă liniştii, şi-o ia fericită, către bucătărie. Mă relaxez. E frumos, aerul pur. Afară, vajnicul Julius scormoneşte scoarţa terestră cu îndârjire, cântând cu vocea sa necoaptă un şlagăr la modă: Marseilleza.

Simt subit că aş fuma cu plăcere o blondă. Am băgat în mine atâtea cafele, să mă ţină treaz toată noaptea la volan, încât am sistemul nervos în formă de arici zbârlit. Categoric,

o ţigaretă mi-ar prinde bine. Din nefericire, ultima pe care o posedam se morfoleşte actualmente în gura grădinarului. Asta-i situaţia, San-Antonio, dacă vrei să faci rotocoale fumigene, trebuie să te deplasezi uşurel până la debitul de tutun din colţ. Una peste alta, puţin mers pe jos riscă să facă bine încheieturilor tale înţepenite.

Îi anunţ intenţia mea Féliciei. Îmi propune să se ducă, în locul şi în schimbul meu, până la negustorul de nicotină, timp în care, ceapa s-ar rumeni în unt. Refuz propunerea. Asta ar mai lipsi!

Iau de pe cuier haina. În buzunarul interior al acesteia există un plic mare, înfăşurat în hârtie de ambalaj. Conţinutul acestuia este nepreţuit.

Îl scot din buzunar şi-l depun într-un vas de aramă, cu motive fioros cizelate din daltă şi ciocan, vas care ne-a parvenit în egală măsură de la un unchi şi din Maroc. Şi iată-mă uşchit.

Gagiul Julius a terminat partea stângă a grădinii (in english "the garden") şi atacă partea dreaptă, după ce a ezitat îndelung dacă să sape sau nu aleea de ciment.

Părăsesc căsuţa şi o iau molatec, de-a lungul bulevardului plantat cu arbori decorativi, către centrul suburbiei noastre. Totul este liniştit, calm, promiţător. Se aude, venind de la şcoala vecină, vacarmul încântător al copiilor în recreaţie. Buşiturile unui ciocan pe nicovală... Scuipatul şuierător al unui aparat de sudură, la tinichigiul din vecini. Trece un tip pe motocicletă. Pe şaua din spate are o colivie cu un canar în interior. Păsăroiului nu i se cere nici un efort pentru a se balansa în scrânciob. Un privilegiat!

Străbat cei treisute optzeci şi şase de metri, plus douăzeci de centimetri, care mă separă de debitul de tutun şi intru discret în dugheană. Patronul, un chelbos gras cu jiletcă de lână şi buzele tip margine de ţucal, mă primeşte cu un baritonal:

– Slutare, domnule comisar! care fac să se întoarcă spre mine toate privirile rarilor clienţi de dimineaţă.

E un bişniţar cumsecade care guvernează o cotineaţă comercială ceva mai mare decât o minge de rugby, numai bună să clocească cassa. Tipul fericit că trăieşte şi că ordonează hârtiuţe jegoase în sertăraşe dimensionate pe criterii valorice.

– Un risling mic, domnule comisar?

Accept.

Albişorul de dimineaţă, mirosul percolatorului şi al cornuleţelor care se răcesc în coşuleţe de plastic, nu este asta o formă de fericire?

Ofer rândul meu, cumpăr un cartuş de pipe şi-mi reintegrez domiciliul, gândind senin la mâncărica de viţel a Féliciei. Am sentimentul datoriei împlinite, băieţi. Voi care o frecaţi de-a surda în tot felul de ocupaţii adormitoare, nu puteţi înţelege cu ce rimează asta; daţi-mi voie să vă spun că-i o senzaţie foarte agreabilă.

Am reuşit, tocmai, o ispravă (una în plus): să pun mâna pe nişte documente top-secret furate Franţei, în momentul în care o bandă specializată le negocia la Barcelona. Conveniţi că-i o treabă de "first quality", nu? E plin hexagonul de şmecheri care au fost numiţi Mari Maeştri ai diverselor Mari Ordine de şters unde ştiţi voi, pentru mult

mai puţin decât atâta. Subsemnatul nu-i dotat pentru îmbătatul cu apă chioară. Voi avea dreptul doar la o energică strângere de metacarpiene din partea Bătrânului. Cea mai înaltă distincţie decernată, la palatul curcănimii naţionale, pentru servicii exemplar executate.

Trebuie să fi avut un mâzgâlitor de himere în ascendenţă, prea sunt detaşat de deşertăciunile acestei lumi, din fericire.

Împing poarta de fier. Scârţâie amabil din toate ţâţânile, exact cum se cuvine. O iau pe alee în direcţia peronului. Ceva nedefinit, pe care-l voi defini, totuşi, mă surprinde în mod confuz. Pluteşte ceva în aer. Deocamdată vag, flu... Mă zgâiesc în jurul meu şi pricep: Julius e absent din peisaj. Cazmaua i-a rămas împlântată în pământ. Sunt gata să pariez un franc vechi contra unui franc nou că s-a dus să ia un gât de poşircă la bucătărie. Asta-i Félicie: când foloseşte mână de lucru străină, se consideră obligată să o aprovizioneze cu haleală şi băuturi fermentate.

Intru în bucătărie. Nimeni. Pe plită ceapa s– a carbonizat, o fumărie acidă, neagră, uleioasă, umple laboratorul bunei mele mame.

Trag repede tigaia de pe foc şi mă duc s-o pun pe pervazul ferestrei. După care fac puţin curent ca să evacuez fumul.

Ce-o fi asta? Ca să-şi părăsească Félicie soba în timp ce are ceapa pe foc, trebuie să se fi petrecut ceva cu totul neobişnuit.

Rag din fundul bojocilor:

– Mamă!

Dar nu-mi răspunde nimeni. Mă năpustesc afară, continuând să strig. Tot nimic. Dispariţia lui Julius face să-mi crească anxietatea. Înconjor grădina şi-l descopăr, în dosul unui boschet de trandafiri, leşinat.

Vă daţi seama?

CAPITOLUL II

Nici în stare normală nu-i foarte nostim, Julius. Are, în mod constant, aerul de evadat dintr-un borcan, lucru care-ţi provoacă frisoane. Dar, cu o rană de-a curmezişul dovleacului, pare scos din muzeul ororilor. Mă chircesc lângă el şi-i pun mâna pe piept. Inima bate aproape normal. Înhăţ furtunul de stropit, dau drumul robinetului şi-i stropesc generos biata mutră brutalizată. Sfârşeşte prin a deschide un ochi, apoi pe-al doilea. Ar deschide şi un al treilea dacă mama-natură n-ar fi limitat la două renghiurile pe care ni le-a jucat.

Mă recunoaşte şi un zâmbet călduros i se înfiripă pe buze.

– Ce ţi s-a întâmplat, Julius?

– Un domn, zice. Îşi ridică o mână murdară de pământ spre rană, o retrage plină de sânge, îşi priveşte degetele înroşite fără a părea că înţelege ceva.

– Ce ţi-a făcut domnul?

– A intrat cu încă un domn. M-a întrebat dacă mama dumneavoastră este acasă, am zis da.

– Şi apoi?

– Nu-ş ce-a fost. Cred că mi-a luat cazmaua...

Şi-a aplicat o lovitură zdravănă pe moaca cinocefalului.

– Şi maică-mea?

– Nu ştiu...

Normal. L-a luat apa şi urmarea i-a scăpat.

– Poţi să umbli?

– Da, de ce?

De ce! De milioane, Julius ăsta. Dacă şi-ar privi într-o oglindă moaca pleznită ca un fruct prea copt, poate ar pricepe. Trebuie că are ventilaţie la mansardă. Poate asta-i va activa facultaţile mintale, demult înţepenite pe linia de depou. Are mult de recuperat, amăratul ăsta de Le Nôtre al săracilor.*)

– Hai, vino cu mine.

Mă întorc at home (cum se spune în Savoia) şi înhaţ bigofonul penru a cere o ambulanţă. Vor avea mare bătaie de cap să-l recoasă, gealaţii de la spital. Treaba lor, eu mă întreb unde a dispărut Félicie. Răscolesc toată casa, temându-mă să n-o găsesc asasinată de japiţele care-au operat această descindere. Dar nu există nici cea mai mică urmă a bunei mele mame. S-a volatilizat. Sau, ca să mă exprim mai corect, "a fost" volatilizată.

Străfulgerat de o idee subtilă mă năpustesc către vasul în care ascunsesem documentele. Sunt acolo!

Toate acestea s-au petrecut atât de rapid şi par atât de incoerente încât creierii mei tind să se scurgă prin nas şi urechi.

---

*) Le Nôtre, arhitectul peisagist al Versaillului. (N.T.)

Ce poate să însemne tot acest miş-maş? În timpul scurtei mele absenţe şi-au făcut apariţia nişte indivizi. I-au venit de hac grădinarului şi au kidnapat-o pe maică-mea! Cu siguranţă că erau ambuscaţi în promiscuitate (cum zice Béru), pândind mişcările mele, gata să acţioneze. În zadar mă concentrez ca o sticlă de ketchup, nu-mi amintesc să fi remarcat ceva cât de cât insolit.

Prăbuşit pe un scaun, Julius geme uşurel în timp ce borşul îi picură pe cămaşă.

Am prezenţa de spirit să-i ofer un păhărel de tărie. O bea ca pe un sirop. Îmi votez şi mie unul, cu titlu onorific şi simt că toate merg mai bine. Cel mai greu într-o chestie de genul acesta, este să admiţi evidenţa.

Doi infirmieri vin pe alee, ţinând o brancardă înfăşurată sub braţ. Suindu-se pe peron, unul dintre ei alunecă, ratează o treaptă şi-şi rupe trei dinţi de pragul uşii. Julius şi cu mine îl ajutăm să se întoarcă la ambulanţă. Toate aceste adorabile personaje pleacă în grup şi nepreţuitul dumneavoastră San-Antonio rămâne singurel în cămăruţa lui, ca o puţă, sub un chipiu de general. Nu ştiu dacă mă veţi înţelege, de altminteri că mă înţelegeţi sau nu puţin îmi pasă, mi se fâlfâie chiar, dar mă simt ridiculizat.

Să fi un dur, un teribil, un superman, un crack al curcănimii şi să laşi să fie kidnapată propria ta bătrână, de sub nasul tău, gogomănia mi se pare de proporţii cosmice. Peste angoasele filiale (fireşti, veţi recunoaşte), mă simt copleşit de ridicolul situaţiei.

E oare vorba de o răzbunare? Mi-am cucerit cu mintea, pumnul şi pistolul atâţia duşmani încât, pentru a-i

repertoria, mi-ar trebui un computer. Şi nu orice hârb cu cipuri, ci unul sofisticat, unul care-ţi permite să afli până şi câte fire de păr avea Louis XIV sub braţ şi la ce vârstă i-a ieşit maseaua de minte lui Clovis.

Dacă cineva a vrut doar să se răzbune pe mine, atacând-o pe maică-mea, ar fi lovit-o sau ucis-o pe loc, probabil...

Mai golesc un păhărel de moartea laringelor şi înhaţ telefonul. Vocea Bătrânului este mai mieroasă decât o acadea, în clipa în care-mi identifică mândreţea de voce.

– Te-ai şi întors, San-Antonio? Ţi-ai dat toată strădania...

În materie de strădanie, i-aş fi zis mai bine ultra-danie, căci am dat ce am mai drag pe lume, dar nu-mi ardea de calambururi.

– Am documentele, patroane, îl anunţ. Atâta doar că s-a ivit o mică piedică...

Tonul Cheliosului încetează să mai fie uleios. Interoghează, tăios până-n prăsele:

– Ce-i?

– Un mic necaz de ordin familial. Îmi este imposibil să vă predau personal hârtiile. Puteţi trimite un curier demn de toată încrederea? Îl aştept acasă.

– Bineînţeles, dragul meu.

Din moment ce necazurile nu sunt decât familiale, îşi tamponează săculeţul purtător de ouă clocite cu o lăbuţă de aligator femelă.

– Nimic grav? se interesează, pentru că e, totuşi, politicos.

– Nu, patroane.

– Cu atât mai bine. Treci să mă vezi cum te eliberezi, nu-i aşa?

– Contaţi pe mine.

Ne urăm unul altuia chestii fericite şi punem, fiecare, aparatul său de debitat minciuni, la locul lor pe furci (care furci, în cazul meu, sunt caudine).

Se spune că ban la ban trage. Ei bine, idem pentru tubofon. Cum pipăi un post telefonic, se declanşează în lanţ. De-abia mă re-afundasem până-n gât într-o stare de meditaţie dubioasă, când soneria invenţiei lui Bell et Comp. îmi cântă aria "Ridică-mă". Muzica distonantă a Peteteului, livret Caseledepuneri. Cum aceasta este o piesă căreia nu-i pot rezista, înşfac bigofonul şi, cu o voce suavă dar bine timbrată, articulez un "Alo"! care ar face să pălească de invidie pe însăşi D-na Edwige Feuillère.

– Comisarul San-Antonio? Modulează o damă care, judecând după inflexiuni, nu pare să fi ajuns la vârsta când se recurge la serviciile chirurgilor esteticieni pentru netezirea pieilor prin lifting.

Voce caldă, vibrantă. Simţi nevoia să vizionezi buzele care articulează atât de frumos.

În carne şi oase, răspund eu, cu acel simţ al apropoului căruia îi datorez şi porecla "Mitralieră" (din pricina tac-tacului prompt).

– Vă deranjez ca să vă dau veşti despre doamna mama dumneavoastră.

Fraţilor, mi s-a oprit pitpalacul. Aş da orice plus altceva să mă găsesc faţă-n faţă cu posesoarea acestei voci

şarmante. E o umbră de ironie în cuvintele ei. Cred că jubilează în forul e interior. (Gândesc cum vorbeşte Béru).

Mă cunoaşteţi suficient pentru a înţelege că vajnicul San-Antonio fierbe. Muşchii mi se înoadă, aorta mi se dilată, colonul urlă pământ, sistemul circulator se înămoleşte, celulele cenuşii se îndoliază, degetele de la picior se fac pumn, iar plexul solar începe să mi se bronzeze.

– De altminteri, anşenează vocea melodioasă, v-o dau la aparat.

O scurtă pauză. Pipota mea face "8" şi nu mai reuşesc să înghit saliva.

Vocea blândă a bunei mele Félicie gâdilă uşor placa sensibilă a receptorului.

– Antoine! E uluitor, dragul meu, dar nu trebuie să te îngrijorezi...

Stop! I s-a smuls aparatul din mână.

Sirena în piele de vacă reia iniţiativa operaţiunilor.

– Asta ca să vedeţi că nu glumim, dragă comisare.

– Urmarea! zic sec.

Vorbesc sec dar trebuie să recunosc că nu am un fir de păr pe mine care să nu fie ud. De rândul ăsta trebuie să mă fac la idee prin propriile mele mijloace: Félicie a fost cu adevărat kidnapată.Mai nutream o undă de speranţă: groggy şi umbra de speranţă.

– Suntem dispuşi s-o eliberăm pe doamna, mama dumneavoastră, în schimbul anumitor documente pe care le-aţi adus din Spania, zice gagica, pe acelaşi ton calm şi curtenitor.

Iată-ne ajunşi la motivaţii. De fapt nici o secundă nu

mă îndoisem că incredibila aventură era în legătură cu ultima mea misiune.

– Fără glume! reuşesc să articulez bâlbâit.

Drept care nici măcar mie nu-mi sună convingător.

Dacă vrei să te dai mare trebuie s-o faci din toată inima.

Ori tocmai tragerea de inimă lipseşte intenţiei mele de a mă grozăvi.

– Fără glumă, afirmă interlocutoarea – din păcate – invizibilă.

– Jalea e, zic, că nu mai sunt în posesia mea.

– Ar fi regretabil pentru scumpa şi bătrâna dumnea-voastră mamă, asigură târfa.

Şi adaugă, supliment lămuritor:

– Am exercitat o supraveghere atentă în jurul biroului şi al domiciliului dumitale, comisare. Aceasta ne-a permis să constatăm că v-aţi dus **întâi** acasă.

– Corect, atâta doar că, odată frontiera trecută, pusesem documentle la poştă.

Dintr-o dată vocea se schimbă. Pierde şi-n ironie şi-n amabilitate.

– Treaba dumitale este să le recuperezi. Avem încredere în dumneata. Presupun că ţii la viaţa mamei dumitale, restituie-ne hârtiile în cauză! Ai douăzeci şi patru de ore la dispoziţie. Dacă mâine la prânz n-am recuperat aceste documente, stimata doamnă va sfârşi de o manieră foarte dezagreabilă. Sunt – după cum ştii – mai multe feluri de a muri, domnule comisar.

Fălcile mi s-au înţepenit. Strâng atât de puternic din dinţi încât molarii s-au înfipt doi milimetrii în gingii. Reuşesc, totuşi, să-mi descleştez gura pentru a profera:

– Dacă vă atingeţi de un singur fir de păr al mamei mele vă veţi căi, vă previn. Moartea pe care o pretindeţi că o pregătiţi mamei nu va fi nimic în comparaţie cu ce vă voi face eu să suportaţi.

Vaca izbucneşte în râs.

– Nu face literatură, dragă comisare. Iată instrucţiunile noastre... Cunoşti oficiul poştal de pe Champs Elysées?

Ia tăcerea mea drept răspuns afirmativ şi continuă:

– Are, în holul de la parter, o serie de cabine telefonice numerotate. Te vei duce la cabina 14. Am spus: 14, sper să nu uiţi. Între perete şi aparat este un spaţiu în care nu-i câtuşi de puţin dificil să strecori foile. Asta-i tot. Cum vom fi în posesia hârtiilor, o eliberăm pe mama dumitale. Bineînţeles este inutil să supraveghezi cabina, cred că-ţi dai seama. La primul semn suspect vom considera înţelegerea încălcată şi te vom ajuta să devii orfan.

Râde din nou.

Sute de oameni utilizează zilnic fiecare cabină. Îţi dai seama că a supraveghea şi urmări pe toţi cei ce folosesc cabina 14 ar fi nebunie totală, iar o operaţie de asemenea anvergură n-ar putea trece neobservată. Cine are urechi de auzit s-audă!

Bing!

Iată-mă din nou singur. Mă joc puţin cu aparatul. Mi-l pun pe frunte şi privesc în oglindă această pereche de coarne de ebonită. Eşti ridiculizat cât se poate, dragul meu San-Antonio. Ai fost posedat la pielea goală. Între tine şi un cur pictat nu-i mai mare diferenţa decât între un deputat şi un zarzavagiu.

Prima mea reacţie, recunosc lovindu-mi cutia toracică de să-mi rup coastele, e destul de laşă. Îmi zic: "Dacă tot sunt în posesia mea, aceste documente, le voi da. După ce mi-o eliberez pe Félicie, mă descurc eu să pun iar mâna pe ele".

Atâta doar că nu-i vorba decât de un prim impuls. Îmi schimb gândul. Şi asta din mai multe considerente, dintre care iată-le pe cele principale:

1. Am o conştiinţă profesională din oţel inoxidabil şi ideea de a ceda şantajului mă insuportabilizează.

2. Cunosc moravurile acestui gen de indivizi. Ştiu prea bine că, dacă le dau satisfacţie, nu vor avea nimic mai grabnic de făcut decât s-o omoare pe scumpa mea Félicie, pentru eliminarea unui martor compromiţător.

Concluzie: trebuie să-mi găsesc mama în mare viteză. Să nu cedez teribilei presiuni, a refuza acest târg odios este cel mai bun mijloc pentru a o proteja.

Aici ajunsesem cu reflecţiile mele îngrijorate, când o caleaşcă neagră stopează în faţa conacului meu. Din ea coboară două arătări familiare: Mathias şi Pinaud. Sunt bravii menestreli trimişi de Bătrânul să ia documentele.

Se anunţă discret.

Pinaud, care este de-al casei, se prăvale într-un fotoliu.

– Maică-ta nu-i p-aci? se miră el.

– S-a dus la cumpărături...

Îi întind plicul lui Mathias cu o strângere de inimă. Făcând acest gest definitiv, mi-am stabilit ireversibil poziţia. Aiuriţii nu bănuiesc nimic cu privire la semnificaţia sa dramatică. Furtună grădul nouă în cutia mea craniană, fraţilor! Şi cu toate astea barometrul arată timp frumos.

– Ne oferi un aperitiv, sper! sugerează Pinaud.

Ramolit ca de când îl ştiu. E palid tot, ofilit total. Ai zice o salată de la lada de gunoi. Are iz de vegetală în putrefacţie. Ochii săi tulburi par două scoici abandonate în plin soare.

Morocănos, scot o sticlă de Martini, trei pahare şi le buşesc pe masă. Sunt teribil de grăbit să-i văd cărându-se pe acoliţii mei, cu preţioasele planuri. Să fiu din nou singur. Să hotărăsc un plan şi să acţionez. Da: **ACŢIUNEA!**

– Faci o moacă bizară, observă finalmente Pinaud, nu merge?

– Ba da.

– E plecată pentru multă vreme maică-ta? Aş dori să-i prezint respectele...

– Lasă-le după uşă, zic, o să i le dau când se întoarce.

Mormăie înţepat:

– Pă scurt, suntem în plus?

– Am treabă, mă scuz.

Umplu cele trei pahare şi le dăm pe gât în tăcere.

Mathias îmi aruncă priviri îngrijorate. Bănuie că nu-mi sunt boii acasă şi ochii săi negri distilează semne de întrebare.

– Dacă aveţi nevoie de ceva, domnule comisar? propune.

Am nevoie să fiu lăsat în pace, dar e dificil de exprimat chestia asta când eşti băiat politicos, solid format de-a lungul celor şapte ani de-acasă.

Arcaşii curcănimii republicane se cară, luând documentele şi eu mă regăsesc singur cu gândurile mele.

O companie dezagreabilă.

CAPITOLUL III

În viaţă, esenţialul este stăpânirea de sine. Tipul care-şi poate controla reacţiile, sigur de el fără sprijinul unei caschete galonate trântită în vârful tărtăcuţei, e asigurat de succes.

Este ceea ce mă efortez să-mi bag în cap, în timp ce fac un duş cu apă îngheţată. Apa chioară, mişto invenţie.

A avut fler de milioane barmanul care ne-a preparat coctailul ăsta (două măsuri de hidrogen şi una de oxigen. Agitaţi bine şi folosiţi-o în mici cantităţi, amestecată cu mult whisky).

În capătul a zece minute, jetul viguros al stropilor bine calibraţi şi corect direcţionaţi, mi-a şters oboseala. Mă rad impecabil, îmi pun o cămaşă albastru deschis cu gulerul uşor scrobit, îmbrac un costum de tweed lejer, înnod o cravată cu dungi alb-albastre şi, înţolit milord, pornesc la război. Pentru început, purced la o rapidă explorare a vecinătăţilor imediate. Eu şi mama locuim pe o stradă discretă, cu vilişoare şi grădini delimitate de ziduri pudice... Ceva mai departe, în direcţia centrului Saint-Cloud-ului, maistrul tinichigiu deja citat continuă să trateze cu ciocanul aripile maşinilor buşite.

Singurul zgomot al străzii. Cu excepţia câtorva frânturi de muzici răspândite de Europanumberun, totul calm, suav, liniştit.

O ginesc pe servitorica vecinilor noştri. Suită pe un scaun, freacă geamurile ferestrelor de la primul etaj. O cunosc de când i-am executat un solo de balalaică la jartiere, într-o zi când stăpânii ei se duseseră să-şi mărite nepoata domiciliată în nordul Auvergnului.

– Martine! o strig cu vocea mea de centaur.

Dă drumul pieii de căprioară, care planează în zbor lin până pe gazon.

– Bună ziua! susură dulcea copilă.

Are funduleţul plinuţ şi rotund, mutriţa rotundă, ochiul rotund şi pistrui în jurul năsucului.

– N-ai zărit-o pe maică-mea? mă informez, ca şi cum ar fi vorba de ceva lipsit de importanţă.

– Da, răspunde fermecătoarea de gemlâcuri, a plecat într-o maşină cu doi domni... De cel mult o jumătate de oră.

– Coboară, vreau să-ţi spun două cuvinte...

– Nu, înţelege greşit apelul subreta, am de lucru.

Fără îndoială-şi închipuie că intenţionez să-i cânt "Sus, sus, sus, cel mai înalt ţăruş din lume".

Îşi punctează refuzul cu o mimică expresivă, cu trimiteri proletare la patronii ei.

Toanta!

Apăs soneria şi intru la vecini. O pereche de pensionari. El a fost crescător de porumbei călători în armata colonială, ea este originară din Colombes, pe scurt era scris în cartea

destinului să se înţeleagă. Amândoi ursuzi, cresc în continuare porumbei, pentru că exista un columbar în curte, când s-au mutat aici, venind de la Columb-Béchar.

Mă întâmpină bătrâna, alertată de ţârâitul soneriei. E o sfrijită vopsită în blond, tot atât de sfârşită ca dimineaţa unui revelion.

– Dragă vecine, ciripeşte distinsa columbofilă, cărei ocazii datorăm onoarea acestei vizite?

Îi dedic surâsul meu **Gibbs** numărul 408/3, cel mai recunoscut de utilitate publică de către ministerul timpului liber. Urmare de la cauză la efect, vecinei i se dilată corsajul.

– Aş dori, dacă-mi permiteţi, să cer o informaţie femeii dumneavoastră de serviciu.

Se încruntă, gen mops. Îşi închipuise poate, că venisem s-o răpesc pe armăsarul meu alb. I s-o fi suit Ivanhoe la cap.

– Lui Martine? se miră, profund reprobatoare.

– Da, mama mea a ieşit cu nişte prieteni. Martine a văzut-o din moment ce lucrează la etaj.

Şi-i servesc **in extremis** (pentru că am făcut doi ani de latină la un tipograf specializat în cărţi de rugăciuni), o gargară cum că, să vedeţi, mama a plecat fără a-mi lăsa indicaţii precise cu privire la prietenii la care s-a dus.

Chestia prinde ca o exemă pe pielea unui cerşetor. Asigurată, D-na porumbel-(it) (it is the name of the mistress) mă introduce în sufrageria mobilată complet Henric II. Pe bufet o operă din ipsos de Paris veritabilă, care reprezintă o fetiţă ţinând un snop de grâu în braţe, în timp ce câinele îi latră în nas. Mă extaziez aşteptând sosirea Martinei.

Slujnicuţa roşeşte zărind-mă.

– Domnşoară, mă adresez ceremonios preţ de un deget (cine va stabili exact şi când, importanţa unui deget într-o ceremonie!). Domnişoară îmi puteţi descrie persoanele cu care a plecat mama mea?

– Erau doi bărbaţi.

– Şi cum arătau aceşti bărbaţi?

– Erau în impermeabile deschise la culoare.

– Descrieţi-mi-i, vă rog...

– Nu pot. Abia i-am întrezărit. Aveau pălării maro, nu le-am distins figurile...

– Nu-i ziua mea băftoasă azi. Mama îi urma?

– Era unul care-i dăduse braţul!

Mă s. ábate un tremur interior. Când te gândeşti că, în timpul acestei răpiri, eu îmi paradem gâtul cu poşircă, la trei sute de metri de locul faptei!

Culmea culmilor! cum ar zice Mansard.

– Le-aţi văzut maşina?

– Vag. Era neagră...

– Ce marcă?

– Poate un Peugeot 403... Dacă nu cumva un Versailles sau un D.S.

Atâta precizie mă face praf.

– Este tot ce-mi puteţi spune, draga mea copilă?

– Da.

– Atunci întoarce-te să "faci" geamurile! ordonă imperativ maica Porumbel, care nu-şi plăteşte servantă pentru supravegherea mamei vecinilor poliţişti.

Martine îmi înşurubează o promiţătoare privire azurie

şi se cară. Mă grăbesc să-mi iau rămas bun de la vecină. Soţul ei are aerul fals-absent şi mă tem să nu-i ridice tensiunea intimitatea mea cu nevastă-sa. Drept care refuz paharul de porto pişorcos pe care aceasta insistă să mi-l ofere.

Mă găsesc în faţa reşedinţei mele, mai viţel la poarta nouă decât înainte de a o interviewa pe subretă. Doi bărbaţi în impermeabile deschise şi cu pălării de fetru maroniu care folosesc o maşină neagră!

Rahat cu mac. Speram să obţin o pistă, dar îmi dau seama că frec ţiparul, pe partea asta. Şi dacă obţineam numărul maşinii nu era nici o scofală: certamente răpitorii circulau cu numere bidon.

Deocamdată contactul meu cu animalele în chestie e scurt-circuitat. Singurul punct posibil de întâlnire a drumurilor noastre rămâne, la urma urmei, cabina 14 a oficiului poştal Champs-Elysées. Sector în care, fără îndoială, împricinaţii sunt cu ochii cât cepele. O singură manevră greşită şi-am zaharisit-o definitiv. Risc s-o pierd pe blânda mea Félicie. Idee insuportabilă!. Am luat-o-n barbă în asemenea măsură că nici măcar nu-mi rămâne destulă putere să mă răcoresc prin cei mai scatologic din folclor.

Intru-n casă terminat. Iau telefonul şi compun numărul Curcănimii Naţionale. Cer centralistei să mi-l paseze pe Bérurier. Respectiva mă anunţă că onorabilul meu coleg e pe liber azi, ceea ce mă surprinde. Închid dezumflat.

În cazurile grave (şi niciodată n-am întâlnit unul mai important decât acesta) simt nevoia Grasului. Poate vă

surprinde, ştiind că pachidermul este personajul preferat al luărilor mele la mişto. Florile au nevoie de îngrăşăminte. Béru, cu tot respectul datorat, este bălegarul meu. Mă fertilizează. În cazul de faţă, cu cât gândesc mai mult, cu atât am nevoie de el, de logica sa greoaie cusută cu fir de sârmă ghimpată.

Cum trebuie să acţionez rapid, încui poarta şi sar în tărăboanţa mea.

==========

De la intrarea în imobilul care are privilegiul să găzduiască existenţa vegetativă a vrednicului Béru, trompele lui Eustache îmi sunt zgâriate de un cânt de beţie, care coboară etajele de-a-ncălarelea pe rampa scării. Recunosc vocea de bas-nobil-galvanizat: e cea a subordonatului meu. Recunosc de asemeni şi cântecul: **Salteralii**, impul preferat al Grasului. Este vorba de o baladă, relatând necazurile unui saltelar care fusese denumt Dărăcitorul lui Rabelais şi care poseda o fată frumoasă ca ziua Z.

În loc să dărăcească saltelele, fătuca le folosea pentru exerciţii în doi. Aşa a cunoscut un sultan vestit, Homan Hericanul, care a vrut s-o ia în patul său. Fata salteralului s-a crezut picată-n cer, dar a descoperit repede că picase în rahat. Se întoarse deci la Dărăcitorul lui Rabelais, încărcată cu un bebeluş rotofei şi urlător şi cerşi iertarea saltelarului. Ceea ce acesta-i acordă. Ca prin minune, asupra ei pogorî Harul, după ce pogorâse sultanul; fata se puse pe dărăcit şi-şi învăţă odrasla nelegitimă să dărăcească saltele găurite, toată casa dărăci în cor şi faima ei crescu.

V-am făcut acest rezumat ca să vă daţi seama de nobleţea textului, înalta deschidere morală şi prelungirile sale filozofice. De câte ori Grasu o ia pe ulei, rage asta. Şi de fiecare dată când zbiară **Saltelarii**, plânge. Cum plânsul îi face sete, această virtuoasă cântare are funcţiile unui perpetuum mobile.

Escaladez cele două etaje care mă separă de bârlogul Majestăţii Sale şi exersez pe butonul soneriei o apăsare laterală, al cărei rezultat este declanşarea unei ţârâieli stridente. Cântecul moare pe buzele unse cu vin roşu ale Grasului. Percep oarecare înjurături. Apoi, balena sa vine să-mi deschidă.

E-nţolită la 8 ace (nu te poţi exprima altfel despre o doamnă care cântăreşte o sută douăzeci de kilograme, deci dublul unei persoane normal constituită.)

E drapată într-o rochie de mătase groasă şi, când îmi întinde laba, am tendinţa să îngenunchez pentru a săruta safirul pe care-l poartă la deget, într-atât seamănă cu un episcop ieşit nebărbierit din postul mare.

– Ca să vezi, gângureşte Bertha, ce sublimă surpriză! Ezact la ţanc.

Şi-mi explică, târându-mă în sufragerie, că dă o recepţie intimă pentru sărbătorirea a douăzeci şi cinci de ani de căsătorie.

E tot ce poate fi mai intim, recepţia. Nu sunt convocaţi decât soţul legiuit şi amantul ei, coaforul. Dacă este puţin numeroasă, recepţia trebuie să fi fost bogată în calorii, Grasu-i mai violaceu decât rochia Doamnei.

– Ei bine, behăie ea, dacă mă aşteptam...

Şi-mi striveşte dreapta cu o frenezie de care vinurile de Rocher nu sunt străine.

– Dac' nu ierai în misie, te-aş fi chema', afirmă Bérurier; aş fi vru' să-l am şi pă Pinuche, da' Bătrânu nu vru să-i dea permisie oată cu mine.

Coaforul miroase a briantină argentiniană. E radios. Această nuntă de argint îl bagă-n călduri. Cât sunt de fericiţi, toţi trei; ce frumos menaj formează: tipic francez, sudat, exemplar şi tot restul. Tinerii căsătoriţi ar trebui convocaţi să facă stagiu la Béru pentru a se iniţia în bucuriile vieţii conjugale. Ar învăţa astfel să se organizeze şi să evite zdruncinăturile de care suferă atâtea cămine.

– Ai halit? se îngrijorează Béru.

Are ochii injectaţi de vin, nasul striat de vinişoare şi faţa ca muleta unui toreador.

Îmi dau seama că, efectiv, am stomacul la călcâie.

– Nu.

– Slavă Domnului! exclamă reverenda Bertha, totdeauna religioasă când e vorba de crăpelniţă. Slavă Domnului, mi-au mai rămas nişte raţă cu portocale, friptură de miel, tocăniţă de iepure, puţină quiche lorraine, sufleu de cozi dă langustă şi un pic de mazăre.

Afirm că m-aş mulţumi cu astea şi, în timp ce balena încălzeşte plita, mă apuc să-i povestesc Grasului cruda mea păţanie.

Se înduioşează, compătimeşte, asigură că Félicie este cea mai grozavă femeie din lume, îşi striveşte o lacrimă groasă cât o insulă plutitoare, după care-şi transformă cele cinci degete într-un pumn muşchiulos la a cărui vedere ar

leşina însuşi Carnera şi trânteşte această halcă de carne nedezosată pe masă.

– O s-o găsim! decide.

Momentul este mişcător, fraţilor. Încărcat de grandoare! Jurământul celor trei fraţi Horatius, e căcărează de capră, prin comparaţie. Alfred, coaforul, începe să plângă. Grasu îşi dă pe spate fetrul de duminecă, de care nu se poate despărţi la recepţie şi cu o voce grea, declară:

– Vezi tu, San-Antonio, astea ie rizicurile meseriei. În jobu' nosst' cazi dân cân în cân dân Sicilia în Caraibe. Esenţialu'ie, conchide el cu pertinenţă, să ai sănătate.

În petto, îl rog pe Dumnezeu ca Félicie să şi-o păstreze pe a ei. Bérurier, care e la al patrule litru de roşu, continuă:

– Dacă ţi-aş zice că la nepotu-mio, fostu' boxer, treaba nu prea merge? Nevastă-sa e la senat, în Alpi. I s-a făcut un pleo thorax. A începu' prosteşte, dintr-o prindere dă plămâni şi dup-aia...

Şi striveşte vreo duzină de lacrimi bine constituite în care s-ar îneca un congres întreg de crocodili.

Bertha face o diversiune fericită, minând o graţioasă stewardesă a Air France-ului. Îmi aduce un platou destul de garnisit cât să asature populaţia a trei ţări subdezvoltate.

Bag pe jghiab fără poftă, gândindu-mă la Félicie a mea, care se zbate în labele unor nemernici.

Vocea sa la telefon era fermă, netă. Aprigă femeie, Félicie. Nu genul spăimoasă. Sunt sigur că le-a impus prin calm şi demnitate.

– Ai proiecte? întreabă Grasu, vărsându-şi al n-elea stacan de roşu.

Înclin capul.

– La oficiul poştal de pe Champs trebuie început, Grasule. Cu toată grija cuvenită faptului că pezevenghii ăştia mă ţin în colimator. Dacă mă văd fâlfâindu-mă pe acolo fără să depun planurile, se vor prinde că umblu cu raţa vopsită.

Tocmai muşcam un copan de raţă. Sfinte, reţetele tuşichii Bertha! Căutaţi în volumul doişpe, capitolul paişpe!

– Ce mitocoseşti pentru Oficiul Poştal, o capcană?

– Imposibil. Javrele astea au dreptate: prea multă lume foloseşte telefoanele. Nu-i poţi urmări pe toţi câţi vor intra în cabina 14...

– Atcea?

Atuncea vom proceda altminteri. Biroul poştal se închide târziu, dar se închide. În noaptea asta vom pregăti un mic dispozitiv special în cabina 14...

– Ce?

Beau o gură de vin.

– Persoana care ne interesează va fi cea care va lua plicul ascuns în spatele telefonului. Voi depune deci un plic de sanchi. Voi cere însă laboratorului nostru să branşeze în cabină un semnalizator care să se declanşeze când cineva atinge plicul. O chestie gen lămpiţă roşie care se luminează. Pricepi?

– Bravo, e gândit regeşte, bâlbâie frizerul.

– Tu, Béru, tu îţi vei cumpăra o bluză gri şi te vei aşeza petete la un ghişeu al Oficiului. Când se aprinde lampa, urmăreşti tipul în chestie, înţeles?

– Ai încredere, filatura ie darul meu dân născare, bombăne Béru, aruncându-i coaforului priviri grele de subînţelesuri.

CAPITOLUL IV

Cum trec pragul **Franch Chicken House Corporation**, societate furios anonimă, cu capital indexat, dispensat de impozit celular, sunt strigat de caporalul Prinfaţă care, ajungându-mă prin sapte, îmi bate respectuos umărul pe deasupra.

– Mă bucur să vă văz domle comisar. Patronu vă pretinde sus şi tare. S-a încercat un telefon la dumneavoastră dar n-a răspuns nimeni...

Îi mulţumesc lui Prinfaţă şi-l evit pe lateral, plonjând în vechiul ascensor hidraulic care ridică zilnic încărcături de sticleţi leneşi către etajele unde plutesc miasme de tutun şi caftinguri.

Debarcare la Bătrânul. Moaca lui mă înspăimântă: nu l-am văzut niciodată cu asemenea mutră, nici măcar în coşmare.

Este de un alb care dă uşor în verde cu, deasupra cheliei, reflexe ca de moar. Buzele sale, dintotdeauna subţiri ca găuricea unei cutii destinate colectării de fonduri pentru susţinerea şcolii laice, seamănă acum cu o lamă de bărbierit. Iar privirea sa degajă tot atâta căldură cât un sloi de ghiaţă într-un vagon frigorific traversând Alaska.

Nu-i nevoie să fii ghicitor în stele pentru a înţelege că nodurile nervilor patronului au slăbit şi se bălăngănesc.

Dă Doamne să nu mă bage Bătrânul într-o anchetă urgentă! Aş fi obligat, în acest caz, să-i trântesc demisia, ancheta mea personală primează.

– Doreaţi să mă vedeţi, patroane?

Îmi indică un fotoliu pivotant, ca şi cum m-ar trimite pe scaunul electric. Îndrăznesc să hazardez în acesta un curuleţ prudent. Remarc extrema nervozitate a degetelor sale. Face opturi, noduri, arabescuri.

– Da, San-Antonio, voiam să te văd...

Ridică celebra-i mapă de birou din piele modelată cu ciocanul şi culege un plic din hârtie de ambalaj. Îl recunosc, este cel care conţine documentele aduse de mine de la Barcelona şi atât de aprig disputate.

– Poftim...

– Ce e, patroane? mă smeresc eu (care mi-am început educaţia la un colegiu de iezuiţi).

– Priveşte!

Deschid plicul şi scot din el un vraf de foi. Le examinez: sunt riguros albe. Torente de sânge îmi inundă brusc, faţa.

– Nu înţeleg, şefule, rag ca un elefant (Am cunoscut intim cu ani în urmă, un cornac).

– Regretabil, explodează Directorul – şi eu care contam pe dumneata să-mi explici...

Buimăceală de zile mari. În bulbul meu, a cărei eficacitate este totuşi recunoscută, se intonează "Mister şi fasole bătută", versiune originală, sub-titrarea în papuaşă.

– Vreţi să spuneţi că plicul pe care vi l-au remis Mathias şi Pinaud nu conţinea decât aceste foi albe?

– Exact.

– Dar, dar, behăi eu, ceea ce se explică prin aceea că am mâncat friptura de miel.

– Dar ce? tranşează Bătrânul, cu cuţitul de tăiat plicuri.

– Sunt absolut sigur că am recuperat adevăratele planuri la Barcelona. Le-am luat de la agentul turc într-o cameră a hotelului Arycasa. Le-am verificar şi nu văd cum... Erau în buzunarul interior al vestonului meu. Am luat până şi precauţiunea de a mi le fixa în căptuşeală cu ajutorul a două ace de siguranţă şi nu m-am dezbrăcat înainte de a ajunge acasă.

– Acestea sunt, totuşi, faptele! afirmă bossul.

Nu se încălzeşte defel. Privirile mele dezolate îl lasă mai rece decât Mont-Blancul iarna.

O linişte penibilă îmi apasă căpăţâna.

Bătrânul o rupe fără nici un efort.

– Prefer să te las să elucidezi acest mister, dragul meu. Insist asupra urgenţei... trebii. Când mi-ai telefonat din Barcelona că misiunea a reuşit, am avertizat imediat, bazându-mă pe cuvântul dumitale, pe Dl. Ministru de acest... Hm... aşa zis succes!

Ah, vocea cheală! Foloseşte cuvinte care rănesc. Mă ridic.

– Mi-este imposibil să-ţi dau ordine mai precise şi nici măcar sfaturi, San-Antonio. Tot ce pot să-ţi spun e că-mi trebuie planurile în urgenţă maximă.

Ezită şi catadicseşte, totuşi, să-mi întindă mâna. Îi presez

cele cinci fără entuziasm. Are mâinile reci, ca cele ale unui şarpe, ar zice Ponson de Terrail*).

Amărâtul care iese din biroul său este mai plouat decât vitrina-reclamă a unui negustor de umbrele din Brest.

Renunţând, din grabă, la ascensor, cobor în viteză până în biroul meu.

==========

Acolo îl descopăr pe onorabilul Pinuchet, în patru labe pe podea, foarte ocupat, îmi explică, să-şi caute un nature de la prohab. Această pierdere îl îndurerează cu atât mai mult cu cât nasturele era ultimul.

– Dacă ies aşa, se lamentează demnul personaj, voi fi linşat pentru atentat la pudoare...

Îl încurajez.

– Pentru atentat la pudoare, este necesară o anumită sculă; în ceea ce te priveşte, eşti scos din cauză. Nu cu amintiri îndepărtate poţi scandaliza contemporanii.

Începe să se văicăre, dar sfântul Anton de Padova pe care-l invocase în afacere îşi face treaba şi Pinaud dă cu nasul în nasture. Îl culege, nu fără legitimă devoţiune, şi-l depune pe sugativa biroului meu. După care scotoceşte unul din sertare, cu speranţa că va descoperi ceva de cusut.

– Mathias? întreb

– S-a dus să caute nişte berici, vine imediat.

---

*) Vicontele Pierre Alexis Ponson de Terrail, romancier francez, creatorul, în sec. XIX, al personajului Rocambole. (N.T.)

Ca într-o piesă bine regizată, Mathias intră cu două sticle de Kronenbourg.

– Hei, domle comisar aţi şi venit?

Îl smulg zâmbetul de pe buze ca şi cum ar fi fost un tifon nu prea curat lipit pe o bubuliţă.

– Ce isprăvi aţi făcut plecând de la mine? latru la ambii colaboratori (îmi plac mult câinii, în special când sunt călcaţi pe coadă).

Roşcovanul, săracul, nu se poate înroşi mai mult decât l-a făcut mă-sa.

– Păi, am venit aici, nu-i adevărat Pinaud?

– Daha! răspunde Pinaud, care a găsit cu ce să coasă naturele şi care şi-a băgat acul în burtă.

– Direct? tun eu, Jupiter modern şi invers, adică inventatorul paratrăznetului care concentrează fulgerele în loc să le împrăştie.

– Natural că direct. Doar nu-ţi închipui că ne-am dus la curve cu documentele alea la noi!

– Şi plecând de acasă v-aţi suit în maşina voastră?

– Da.

– N-aţi fost busculaţi de nimeni, n-aţi vorbit cu nimeni?

– Nimeni.

– Aţi venit direct aici?

– Direct!

– N-aţi avut nici cel mai mic incident pe drum?

– Nimic! N-am oprit decât la roşu, n-am coborât din furgonetă şi nimeni nu s-a apropiat de maşina noastră; de ce?

– Planurile nu-s în plic.

– Ceeee!

Au scos la unison acest strigăt de indian sioux. Sunt credibili drăguţii. Pinaud rămâne cu acul ridicat şi prohabul deschis larg.

– Pot să jur pe ce am mai sfânt... începe el.

Ce-o fi având cu cel mai sfânt, preţuita mea epavă? Ramolismentul sau dragostea pentru muscadet?

– ... că i-am remis plicul tău bossului, direct în mână. Nu-i adevărat Mathias?

– Purul adevăr, domnule comisar. Dacă cineva a luat documentele, să mă iertaţi, asta putea să se întâmple numai când au fost în posesia dumneavoastră!

Treaba îmi pare evidentă până la infinit chiar şi mie însumi.

În acest caz sunt în centrul unei complexe, surprinzătoare, aiuristice, dubioase, stranii, bizare, incredibile, buimăcitoare, nelămurite, halucinate, aventuri*).

Căci, urămiţi cu atenţie raţionamentul meu şi ţineţi-vă bine: nu mi s-au putut fura documentele înainte de a le scoate din buzunar pentru a le pune în vasul de bronz, acasă.

Dacă javrele care au operat la mine ar fi luat blestematele astea de planuri, nu văd de ce ar mai fi răpit-o pe mama şi m-ar şantaja cu pretenţia de a le fi remise... E destul de evident pe toate părţile şi mai ales în cele biconvexe, recunoaşteţi?

Cei doi cumetri îmi respectă cugetările. Mathias în poziţie de drepţi, Pinaud finisând coaserea nasturelui.

---

*) Las de-o parte alte adjective şi încă din cele mai puturoase. (N.A.)

Terminând această operaţie menajeră, ia foarfecele pentru hârtie ca să taie firul, greşeşte şi taie sus-zisul nasture care cade din nou pe podea. Drept care Pinuchet renunţă să asigure ermetismul nădragului său. Preferă să bea una din berile aduse de Mathias.

Eu mă simt, pe partea mea şi în ceea ce mă priveşte personal, îngheţat pe dinăuntru. Misiunea mea e un fiasco. Buna mea mamă a fost kidnapată şi eu n-am nici cea mai mică idee de cum să recuperez nici pe una nici pe cealaltă.

– Ce hotărăşti? întreabă Pinaud.

– Ce părere ai? implor eu descumpănit.

E crudă, fosila.

– N-am sfaturi de dat. Tu eşti generalul.

– Trist privilegiu, cotcodăcesc, având o veche predilecţie pentru găini cu mujdei.

Natural că Pinaud profită să plaseze un bob de filozofie.

– Un general, zice, merge în urma sodaţilor când este victorios şi înainte când este înfrânt. Acesta-i cel mai mare din privilegiile sale.

Clatin capul şi-i spun lui Mathias să-mi găsească un electrician de înaltă calificare, sarcină de care numitul se achită cu o bunăvoinţă compătimitoare.

CAPITOLUL V

Credeţi-mă sau cărăbăniţi-vă să vă confecţionaţi o supă Maggi de ceapă degerată, dar petrec o noapte excelentă. Oboseala, emoţia, toate contribuie să mă expedieze în braţele lui Morfeu.

Sunătoarea mea, fixată la ora şapte, execută un solo de dring-dring. Pentru a fi sigur că mă trezesc, am pus-o pe o farfurie plină cu monede, ceea ce sporeşte vacarmul.

Ridic storurile, casc o gură vastă cât poarta de protocol a Salonului Auto şi, cu un picior energic, îndepărtez partea superioară a cearşafului.Un soare amabil îmi inspectează odaia. În casă, calm olimpian. Chiar prea calm. De obicei percepeam foşnetul uşor pe care-l producea Félicie, existând. Unde-i pasul său alunecos, gesturile sale meticuloase, sforăitul râşniţei de cafea, cântecul ceainicului fierbând la foc scăzut, într-un colţ al bucătăriei?

Scumpa mea Félicie! Absenţa ta e pentru mine o rană acută, tulbure, indefinisabilă. Corpul meu te caută înaintea spiritului, reclamându-şi rădăcinile.

Mă ridic, morocănos ca prima pagină a **Figaro**-ului şi mă duc să-mi expediez un Ness vârtos. Apoi micul festi-

val matinal: duş-ras-loţiune "after-shave". Amuşin disperat liniştea casei, mirosul ei groaznic de Félicie-nu-i-aici. Hotărât, mai bine-mi iau picioarele la spinare.

Intru la papetar şi cumpăr un plic mare. Introduc în el o foaie de jurnal împăturită în patru, o caşetez cu ceară pentru a-i da un aspect oficial şi mă năpăstuiesc până pe Champs.

Magnificul bulevard nu-i încă fluviu de maşini because ora matinală. Stropitori mătură strada; măturători o stropesc şi auxiliarii poliţiei încep să-şi fixeze cu elastic manşetele cămăşilor pentru a putea foileta cu labe sigure carnetele de contravenţii şi amenzi. Viaţa cea de toate zilele!

Tocmai se deschide oficiul poştal. Un factor încă adormit goleşte cutia de scrisori. Funcţionarii încep să-şi frece fundurile pe scaune, la ghişeu. După ferestruica pe care scrie "telefon", o damă drăguţă umple cu fise stelaje de diferite calibre. Este flancată de o auxiliară pe care am putea-o numi curcă, din moment ce nouă, poliţailor, ni se spune curcani. E vorba de o roşcovană care, în ciuda cocoaşei evidente şi a piciorului şchiop, ar putea fi tentantă dacă nu s-ar uita cu un ochi la slănină şi altul la făină.

În faţa acestei preţioase colaboratoare – semnalul luminos. Mă apropii de ghişeu şi cer un jeton. Funcţionara oficială mi-l acordă în schimbul unei subvenţii modice de douăzeci şi cinci de franci lipsiţi de importanţă.

Mă îndrept, fireşte, către cabina 14. Intru în ea şi mă aşez cu spatele la uşa de sticlă.

Sub partea spate jos a aparatului, lipită cu smoală, a fost ingenios plasat un minuscul cleştişor metalic, la care este branşat un fir electric foarte subţire. Ajustez fălcile

cleştişorului pe plic şi streçor plicul în spatele postamentului telefonului. După care, blochez firul sub policioară. Când va veni mesagerul nadei să ia plicul, îl va scoate din pensă fără să-şi dea seama. Cele două laturi ale acesteia se vor uni, vor stabili contactul şi lampa roşie se va aprinde în ghişeul telefonistelor.

În acest moment, auxiliara noastră va şti că ocupantul cabinei 14 este cel care ne interesează. Va apăsa pe un buton. Béru, la pândă în dosul ghişeului de recomandate, este pregătit să fileze tipul.Când va ieşi din oficiul poştal, el însuşi va fi urmărit de Pinaud şi Mathias, ambuscaţi într-una din camionetele noastre pe care scrie fructe şi legume, staţionată pe o alee laterală.

Părăsesc cabina cât pot mai natural. Sunt gata să pariez imperiul roman contra o coadă de mătură uzată că kidnapingioţii au ochii prin împrejurimi. Simt că mă împung priviri duşmănoase, dar mă abţin să scrutez de jur împrejur ca să nu stârnesc bănuieli.

După planul urzit de mine, cum zicea un urzitor care urzea urzeli şi de la care am învăţat multe, eu trebuie să mă duc, nu departe de acolo, pe strada Pierre-Charron, la un amic producător de filme. Camioneta ocupată de Pinuche şi Mathias posedă radio-telefon. În clipa în care începe circul, unul din ei va suna la telefonul cunoştinţei mele, fabricantul de spanacuri.

Mă anunţ la soneria acestuia, la limita tahicardiei. Sunt primit cu braţele deschise de o centralistă nu mai blondă decât îi poate permite vopseaua Oreal unei brunete din născare.

Îmi zice că pot să-mi instalez bivuacul în biroul prietenului meu, acesta fiind la o starlet party.

Mă prăbuşesc într-un fotoli adânc ca un panseu de Paul Valery şi aştept, în proximitatea bigofonului, bunăvoinţa acestuia.

Ca să mai amăgesc timpii morţi, mă zgâiesc la afişele care tapisează pereţii biroului. Să-nnebuneşti câte capodopere a putut produce amicul meu. Nici nu mă mir că i s-a acordat Legiunea de Onoare cu plata la purtător. Apreciaţi şi dumneavoastră, numai anul trecut notez:

Mikadoul se trece la abonaţi absenţi. Film exotic cu celebra vedetă asiatică Nü Maffa Sasud.

Dacă n-o vrei o bag în sutană. Un documentar despre viaţa călugărilor din Chartreaux – ordinul Sf. Bruno.

Moartea parfumată a Mariei-Rosei. Premiul special al portarilor Palatului Festivalului de la Cannes.

În pregătire, serialul mult aşteptat:

Zaza în autobuz.

Zizi în helicopter.

Zeze în taxi.

Şi **Zuzu pe vapor.**

Cu mâinile încrucişate pe pântec, alunec într-o reverie greţoasă. I-am cerut centralistei să nu mă sune decât în cazul că mă caută personal cineva. Astfel pocinoagele sunt excluse. Când va suna, va fi fatalmente Mathias.

Trece un sfert de ceas. Răsfoiesc această biblie edificatoare care este Anuarul Cinematografic. Frumoasă distribuţie, copii. Câte mutre răs-uitate poţi descoperi în sumar, e de necrezut. Toţi, toate, arată superb în poze

îndelung şi artistic scremute. Unii gândesc profund, învăluiţi în fumul ţigărilor. Alţii, cavaleri ai tenebrelor, ceea ce se obţine prin jocuri de lumini şi umbre. Câteva în costume de baie. Altele, cel mult în sutien. Alţii în costume de epocă. Chiar şi câţiva care par inteligenţi. Mulţi cu ifose nobiliare. În picioare. Culcaţi. Ghemuiţi. Zâmbitori. Şomeri. Vedete. Cu spadă sau fără, cu haz sau fără, fermecători sau invers.

O minune, cinemaul: te duce lin către visare, şi iată, aici, titanii peliculei. În ordine alfabetică, sunt prudent etichetaţi, catalogaţi, repertoriaţi, cu principalele opere şi adresele impresarilor care halesc, temerarii, nouăzeci la sută din veniturile marii familii a celor care-şi pun mutrele la murat în emulsii. Tarzanii tinerelor fete encefalice, misterioşii care-şi schimonosesc gurile ca unul care se rade cu satârul, rotunjimi muiereşti, care nu amuză decât pe gagiul care le observă prin oglinda dulapului; bătrânei frumoşi, nici aşa frumoşi şi nici aşa bătrâni, din păcate; încornoraţii, cei cu burdihan mare şi chelii, fericiţi că ţiitoarele lor folosesc Ariel... trădătorii, care au ochi vicleni şi cruzi până-n ceafă... toţi actorii marii comedii umane.

Prins de trecerea în revistă îmi dezacutizez îngrijorarea. Dar zbârnâitul strident al telefonului repune drama pe tapet.

Închid cu iuţeala fulgerului albumul producătorului de spanac şi zic Alo! Centralista provizoriu blondă mă informează că sunt căutat pe linia a doua. Apăs butonul marcat doi, ceea ce mă pune instantaneu în comunicaţie cu Mathias.

Pare înfrigurat.

– Patroane, zice, uitând de eternul "domnule comisar".

– Ce-i?

– E pe bune. A picat un tip în undiţă.

A luat-o băieţi! A luat-o. Poate încep să se limpezească apele.

– Povesteşte! Mugesc, fiind crescut cu lapte de vacă.

– Un tip mic, brunet, genul dubios. Pulovăr negru, costum albastru, pălărie de fetru mare...

– Ce face?

– Coboară Chemps-Elysées. Béru îl urmăreşte. Pinaud e pe urmele lui Béru. Eu îi filez pe toţi trei cu droşca mea, la mare distanţă şi de pe aleea laterală. Mie teamă că gagimanul are pregătită o maşină cu motorul super-gonflat şi Grasu riscă să rămână cu buza umflată: curat balet!

– Bravo.

– Rămâneţi unde sunteţi?

– Nu, voi încerca să mă apropii de voi pe şestache. Pentru cazul că nu vă găsesc, sună din când în când la birou şi transmite poziţia, clar?

– Clar.

Mă catapultez ca un apucat în afara acestei viziuni unde se elaborează atâtea rahaturi delicate care au făcut şi fac parte din prestigiul Franţei. Centralista provizoriu blondă aspiră la o şuetă cu concluzii crăcite, dar goana mea indică pe şleau că n-am chef să discut despre suspensorul atomic cu furcă telescopică.

Din fericire, tomobilul meu, parcat chiar în faţa uşii imobilului, este orientat în direcţia potrivită. Demarez fulger şi trec un stop pe roşu, ceea ce declanşează un agent de

circulaţie. Demnul reprezentant al legii se simte obligat să dea un recital cu gulgută, care se pierde în hărmălaia circulaţiei.

Iată-mă pe Champs. Mă înfig în şuvoaiele de maşini cu o viteză uşor superioară celei a sunetului. Ajung la Rond-Ppint fără să fi văzut camioneta "fructe şi legume".

– La acest punct de intersecţie, ezit. S-o iau la stânga? La dreapta? Sau drept înainte, către Concorde?

Complet buimac, San-Anntonio! Comisar pentru vardiştii unui târg de bovine, doamnele mele. Ramolit precoce! Bun pentru rupt bilete la intrarea unei parcări...

Geaba-mi bat capul, nu văd nimic. Pariez un caz de forţă majoră contra unui minor major, că omul cu plicul a sărit în cine ştie ce Bozon-Berduraz decapotabil şi a aruncat praf de uşcheală în nasurile colaboratorilor mei.

Dezumflat, mă duc la Marele Coteţ să aştept noutăţi de la Mathias. Urc direct la mine în birou şi, cu ţurloaiele pe masă, aştept iarăşi şi iarăşi evenimentele. N-am obiceiul să mă cantonez în treburi pasive şi asta îmi face creţuri pe moral.

Noroc cu bravul de Mathias, curcan uns cu toate alifiile. Mă sună exact în clipa în care am terminat de ros unghia degetului mare şi mă pregătesc s-o degust pe cea de la index.

– Domnule comisar?

– Ascult.

– A luat o maşină şi se-îndreaptă către poarta Italiei.

– Numărul hârbului?

– 2438 FA 75. E un 403 negru, roţi cu spiţe.

– Şi Béru?

– Baftă chioară, a găsit un taxi, îl urmăreşte. Pinaud de asemenea, cu o mică întârziere, a reuşit să se încoloneze şi-l urmăm în şir indian. Nu mă pot abţine să zâmbesc. Chiar şi văd imaginea. 403-ul urmat de taxi, urmat de camionetă, urmată de alt taxi.

– O.K.! aştept, sună-mă în cinci minute să-mi comunici poziţia. Apăs furca pentru a întrerupe comunicaţia dar nu las receptorul din mână.

-Daţi-mi vă rog serviciul de înregistrare numere de circulaţie, dar iute că zbârnâie!

Mi se dă satisfacţie într-un timp record. Îi silabisesc interlocutorului numărul plăcii mineralogice a faimosului 403 şi-i spun tipului să bage cărbuni. Vreau imediat numele şi adresa propietarului acestui vehicul.

Funcţionarul zice "banco" şi-mi cere să aştept.

În timp ce respectivul scotoceşte prin fişiere, eu atac arătătorul, adică ronţăi unghia acestui deget de primă importanţă, care joacă în viaţa de toate zilele un rol atât de preponderent.

– Alo!

– Sunt aici.

– Nu pricep nimic, domle comisar. Numărul în chestiune este afectat unui Renault 2 cai şi nu unei 403.

Ăsta mi-e norocul! Am dat de un tip care şi-a spânzurat un număr aiurea pentru a trage-n piept populaţia.

Cu toate astea, înciudat, insist.

– Eşti sigur?

– Tot ce poate fi mai sigur. Acest 2 cai aparţine unui

măcelar din strada Charonne, un oarecare Prébois... Victor Prébois.

– Bun, mersi...

Dacă aş avea pălăria la mine, mi-aş mânca-o fără zahăr, deziluzionat până la cotor.

Cobor la centrală să aştept următorul telefon al lui Mathias. Cei doi funcţionari care vegetează aici, într-un univers de fişe şi semnale luminoase, pufăie ţigările ca două locomotive. Nu se vede nimic, te poţi orienta numai după auz.

Cum intru în colivie, unul dintre ei, agentul Nuiobaftă îmi face cu ochiul, ceea ce nu-i dificil când ai sub pleoapă tot atâta fum cât poate produce o uzină intens poluantă.

– Pentru dumneavoastră!

Întinde telefonul.

– Mathias?

– Da Patroane. Se îmbârligă. Am ajuns pe şoseau către Fontainbleau şi se îndreaptă către răscrucea de la Belle-Epine.

– Se duce poate la Orly? sugerez.

– Aşa cred. Ce fac dacă ia avionul?

– Umfli individul!

Scot un imens oftat de disperare. Dacă suntem obligaţi să înhăţăm japiţa cu plicul şi ăsta nu ciripeşte subito, s-a zis cu Félicie. Un raţionament care-mi întoarce maţele pe dos.

– Înţeles, mai sun în cinci minute.

Îi înapoiez lui Nuiobaftă ebonita şi-mi aduc aportul la norul de fum cu două gitane una după alta.

Telefoniştii comentează ultimul meci de fotbal, încearcă să mă antreneze în conversaţie, dar le opun o moacă mai ermetică decât un submarin. Se lasă păgubaşi. Îmi spun că poate aş face mai bine să aştept acasă eventualul apel al tipilor care au răpit-o pe Félicie: daca-ar avea chef să-mi vorbească, n-ar şti unde să mă găsească. Şi totuşi, nu mă văd făcând plantonul lângă telefon într-o casă fără suflet.

Încă o mimică a agentului-telefonistă, are-mi repetă:

– Pentru dumneavoastră!

– Nu s-a oprit la Orly, patroane, anunţă Mathias, aproape triumfător.

Noutatea mă reconfortează. Fără doar şi poate tipul se duce către o ascunzătoare din periferia de sud.

– O.K.! şi colaboratorii?

– Tot în caravană, chiar mi-e teamă că bate la ochi, pe şosea. Două taxiuri, vă daţi seama.

– Şi mie mi-e teamă. Continuă urmărirea, vă ajung cu altă hărăbaie radio-echipată. Te sun.

– Am înţeles!

– Daţi-mi garajul! ordon centralistei.

Şeful limuzinelor îmi spune că, dintre toate maşinile sale cu radio, cea mai rapidă este un Citroën 15 cu motor gonflat. Îi cer să mi-o trimeată cu un şofer de elită. Patru minute, zece secunde şi trei zecimi mai târziu, am pomit-o.

CAPITOLUL VI

Cât priveşte un as al volanului, acesta e de treflă. Abia am atins bulevardele exterioare că acul vizometrului s-a şi suit la 140, unde înţepeneşte. Am mai întâlnit virtuoşi ai volanului, eu însumi aparţin acestei specii; dar ca Bravissimo nu credeam că există. Fost pilot de încercare la Shaghetti-Bolognès, disputase numeroase competiţii înainte să intre în curcănime. El a câştigat circuitul de patruzeci şi opt de ore la Varenne-Saint-Hilaire; tot el a ieşit al doilea la Sutadecenţi (după Sinusite şi pe o Alfa Numerotată) şi ar fi cucerit Marele Premiu de la Tassin-la-Demi-Lune, dacă percolatorul său cu tambur nu i-ar fi intrat în cutia de viteze, cincizeci de centimetri înaintea liniei de sosire. A încercat, se pare, să-şi împingă manual vehiculul, dar a fost imposibil: zăpăcit de emoţie uitase să dea drumul frânei de mână. Scurt, un superman.

Semne particulare, conduce c-o singură mână. Cealaltă şi-o rezervă curăţării urechilor cu ajutorul unei şurubelniţe care-i serveşte şi la reglarea avansului aprinderii.

La meserie!

Depăşim Piaţa Italiei. O cotim către Fontainbleau. Traversăm periferia. Trecem de Belle-Epine, Orly şi toate sărăciile de localităţi care se-ntind până la Corbeil.

Intru în comunicaţie cu Mathias.

– Cum stăm, fiule?

Tocmai am trecu intersecţia din pădure, acum suntem pe Naţionala 5. Vă semnalez că Pinaud nu se mai vede...

– Mersi.

Cursa mortală continuă nebuneşte. Bravissimo îşi asumă riscuri enorme. Dublează în vârfuri de pantă, i se fâlfâie la limitările de viteză şi trece pe roşu ca daltoniştii. Evident, inevitabilul se petrece. Ne pomenim rapid cu doi motarzi în fund. Îl sfătuiesc pe Bravissimo să oprească. Husarii morţii nu-s de fel amabili.

– Eşti nebun sau ce! zbiară ambii întru-un sincron perfect... Le arăt legitimaţia şi-i sfătuiesc s-o lase moale. Salută milităreşte şi se pregăteşte să-şi continue activităţile de patrulare, când îmi vine o idee.

– La circa treizeci de kilometri înaintea noastră, le spun, rulează o 403 neagră, înmatriculată 2438 FA 75. Preveniţi-i pe colegii dumneavoastră care pescuiesc pe N 5 să oprească acestă maşină, dar **sub un pretext plauzibil**! Mă înţelegeţi? Să examineze tactico permisul de conducere, talonul de circulaţie... Dacă acestea sunt în regulă, să se mulţumească să dreseze un proces-verbal. Abilitate şi politeţe cât cuprinde. După ce vor fi făcut treaba, să mă aştepte pe marginea şoselei.

– Perfect, domnule comisar.

– Apas-o pe coadă, ordon lui Bravissimo.

Peste câteva momente, la întrarea în pădure, zăresc un taxi care vine din sens invers. Îi cer asului meu să oprească şi mă plantez în mijlocul drumului. E chiar droaşca lui Pinuche: o Ariane neagră, condusă de un rus, chipurile, alb, dar care, în realitate, e cenuşiu pătat ca mâinile unui vânzător de ziare.

Marele Duce e-n toţi dracii, dacă-mi pot permite să zic asta. Îl înjură pe Pinuche care l-a antrenat într-o cavalcadă idioată. Încearcă să-mi explice, după ce mi-a văzut legitimaţia, că tocmai ieşea din tură când l-a luat pe amicul meu, că aparţine garajului de la Poarta Champerret şi n-are ce căuta la Fontainbleau. Şi, adaugă el, are oroare de poliţai, ceea ce-i dreptul său democratic, ba chiar îi dispreţuieşte, ceea ce este obligaţia sa cetăţenească.

Îl las să-şi verse focul. Trag valoroasa fosilă după maşina lui Bravissimo.

– Te-ntorci?

– N-am încotro, Popovul a căpiat. Îl aşteaptă nevastă-sa cu plăcintă caldă.

– Uite cheile mele de-acasă. Te duci şi aştepţi acolo. Răspunde tuturor telefoanelor. Dacă cineva ţine neapărat să vorbească cu mine, declară că ai un mijloc de a mă contacta, înţeles?

– Şi-n afară de asta?

– În afară de asta am Sancerre la pivniţă dar ia-o uşurel, salut!

– Hei, Hei! interjectează Pinuchet...

– Ce mai e?

– Vrei să-i spun ceva maică-tii?

Asta-mi face efectul unui şut mai jos de pântec.

– N-ai s-o vezi: e plecată în voiaj.

– Păcat, suspină Anticul, draga de ea găteşte atât de bine!

Drumurile noastre se despart. Şoferul lui Pinuche, care vede roşu, povesteşte chestii sângeroase în rusă albă. Încerc să-l îmbunez c-un zâmbet dar demarează călcându-mă pe bombeu. Mă întorc la propriul meu vehicul. Cavalcada fantastică, episodul doi! Bravissimo nu-şi mai curăţă urechile, ci dinţii, folosind aceeaşi şurubelniţă cu utilizări multiple. Ca să-mi înşel nerăbdarea, compun pe radiotelefon numărul lui Mathias.

– Tocmai era să vă sun, îmi spune acesta, închipuiţi-vă că omul nostru a fost oprit de nişte motarzi.

– Da, sunt la curent.

– Foarte bine, nu prea ştiam ce să fac... Bérurier idem. Văd taxiul său îndepărtându-se la vreo două sute de metri de mine...

– Fugi şi ajunge-l. Să dea liber bolidului său şi ia-l la bordul tău. Apoi continuaţi să rulaţi, poliţiştii vor da drumul păsăroiului nostru şi nu-i bine să aveţi aerul că-l aşteptaţi.

– Bine patroane!

Mai parcurgem vreo zece kilometri şi văd doi motarzi imobilizaţi înafara carosabilului, în aşteptarea cuiva.

Acel cineva este un tip absolut formidabil: subsemnatul.

Oprim în dreptul lor. Am deja legitimaţia la vedere, dar e inutilă. Cei doi salută, două labe păroase lipite de două căşti.

– L-aţi oprit pe individul meu? mă informez.

– Cum aţi binevoit să ordonaţi, domnule comisar.

– Sub ce pretext?

– Uşor tras de păr, la drept vorbind, glumeşte unul din ei (cel care are o aluniţă pe fesa stângă). Am decretat că avea suta la oră pe o porţiune cu viteza limitată la optzeci.

– Actele sale erau în regulă?

– Absolut. Talonul corespunde cu numărul maşinii.

Organizat, tipul! Are taloane în alb pe care le completează după fantezia sa, după câte s-ar zice.

– Numele persoanei?

Celălalt motard (care are o unghie ruptă la degetul mare de la picior) îşi scoate carnetul.

Rupe o foaie şi mi-o întinde.

Citesc:

Pilois Albert. Născut în Lapaliase (Allier) la 24.06.23. Domiciliat pe bulevardul Clichy 15 Paris.

– Semnalmentele sale! insist.

Cei doi poliţişti se pregătesc să răspundă simultan dar, cel mai vârstnic (care are o medalie Noitre-Dame-de-Loudes cusută pe tricoul Rasurel) se impune.

– În jur de patruzeci şi doi de ani, talie mijlocie, chiar foarte mijlocie. Faţa palidă, părul brun, ochii căprui. Buzele subţiri. Cicatrice în formă de "y" la bărbie. Are o cămaşă neagră. Un costum....

– Mulţumesc, tranşez scurt. (Întotdeauna am ştiut să folosesc satârul).

Re-re-pornim.

Bravissimo s-a hotărât să folosească mâna liberă la îndesat, pe jghiabul personal, chewing-gum. Morfoleşte cu sârguinţă prospăturile vulcanizate de Dunlop.

Frumosul dumneavoastră San-Antonio telefonează la Paris, pentru a comunica informaţiile culese despre urmărit, cerând totodată să se procedeze la o anchetă urgentă asupra sus-numitului.

Încrucişăm un al doilea taxi! Ca-ntr-un banc tâmpit! Dacă cu un asemenea cortegiu individual Pilois nu s-a prins de nimic, înseamnă că cineva i-a înfundat orbitele cu tocană de melci. Mă întreb încotro şi de ce mai goneşte dobitocul în situaţia dată.

O fulgerătoare mâncărime de meninge se operează în bomboniera mea cu idei. Vouă nu vi se pare ciudat, vouă ăstora, că gagiul a subtilizat plicul din cabina telefonică şi s-a lansat pe drumul mare fără să se fi asigurat de conţinut? Mie da.

De câtva timp ne-am luat rămas bun de la Fontainbleau (de altminteri nu este acesta locul despărţirilor?)* şi ne îndreptăm în direcţia Sens – care, după cum spunea cu atâta spirit Sacha Guitry – este unic. Depăşim Sens. Din când în când îl sun pe Mathias, care continuă să meargă în faţă. A fost depăşit de 403 şi declară că totul e în ordine. Sunt bucuros s-o aud.

Acum ne tapăm Naţionala 6.

Joigny. Auxerre. Avallon.

Semnalul de apel al postului meu ţârâie.

– Alo!

– Patroane, zice Mathias, s-a oprit la un self-service înainte de Saulieu, ce facem?

---

*)Aluzie la despărţirea lui Napoleon de vechea sa gardă, după abdicare (N.T.)

– Îl aşteptăm puţintel mai încolo...

– Da, dar numaidecât după, e o bifurcare şi nu putem prevedea în ce direcţie o apucă . Se va duce spre sud sau către Dijon?

– Bine gândit, stai să reflectez...

– Pot să-mi permit să vă semnalez că Bérurier crapă de foame?

– N-are decât să-şi rumege ideile.

Mathias traduce. Béru îi smulge telefonul şi-mi sparge timpanele cu acutele sale.

– Eşti capiu, nu-ţi dai seama că m-am sculat în zori şi n-am băgat nimic la ghiozdan? Dacă tipu' tău s-a oprit să halească, înseamnă că se echipează dă drum lung.

Ceea ce-i senzaţional cu Grasu, e că raţionamentele lui sunt pline ochi de bun-simţ. Remarca sa este dintre cele mai pertinente... Da: Pilois mai are mult de mers.

– La urma urmei, mă învoiesc, duceţi-vă să hăpăiţi. Dar nu banchet de mare spectacol. Ceva frugal! Nu uita că trebuie să pierzi şaizeci de kilograme ca să devii bărbat decent.

Întrerup legătura înaintea torentului de înjurături care ar trebui să urmeze.

Îl sfătuiesc pe Bravissimo să încetinească, având în vedere că avem tot timpul. Ajungem la un han într-o alură cvasi turistică.

– Parchează-ţi tancul cât poţi mai discret, îi indic (pentru că am cunoscut multe indicatoare).

Bravissimo execută.

– Acum du-te la bar şi îndoapă-te cu sandwiciuri.

Supraveghează-l pe omul nostru, ai reţinut, sper, semnalmentele sale, de la moto-sticleţi.

– Nici o problemă, patroane.

– Dacă amorsează vreo mişcare către ieşire, arajează-te s-o ştergi înainte, eu mă duc s-arunc un ochi în droşca lui... Când te întorci, adu-mi şi mie ceva păpică şi o bere rece, da?

Intră în restaurant.

Părăsesc tărtăreaţa şi schiţez câteva mişcări de gimnastică, cât să-mi dezmorţesc încheieturile.

Apoi, cu prudenţa vicleană a unei piei roşii, mă apropii de 403.

Amicul a omis să încuie portiera.

Inspectez portbagajul, chestie rezolvată rapid: nu conţine decât roata de rezervă şi un cric. E rândul torpedoului. Inventariez: o lanternă, o hartă rutieră a Franţei, un creion, o bujie Marchal şi un pachet de ţigări americane pe jumătate gol.

Slabe indiciile, ca să nu zic riguros inexistente.

Pentru orice eventualitate, trag o ocheadă şi pe sub banchete. Găsesc un ac de păr. Unul mare. Doar Félicie mai foloseşte asemenea aparatură.

Înseamnă, deci, că a fost răpită cu **această** maşină.

Probabil individul Pilois a participat la operaţie. Încleştez pumnii. Mă arde cheful să intru în restaurant, să-l iau de guler, să-l duc în pădurea vecină şi să-i aplic un chestionar subliniat cu pumni şi şuturi. Poate ar fi un câştig de timp... Dar există şi riscul să compromit totul. Am întâlnit, în

porcăria mea de carieră, duri care se încăpăţânează să nu priceapă întrebările cele mai clar expuse.

Decepţionat, amărât, mă întorc la maşina noastră şi sun Parisul să aflu dacă sunt noutăţi în ce-l priveşte pe Pilois. După cum era de aşteptat, atât adresa cât şi identitatea sunt la fel de false ca şi numărul maşinii. Cer serviciului să sune la mine pentru a-l întreba pe taica Pinaud dacă a primit vreun mesaj. Las să se scurgă patru minute şi rechem centrala. Zero. Pinaud ajunsese în colivia mea, dar nu are nimic de raportat.

Mi-e sufletul ca un balon captiv şi tot atâta de ancorat. Ce hotărăşti, San-Antonio? Ai la dispoziţie o organizaţie poliţienească formidabilă. Poţi ordona, decide! Numai că rămâi în pom pentru că, de rândul acesta, **această afacere e un caz personal**. Ţi-au umflat-o pe bătrâna ta, San-Antonio. Te credeai deştept şi invincibil. Te dădeai mai dur decât durii din benzile desenate, în realitate eşti la fel de pârlit ca majoritatea absolută a contemporanilor tăi. Te-au tras şi te trag pe sfoară, bucăţică cu bucăţică. Trezeşte-te odată! Încearcă să pricepi. Căci este ceva de priceput, ceva care, până acum, ţi-a scăpat tocmai pentru că eşti blocat exclusiv pe Félicie a ta. Realizezi şi tu, ce naiba, că treaba nu se-nvârte rotund, şchioapătă şi fâsâie.

Cu preţul schingiuirii glandelor superioare, încep să întrevăd vagi raze de lumină. Oh, abia, abia vizibile, ca cele strecurate, dimineaţa, prin storurile lăsate.

În fine, bruma care-mi stânjenea judecăţile începe să se evaporeze.

Bravissimo iese din stabiliment, cu sandwiciurile în stânga şi berea în dreapta.

– Ce face? mă informez.

– Leneveşte. Tocmai şi-a comandat o ţigară groasă cât pulpa mea. Dolce vita...

Mathias şi Béru părăsesc service-ul câteva clipe mai târziu. Urcă în camionetă. Imediat îl sun pe roşcovan.

– Se pregăteşte de plecare, omul nostru?

– Da, a cerut nota de plată.

– O.K.! A folosit cumva telefonul?

– Nu.

Îl văd ieşind pe falsul Pilois. Masa i-a mai colorat mutra cenuşie. Pare un caftangiu afurisit, ceva mai rău şi mai lipicios decât o tuse măgărească. Pariez pe un petec de hârtie igienică folosită contra pătratului ipotenuzei, că nu-i vorba de un meseriaş al spionajului ci de un găinar de duzină, racolat din lumea interlopă de către mahării care-mi fac mizerii, pentru a juca un rol foarte precis.

Acest rol este cel de nadă.

Pilois nu-i decât o musculiţă în acul unei undiţe. Abia acum pricep. CEILALŢI ştiu că plicul e gol. Ştiu că le-am întins o capcană.

Au lansat un figurant pe drumurile Franţei şi Navarrei în scopul unic de a mă branşa pe o pistă falsă.

Pentru a mă cărăbăni departe de Paris!

CAPITOLUL VII

Caravana se reconstituie. Pilois ţâşneşte primul, după o strălucită manevră de degajare din parking, urmat de onor Bravissimo şi subsemnatul. Mathias, camioneta "Fructe şi legume" cu un Béru ghiftuit, în fine, la bord, încheie marşul pe post de maşină de salubrizare. Cortegiul nostru se animă întrucâtva ca cel care escortează o cursă ciclistă. Te aştepţi să-l vezi pe Grasu coborând în voltijă din şaretă, pentru a vinde unei mulţimi în delir nuga falsă de Montélimar şi distribuind, ca primă, lista concurenţilor şi maiouri cu postere pe piep şi numere de ordine pe cur.

Pilois pare înviorat, după masă. Dezvoltă viteze superioare. Lasă baltă Naţionala 6 şi se înscrie pe drumul spre Dijon. O fi având întâlnire cu canonicul Kir, acest demn ales al votului universal care, în dubla-i calitate de primar şi prelat, a celebrat, printre alte mariaje, şi cel al drojdiei de coacăze cu vinul alb?

– Parol boss, încearcă să converseze Bravissimo, ce poate băga pe jghiab Bérurier ăsta al dumneavoastră e nebunie curată. Mă apucase ameţeala numai după trei minute în apropierea lui. Nu mai zic că a încremenit toată crâşma când a comandat o a treia friptură cu garnitură de cartofi prăjiţi!

Mă abţin să răspund, având alte necazuri la ordinea zilei. Bravul Bravissimo continuă:

– Ar trebui să facem un număr de circ. L-am văzut dând pe gât, gâlgâind dintr-o suflare, două sticle de Beaune. Trebuie să aibă un ficat în care, dac-aş fi microb, n-aş vrea să-mi petrec vacanţele.

Cum rămân tăcut cu încăpăţânare, se îngrijorează:

– Rateuri de carburaţie, domnule comisar?

Mai aştept patru secunde. Ultimul răgaz pe care mi-l acord pentru valsul "Ezitarea". Apoi, nemaiascultând de impulsuri, ca de fiecare dată când raţiunea declară forfait, decid.

– Declanşăm abordajul.

– Al tipului?

– Da.

– O.K.! declară filozofic Bravissimo, care a văzut multe la viaţa lui, unele chiar mai nasoale.

Scoate un trabuc din buzunar, îl aprinde c-o singură mână şi chestionează, scoţând nori de fum pe nări:

– Întrun loc mai discret?

– Da, te las pe tine să-l alegi, ai deplină libertate de manevră.

Îl sun pe Mathias care ne urmează la două sute de metri şi-l pun la curent cu hotărârea mea. Răspunde "Banco". Îl apasă şi pe el inacţiunea, e grăbit şi el să facă ceva mai direct, activ, concret.

Abia tai comunicaţia, că mă sună el.

– Domle comisar, Béru ar vrea să vă spună ceva.

Vocea Grasului reproduce corect zgomotele caracteristice ale urmărilor unui purgativ care-şi execută destinul.

– Ej bolând ori ce? râgâie.

– Adică?

– Ştii bine cam despre ce-i vorba-n tărăşenia asta, nu? Io pă cân haleam, şi-am ocservat gagimanu, nu-i genu ciripici. Geaba o să-i aprinzi poalili dă la cămaşă, n-o să-ţi povestească romanţa vieţii lui.

– Gura, Jegosule, răspund simplu.

Închid măgăoaia şi scot pistolul. Cu o scurtă mişcare familiară a degetului mare, eliberez piedica de siguranţă. Nu se ştie niciodată. Dacă Pilois vrea să ne jucăm de-a bătălia de la Verdun?

Totuşi mă obsedează protestele lui Bérurier. Adevărat, dacă ratăm lovitura, viaţa Féliciei mai ţine doar de-un fir de păr. Pe de altă parte, bruscând treburile, nu-i asigur salvarea? Cine poate să ştie?

Drumul şerpuieşte acum printr-o pădure umbroasă. Ne încrucişăm c-o rablă de camion astmatic, după care Naţionala devine liberă ca sala mare a Comediei Franceze când se programează Fedra.

– Pot? Intrebă Bravissimo.

– Poţi, consimt.

Trece într-a cincea, apasă pe ciupercă, Renaultul începe să înghită doze excedentare de kilometri/oră şi distanţa care ne separă de 403 se topeşte ca margarina în autoclavă.

Ajungem rapid aproape de nivelul lui Pilois. Bravissimo îl presează, uşurel, către taluz, ca să-l oblige să oprească; dar exact în clipa asta se manifestă un semnal de apel la postul meu. Deschid. E de la birou.

– A sunat Pinaud, domnule comisar...

– Dublează-l şi dă-i bătaie! strig lui Bravissimo.

Nu pricepe dar se supune, nici nu-i ceream mai mult.

Un fir de păr mai la dreapta, l-am fi blocat pe Pilois. Maşina noastră se distanţează şi-l văd în retrovizor pe dur strigând după noi măscări, convins că driverul meu conduce ca un puţoi.

În petto admir virtuozitatea lui Bravissimo. Ah! nu-i cârpuţă pentru muci! Nu-i din familia besensacilor care chiamă cei mai docţi anusologi ai spitalelor pariziene ca să li se ia temperatura...

– Ce s-a întâmplat, domle comisar?

– Continuă, las-o baltă cu individul.

Ridic receptorul la clăpăuge, pentru că, dublându-l pe Pilois, îl lăsasem uitat pe genunchi.

Vocea sticletului de serviciu e numai mugete. Haios, o vacă la telefon, nu sunteţi de aceeaşi părere?

– Da, sunt pe fir, ei, despre ce-i vorba?

– Pinaud a primit un telefon de la o femeie care vă cerea pe dumneavoastră.

– Ce dorea?

– Zicea că să vă spună că dacă continuaţi să omiteţi să-i depuneţi plicul, ea şi amicii ei nu-şi vor uita promisiunea. Înţelegeţi ceva domle comi...

Înţeleg un singur lucru, unul singur, că nu înţeleg nimic. Dar absolut nimic. În scăfârlia mea – zero şi infinitul – deşertul Gobi, calota-polară, liniştea mării, noapte neagră, şampanie răsuflată, pacea adâncurilor, opera lui Georges Lacomte, Esplanada Invalizilor şi sensibilitatea britanicilor, reunite.

Iată-i pe răpitorii Féliciei acuzându-mă de a nu fi depus plicul! Pricepeţi? Nu protestează că acesta conţine paginile 7 şi 8 din **France-Soir** nu! Nu denunţă vicleşugul sau că

le-aş fi întins o cursă... **Ei pretind pur şi simplu, că n-am depus plicul.**

Încă un mister de arhivat în sertarul meu cu complexe, fraţilor.

Nu găsiţi că-i cam mult pentru un singur om? Eu da.

– Deci, domle co...

Centralistul. Îşi trage nasul. Încă unul care-şi riscă viaţa pentru că n-a auzit de aspirină.

– Atunci nimic. Spune-i lui Pinaud că dacă mai are noutăţi să te cheme şi tu mi le transmiţi instantaneu.

Bravissimo scoate un suspin care-i abureşte parbrizul.

– Continuăm drept înainte sau ne lăsăm depăşiţi de tip?

– La următoarea staţie de benzină, tragem pe dreapta şi frecăm ţiparul până ne dublează.

Îşi permite un zâmbet mefistofelic:

– Am impresia că în materie de dublat se pricepe, tipul!

Înghit comentariul fără să crâcnesc. Se confirmă adevărul că forţa unei armate este moralul. Judecaţi şi voi: suntem patru vlăjgani deştepţi şi hotărâţi, avem în spatele nostru toată poliţia franţuzească şi ne lăsăm manevraţi de un borfaş de mahala care se deplasează într-o maşină cu număr fals, sub o identitate falsă.

O benzinărie se profilează la orizont, albă ca un minaret. Bravissimo se opreşte la ea şi-i cere muezzinului să ne facă plinul.

În timp ce pompistul pompează petrol rafinat (în latineşte **petra**, piatra **oleum**, ulei) individul Pilois ne depăşeşte.

Are o viteză destul de mare. Aştep să-i văd în coadă camioneta lui Mathias, dar-du-te-şi-aia-n-fund-la-greci, cum se spune pe malurile Bosforului, compania Béru şi Partenerii nu-şi arată vârful ornamentaţiei.

Bravissimo se încruntă.

Grăbeşte-te! mă răţoiesc la transvazatorul de carburant.

– De ce, arde? obiectează acesta, fost probabil, într-o viaţa anterioară, pompier.

– S-ar putea să se întâmple ş-asta, profetizează şoferul meu.

Achit siropul ş-o uşchim. Prima mea grijă e să-l sun pe Mathias. Sunt obligat să insist pentru a obţine un răspuns. E cu sufletul la gură.

– Închipuiţi-vă că avem o pană, bombăne roşcatul. Ce ghinion!

– Grăbiţi-vă şi reparaţi, îl preluăm noi; când eşti gata întreabă-mă poziţia. Salut!

Şi mână biraj!

Urmărirea devine monotonă. Durează de aproape trei sute de kilometri...

Până unde ne va conduce animalul?

Deodată, Bravissimo trage o semi duzină de înjurături, unele mai trimiţătoare-n organele genitale decât altele.

Frânează. Cei 110 cai ai noştri tanghează puţin şi termină prin a se imobiliza de-a curmezişul şoselei. Asul volanului sare din bolid, pişcat de streche şi-l văd făcând gesturi care trădează originea sa italiană. Proporţiile dezastrului îmi sar în ochi ca musculiţele într-o seară de vară.

– Ah! maica mă-sii! maica mă-sii! urlă Bravissimo, devotat, ca toţi macaronarii, cultului familiei.

Îmi arată pneurile.

Trei sunt pe jantă. Nimic surprinzător, având în vedere că sunt pătrunse de cuie de tapiţerie.

Gagiul Pilois nu s-a scumpit la marfă. Probabil că are

un contract special cu un grosist de fierotenii, cuiele aparţin unei game extrem de diversificate.

Sunt mari, mici, negre, aurite, cu floarea plată, cu floarea rotundă, cuie Louis XVI (adică decapitate). Cuie Louis XIV (pentru fotolii cu multă iarbă de mare), pe scurt, un festival de cuie.

Un cauciuc spart este enervant. Dar trei cauciucuri sparte, mai ales când urmăreşti un tip, sunt definiţia cauciucată a disperării. Capătul capătului; culmea sictirului.

Bravissimo traduce sentimentul general continuându-şi gesturile dezordonate şi imprecaţiile. Îl potolesc cu un gest.

Apoi mă grăbesc să mă cocoţ în carrozza noastră, pentru a-l suna pe Mathias.

– Aici San-Antonio! Ai terminat de reparat?

– Grasu strânge ultimele piuliţe.

– N-aveţi decât o singură pană?

– Da.

– Noi avem trei, porcul de coada căruia ne ţineam a semănat pumni de ace. Când porniţi din nou, mergeţi încet, atent şi măturaţi şoseaua. Vă aştept.

– Venim, patroane.

Mai cuget puţin în timp ce, pentru a câştiga timp Bravissimo schimbă, perfect inutil de altfel, unul din pneuri.

Sun la birou. Cer pe şeful secţiei rutiere, ca să-i trasez instrucţiunile mele laice şi obligatorii. După o scurtă punere în temă, îi ordon să ia legătura cu motarzii din Dijon, aceştia să stabilească un baraj pe Naţionala 70 şi să-l oprească pe ocupantul 403-ului. Acum că tipul se ştie urmărit, jucăm cu cărţile pe faţă. Cer, pe deasupra, o depanatoare prevăzută cu rezerve de pneuri noi, pentru a schimba încălţările perforate ale troicei noastre.

Numai de nu ne-ar scăpa javra asta de Pilois. Vă puteţi imagina mutrele noastre, după ce l-am pupat în fund degeaba preţ de trei sute de kilometri? Trei sute de kilometri de vicleşuguri, de răbdare, de ochii cât cepele şi deodată, scurt, salut domle cutărică, cu permisiunea dumneavoastră eu cobor la prima!

Fumez câteva ţigări în compania lui Bravissimo, care tremură ca un epileptic în criză de nervi. În fine camioneta Béru brothers apare la orizont. Grasu e aşezat pe capotă. Ca buşon de radiator e cam supra-dimensionat. Scrutează şoseaua şi-l stopează pe Mathias de câte ori ochiul său de linx descoperă cuie.

Ajung până la noi în ritmul unui melc şchiop. Joncţiunea se face în bune condiţii, mersi.

– Negustorii dă anvelope dân regiune o să facă bătături la pompele dă aier, se amuză Béru, al cărui optimism n-a făst deranjat de aceste avataruri. Dac-ai vedea ce dă maşini ie pă bot!

Las un bileţel pe parbriz, pentru garagistul care ne va depana şi ne suim, Bravissimo şi eu, în camioneta coechipierilor noştri.

Iau radioul lui Mathias şi sfârşesc prin a stabili legătura cu barajul Naţionalei 70, executat conform ordinelor Parisului. Un brigadier din jandarmerie organizase totul. Când îmi aude numele, simt că ia poziţia de drepţi şi că ecouri de **Marseilleza** i se vaporizează în canalele auditive.

– Nimic de semnalizat, domnule comisar.

Îmi privesc ceasul cu îngrijire. Suntem cam la şaptezeci de kilometri de Dijon şi s-au scurs aproape două ore de la incidentul cu cuiele. este de necrezut ca Pilois să facă mai puţin de treizeci şi cinci pe oră. Să se fi oprit în drum? Să

fi cotit pe o şosea laterală? Ar fi trebuit să ordon baraje pentru tot ce este circulabil într-un perimetru de o sută de kilometri. Hotărât, sunt din ce în ce mai puţin mulţumit de mine.

Rulăm cu viteză moderată. Din pricina cuielor. Cu toate astea pare că omul nostru a terminat de semănat. Mai parcurgem încă vreo patruzeci de kilometri. Rechem barajul. Brigadierul este formal: 403-ul n-a trecut.

– Cred că-l avem în... începe Béeru.

Nu-l las să precizeze ce presupune că avem şi nici locul precis în care s-ar fi fixat.

– Gura! mă răstesc.

Îmi simte îngrijorarea, înţelege motivaţia şi tace.

Bravissimo, care nu ştie ce să facă cu cele două degete ale sale (şi-a lăsat inelarul dreapta în angrenajul unei fălci de câine poliţist, într-o zi când îi oferea acestuia un pateu), când n-are volanul în mână, se fâţâie, bate toba pe banchetă.

– Ar fi trebuit să mă lăsaţi să-l blochez pe tip, reproşează el.

– Scuze! ricanez.

Grasu încearcă o diversiune plină de apropouri. Ne povesteşte aniversarea căsătoriei sale.

– Bertha a fost cea răsfăţată, asigură el. Am înţolit-o, am înnoit-o dân cap până-n picere, pretinu meu frizeru' şi io. Io i-am oferi' nişte târlici mişto cu tălpi condensate şi Alfred s-a rizicat la o haină dă blană. Crez că dă şobolan ezotic. Aş vrea s-o vedeţ muierea mea înţolită fason nababă. Ai zice prinţesa Margareta cân să duce să-şi aurească balzonu pă la metinguri.

Ne abţinem să supralicităm sau să ne amuzăm, nu ne arde.

Dintr-odată, roşcovanul (v-am spus că-i blond ca o oală de minium?) murmură între incisivi:

– Ce naiba mai e şi asta?

Asta e un şir de maşini aliniate pe marginea talazului.

În capătul drumului, o adunătură de oameni.

– Probabil un accident, asigură Bravissimo.

– Ce-ar fi să fie omu nost? ipotetizează Béru, care nu pleacă niciodată în voiaj fără o cutie plină cu supoziţii.

Băiatul cu hălaciuga înflăcărată apasă pe accelarţie şi ajungem la nivelul grupului. Doi jandrami îşi fac de lucru. Unul dintre ei, un Senegalez-Bourguignon care nu-şi rulează "r"-urile, nepronunţându-le, ne spune să circulăm. Suntem obligaţi să-i arătăm fiţuicile noastre tricolore pentru a avea dreptul la first rang of the rânduri.

Îmi belesc ochii ca două farfurii, copii. Credeţi-mă sau căraţi-vă să vă scalpaţi la mohicani, dar pur şi simplu-i vorba de 403-ul nostru.

Grasu triumfă:

– Cine-avu nasu fin? clamează.

Pilois zace pe bancheta din faţă. Are fruntea prăbuşită pe volan.

Nu mişcă.

– Ce-a păţit? îl întreb pe jandarm.

– Tre să i se fi făcut rău, zice burgundezul din Dakar. Noi eram din barajul pe care l-aţi cerut. Cum nu venea nimic, brigadierul ne-a trimis pe post de cercetaşi. Am reperat maşina în chestiune. Mai întâi am crezut că şoferul dormea; dar, atingându-l, ne-am dat seama că e mort.

Mă aburc în 403. Dacă e mort de moarte naturală, Pilois a simţit-o venind, căci maşina este frumos parcată pe bordura şoselei, cu roţile dreapta pe taluz.

Îl răstorn pe scaun. Are ochii ieşti din orbite şi de o fixitate lăptoasă. Moartea sa e foarte recentă, rigiditatea cadaverică nu s-a instalat încă, după cum se scrie în cărţuliile poliţiste de doi franci (vechi).

Ca să am conştiinţa curată, îi pipăi delicat stânga pieptului, dar pitpalacul afişează "relaş din motive de deces". Ca să găseşti indivizi mai morţi decât el, trebuie să faci o deplasare pe Père-Lachaise*).

– Or ş'cât, n-a mierlit-o dă gripă asiatică! latră Bérurier.

Îmi examinez defunctul. Are buzele violacee. Îi amuşin gura şi mirosul acru care se degajă mă lămureşte.

– I s-a pompat un jet de acid prusic în bot. Chestia l-a, practic, secerat.

Mă apuc să-i scotocesc buzunarele în căutarea pliculuierzaţ. Dispărut. Cercetez totuşi maşina, pentru a nu lăsa nimic la voia întâmplării.

– Deci? face solidul Bérurier.

– Maimuţa asta a fost omorâtă ca să i se fure planurile. În sfârşit, ceea ce ucigaşii sperau să fie planurile.

– Dar cum a fost ucis? Era singur.

– Vehiculele cu propulsie mecanică şi patru roţi au frâne care le permit să oprească. Grasule. Probabil că Pilois îl cunoştea pe asasin. Văzându-l pe marginea şoselei, s-a oprit.

Cum, în ciuda sârguinţei jandarmilor-motorizaţi mulţimea creşte şi se multiplică, ne îndepărtăm de furgonul mortuar. Afişăm, toţi patru, mine jalnice.

Eu unul, cel puţin, risc să plătesc foarte scump această bulibăşeală. Dacă aş fi pus mâna pe Pilois mai adineaori,

---

*) Vechi şi prestigios cimitir parizian (N.T.)

nu s-ar fi întâmplat nimic. Acum, pista e întreruptă. Sigur, automobilişti în trecere vor fi observat 403-ul şi maşina asasinului. Dar, pentru a găsi aceşti martori, e nevoie de timp şi foarte multă publicitate.

Zbor către cei doi jandarmi.

– Nici un rând de ziare despre treaba asta, înţeles? Dacă văd doar un punct şi o virgulă, v-aţi ars.

– Aveţi încredere în noi, încremenesc ambii, în poziţie reglementară.

Bérurier s-a aşezat pe taluzul cu iarbă. Îşi dezleagă pantoful stâng, îl descalţă şi n-are nevoie să scoată şoseta pentru a-şi examina bătătura care-l necăjeşte, sus-numita compunându-se doar dintr-o parte a călcâiului.

– Să schimbă vremea, profetizează valorosul meu camarad. Bătăturile meli e ăl mai prima parametru.

Mathias, delicat, strâmbă din nas şi se îndepărtează câţiva paşi.

Bravissimo îl interpelează şi-i indică o tăbliţă.

"Atenţie! Nu aprindeţi focuri în pădure".

– Nu te băga sub copaci, îl sfătuieşte, cu părul tău de neon n-ar fi prudent.

Nefericitul dumneavoastră San-Antonio îşi ia frumosul, mândrul, aristocraticul şi strălucitorul de inteligenţă cap personal în mâini.

El, San-Antonio, are impresia că totul s-a năruit.

Bandiţii o vor omorî pe bătrâna sa mamă.

El va demisiona din poliţie şi se va angaja în Legiunea Străină.

Afară numai dacă, abadonându-se disperării, nu se va nărui, trup şi suflet, în Black şi Alb sau Ionică Walker.

CAPITOLUL VIII

Până acum recunoaşteţi că m-am ţinut bine. Mi-am ţinut strânse măselele, pumnii şi cureaua. Din păcate, sunt împrejurări în viaţă când omul cel mai dârz, cel mai echilibrat, cel mai curajos, mai temerar, mai... mai... mai... şi mai*) este obligat să-şi plaseze măcar o parte din păduchi şi în cămăşile altora.

Îmi convoc acţionarii principali la o conferinţă de nivel înalt.

– Domnilor, le spun, cred că a venit momentul să facem bilanţul acestei prea puţin strălucite situaţii.

Păstrează cu grijă o linişte reculeasă.

Mai mult pentru Mine decât pentru Domniile Lor, procedez la un rezumat al capitolelor precedente.

– Să cercetăm faptele în ordinea lor cronologică, încep expunerea.

---

*) Cititorul din zilele noastre are propensii tot mai accentuate pentru lenea intelectuală. Ca să-i ofere posibilitatea să-şi mai spele de rugină materia cenuşie, autorul îşi asumă riscul să-l ia părtaş la elaborarea operei sale, permiţându-i să completeze spaţiile albe.

– Parcă am fi la Sorbonica, glumeşte Bravissimo care şi-a obţinut certificatul de studii primare perseverând în timp şi din eroare.

– Propun s-o luăm de la Paştele Cailor, se crede obligat să supraliciteze Bérurierul de serviciu.

Le tai macaroana cu o privire capabilă să incendieze un iglu.

Şi atac:

Planurile privind cercetările atomice franceze au fost furate recent de un potlogar de origine turcă, specializat în găinării confidenţiale. Indicii top-secrete m-au lăsat în cursă. L-am regăsit într-un timp record pe spion, la Barcelona, unde-şi negocia captura. Cu dexteritatea pe care mi-o cunoaşteţi, am recuperat marfa, aplicându-i lui Omer Emârlă o corecţie de mâna-întâi şi de pumnul stâng.

După care reintegrez Parisul dintr-o suflare. Înainte de a trece prin biroul Bătrânului, mă duc acasă, cât să-mi schmb slipul, maioul şi cravata. Maică-mea e gata să-mi confecţioneze o tocăniţă, grădinarul, care între altele îndeplineşte şi delicata profesie de cretin al satului, sapă vesel şi spornic grădina... E soare, viaţa pare suportabilă. Mă hotărăsc să fac un salt la debitul din colţ pentru un cartuş de ţigări. Neintenţionînd să mă flendur cu planurile în buzunar, le strecor într-un vas de aramă.

Mă urmăriţi atent, sper?

Trei clătinări de căpăţâni îmi pulverizează dubiile.

Continuu:

– Când mă întorc, găsesc grădinarul leşinat, maică-mea dispărută şi ceapa pentru tocăniţă carbonizată pe sobă.

– Mare păcat! suspină Grasu.

– Şi planurile? întrebă Bravissimo, mai pe faţă mare.

– Erau acolo, cel puţin plicul era acolo...

Suntem întrerupţi de sosirea unei ambulanţe. Doi domni în halate albe desfăşoară o brancardă şi-l încarcă pe răposatul fals Pilois.

– Continuă! imploră Bérurier, singurul totuşi, din cei trei, care ştie întreaga poveste.

– Raportez telefonic Bătrânului şi-i solicit să trimită pe cineva după documente. Mathias şi Pinaud se prezintă la mine. Dar, între telefonul meu şi vizita lor, primesc o comunicaţie extraordinară. O femeie îmi dă să ascult vocea Féliciei şi mă informează că dacă nu depun planurile într-o cabină telefonică a poştei de pe Champs în douăzecişi patru de ore, bătrâna mea va fi ucisă.

– Şi cu toate astea ne-aţi dat documentele! admiră Mathias.

– Datoria, fiule, murmur.

Aceşti domni mă admiră care mai de care, de la stânga la dreapta şi invers.Modest, îmi continuu expozeul.

– Îmi iau toate măsurile pentru instalarea unei capcane în cabina 14. Or iată că Bătrânul dezlănţuie marea scenă, actul III, tabloul II, tragic şi misterios, întrucât plicul remis de Mathias nu conţinea decât foi albe.

Exclamaţii, zgomote diverse, semne de nervozitate în auditoriu.

– Primul mister! anunţ cu tonul pe care-l au angajaţii Cooks de la Wagon-lits, pentru a anunţa "primul serviciu". Mi s-au furat planurile şi-mi sunt totuşi cerute! Cam tare cafeaua şi fără zahăr, nu?

"Pe scurt, continuu inexorabil, iau măsurile pe care le ştiţi la oficiul poştal şi, efectiv, muşteriul pe care domnii ciocli îl aburcă acum în ambulanţă, vine să cute marfa. Îl urmărim. Se uşcheşte – cu noi în trena lui – din Paris. Între timp, aceeaşi femeie sună la mine acasă şi protestează că n-am adus plicul. Misterul number two.

Prinzându-se că-i filat, tipul nostru seamănă pe şosea cuişoare (şi piper cu aceiaşi ocazie) ca s-o-ntindă solo. Este curăţat, după câţiva kilometri de libertate, de către un necunoscut care-i fură plicul caşetat burduşit cu pungile 7 şi 8 din **France-Soir**. Al treilea şi, deocamdată, ultim mister.

Îmi frec obrazul.

– Ei bine, domnilor juraţi, ce părere aveţi? Tu, Mathias.

Roşcovanul îşi masează incendiul, clatină capul şi declară:

– După părerea mea sunt două bande la mijloc, patroane. Una a răpit-o pe mama dumneavoastră şi nu are planurile. Cealaltă are planurile...

Îi pulverizez teoria cu o amabilitate sadică.

– Pseudo-Pilois a participat la răpirea Félicie. Am găsit în maşina lui unul din acele de cap ale bătrânei. Deci face

parte din banda răpitorilor. În acest caz, de ce pretind, aceştia, că nu le-am remis plicul?

– Poate-au vrut să spună "plicul adevărat", rectifică ruginiul.

– În acest caz s-ar subînţelege că erau la curent cu şmecheria. Doar Pilois i-ar fi putut preveni. Or acesta n-avea motive valabile să plimbe trei sute de kilometri un plic despre care ar fi ştiut că nu conţine decât foi de jurnale vechi.

Bravissimo se-nscrie la cuvânt. I-l dau.

– Tocmai, zice. Să presupunem că Pilois se asigură de conţinut în cabina telefonică. Constată că l-aţi lucrat şi, din cabină, previne telefonic banda. Şefii miros capcana şi vă plătesc cu aceeaşi monedă, târâindu-vă, pe urmele gagiului, departe de Paris.

Chibzuiesc.

– Nu ţine, obiectez.

– De ce?

– Au sunat acasă să pretindă planurile. Sunt grăbiţi. N-aveau nici un interes să mă îndepărteze de Paris, dimpotrivă...

Grasu, care n-a emis, încă, nici o ipoteză, ia, la rândul lui, cuvântul. Declară calm, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor săi de vită încălţată:

– Chestia-mi face sete!

– Şi-n afară de asta, zic, plin de aciditate, n-ai nici un alt mesaj de transmis umnităţii?

Apucă şi smulge cu delicateţe un fir de păr din nas. În cazurile disperate, procedează întotdeauna astfel. Ceea ce-i uimitor este că, de fiecare dată, firul de păr creşte într-un răstimp foarte scurt.

– Crez ca tine că n-au vrutără să te îndepărteze dă Paris, asigură Matahală. At'cea dă ce l'ar mai fi omorâ' pă Pilois? Moacă ăsta putea să ne târâie, dac'avea fun interes, până la Mardivostok.

Acestea fiind zise, înfăşoară o frunza de păpădie în jurul bătăturilor degetului-barometru şi îşi reîncălţă pantoful.

– Ce-o mai frecangim pe-aici? bombăne Bravisimo. Mergem la pescuit? Părerea mea, patroane, e că nu-n pustietatea asta nenorocită veţi găsi ce căutaţi...

– Fără să mai punem la socoteală, întăreşte Enormitatea berureeană, că cele douăzeci şi patru dă ore espirează. N-aş vrea să-ţi bag morcovi, gagiule, da mă gândesc la doamna mă-ta care-i în căcat până-n gât.

– Deci? cerşesc eu golit de orice self-respectability. Ce conduită adoptăm?

Cei trei sunt unanimi. Preconizează întoarcerea la Paris. Mai întâi penru că acolo-i aşteaptă legitimele, apoi pentru că şi ilegitimele tot acolo îi aşteaptă şi în final, pentru că, după ei, la Paris se află Félicie, banda, oficiul poştal şi cheia misterului.

Facem cale-ntoarsă cu Bravissimo la volan, lucru prevestitor de senzaţii.

Rulăm de circa o jumătate de oră cu viteză practicată în formula I, când picăm peste o nouă aglomerare de maşini.

– Ici-şa cine dracu-o mai mierli? hamletizează remarcabilul şi foarte remarcatul Béru.

Bravissimo stopează şi coborâm după informaţii. Oricâtv-ar părea de surprinzător, lungul şir de maşini oprite se datorează lui Béru personal!

Când a intervenit incidentul cu cuiele, Grasu, amintiţivă, dac-aţi uitat, caz în care trebuie să mâncaţi tartine cu fosfor, să sugeţi măciulii de chibrituri şi să vă faceţi noduri la batiste, Grasu, vă repet, măturând în faţa maşinii perfidele cuie de tapiţerie, nu le-a expediat în şanţ ci, pur şi simplu pe stânga şoselei. Făcând stânga-mprejur, această parte stângă a devenit partea dreaptă a şoselei, graţie unei ecuaţii pe care o puteţi studia după paragraful II, capitolul trei, în Manualul de conciliabul practic al profesorului Rectoverso, publicat de Editura Banda-galbenă. Maşinile venite din sens invers au degustat cuişoarele şi peste douăzeci de tărăboanţe sunt "pironite" de ghinion, aşteptând nişte depanatori care, oricum, se speteau să ufle roţi pe sensul primilor dezumflaţi.

Burduhănosul care are tot atâta suflet cât un jucător de pocher căruia într-o chintă roială la două capete îi pică noarul de treflă, se strâmbă de râs văzând cohorta de automobile aliniate de izbelişte.

– Giniţi moacele ăstora! exultă, scărpinându-se unde bănuiţi.

Bravissimo e întunecat ca un seminarist la plimbare.

– Nu râde, gogomanule. Riscăm să ne tapăm şi noi cu câteva.

Eu meditez la precaritatea, la fragilitatea unei civilizaţii care se lasă paralizată de un pumn decuie.

– Vom merge pe jos în faţa camionetei până depăşim zona de pericol, declar; inutil să riscăm pene de cauciuc, timpul ni-i sever drămuit.

Zis şi făcut. Aplecaţi ca plasatoarele de cinema după începerea proiecţiei, examinăm asfaltul cu toată atenţia. Un efort penibil dar util. Mathias descoperă un cui care ar fi putut să se planteze fatal în concentratele noastre zimţate de hevea, Béru două, cu perfide capete negre. Dornic să-mi aduc propria contribuţie, cum ar zice agentul meu fiscal, la această recoltă de cuişoare (oh! Dumnezeule, câte spirite de glumă risipesc), mă zgâiesc cu cerbicie la şosea.

Şi iată că, brusc, San-Antonio al dumneavoastră, iubite doamne, pică-n fund, fără să se accidenteze prea rău, în faţa unei bucăţi de hârtie.

Hârtie de împachetat, sau mai exact, un petec de terfeloagă din care se fac plicurile. La capătul acestei bucăţi de hârtie, o pată roşie, dură, groasă, care aduce a ceară de sigilat.

Creierul meu face un dublu salt mortal, foarte periculos. Umflu peticul. Nici un dubiu: e o bucăţică din plicul pe care l-am strecurat dimineaţă în cabina 14.

– Ce ţis-a-ntâmplat, întreabă credinciosul Béru, găsişi o hârtie dă zece miare?

– Mult mai mult, ripostez.

– Da cat, băftosule?

Cinematograful meu interior îmi proiectează, pe ecran panoramic, un documentar în Alfacolor. Îmi zic: San-Antonio, iubitule, (căci am oarecare afecţiune pentru mine) nişte hăndrălăi îl aşteaptă pe Pilois într-un loc dinainte stabilit. L-au făcut să respire veşnicia, i-au subtilizat plicul şi s-au cărat în tărăboanţă, în sens opus. Aceşti tipi au fost stopaţi de una sau mai multe pene. Aşteptând să-şi poată continua drumul, au desfăcut plicul pentru a-i verifica conţinutul.

Mă urmăriţi atent, amicilor? Pricepeţi ce chestie fabuloasă se petrece?

Graţie cuielor semănate de Pilois, s-ar putea să reuşesc să-i arestez ucigaşii!

I s-o fi făcut, până la urmă, milă de mine, Bărbosului.

Negurile sinistre ale orizontului meu sunt străpunse de licăriri.

– Dă cât ie? insistă Grasu, nerăbdarea însăşi preschimbată-n elefant.

Mai mult în şoaptă, le dau pe la nas acoliţilor mei cu evenimentul.

– Crezi că mai e p-acilea? întreabă Mastodontul. Poa' că n-a avutără pană.

– De acord, Enormule. Dar poate-s blocaţi în codoiul ăsta. Puţin optimism, ce dracu, mai schimbăm calimera.

– Şi ce facem? se frăsuie Mathias.

– Întâi ne aşezăm în capul şirului de maşini, blocând orice eventuală plecare, după care examinăm interiorul fiecăruia din ele. Ar trebui să existe, pe bancheta caleştii care ne interesează, resturi de hârtie şi ceară de sigiliu.

"La treabă copii!"

CAPITOLUL IX

Încep cu maşina din capul coloanei. Este o patru cai fostă bleu petrol, actualmente de culoarea spanacului. În interior un cuplu de franţuji extrem de mijlocii, cu doi copii de vârstă indecisă, despre care tot ce se poate spune e că seamănă cu părinţii lor.

– Şi dumneavoastră? le lansez.

Frază sibilină, veţi spune? Aveţi, aparent, dreptate, dar ea nu poate primi decât un răspuns amical. Concentrează în două cuvinte cofraternitate emoţionantă care-ţi merge drept la inimă, compătimire discretă, compasiune de bun gust, un soi de simpatie plină de discreţie şi fervoare. Interpelaţii mei au ochii înroşiţi de emoţie.

– Ah! răspunse bărbatul, cu acel curaj clocotitor, cu vitejia ireductibilă care au făcut şi fac gloria poporului nostru, ah! am... belit-o primii.

E palid dar stoic. O inimă întradevăr călită. În stare să te facă să pierzi, la şeptic, un rând de berici pentru toţi clienţii bistroului, fără să clipească.

În timpul acestui schimb definitiv de replici memorabile, i-am ginit interiorul trotinetei. C.I.U.C.I.U.!

Trecem la următoarea: o Waldeck-Rousseau cu dublu carburator îmbârligat. În interior un singur tip. Dar mare, enorm mai mult lat decât lung. Un fel de Béru văzut într-o oglindă deformată. Din instinct îţi vine să-i cauţi valva de evacuare a gazelor toxice, pentru a încerca imposibilul. Sau măcar să salvezi femeile şi copiii din zonă.

E răspândit în toată maşina, pachidermul. Are volanul sub cea de-a treisprezecea bărbie, iar cu privire la schimbătorul de viteze nu poate fi nici un dubiu: se află la nivelul ceui de-al treilea nasture de la şliţ. E vizibil cu ochiul liber că acest individ n-a desfăcut în viaţa lui, singur, un plic: îi repugnă exerciţiile violente.

Béru, fericit să găsească unul mai voluminos decât el, îl interpelează:

– Aşteptaţi depanarea?

Un "da" nearticulat porneşte din nu se ştie ce profunzime a uneia din multiplele cute ale obrazului enorm. Inspectăm Waldeck-Rousseau-ul fără a găsi urmă de hârţoagă sau ceară.

– Nu-i prea vorbăreţ adiposul, notează Bravissimo.

– I-un recules, explică Béru, profită de oprire ca să s-auză slăbind.

Trecem la al treilea vehicul. Chevrolet decapotabil. Are cauciucurile faţă bulite, pare să fie îngenunchiat pentru a urmări trecerea unei procesiuni. Un yankeu din specia rumegătoarelor malaxează cauciuc mentolat. Nevastă-sa, o blondină acră, distinsă ca o precupeaţă marseilleză de peşte, îşi completează studiile frunzărind Mickey-Mouse

în original. Contratorpilorul lor nu tăinuieşte nici cea mai mică urmă din produsele căutate de noi.

– Cred c-a fost o coincidenţă, petecul de hârtie, asigură Bravissimo. Cine ştie? Poate chiar Pilois a aruncat plicul acela.

– Nu spune, minune, pufăie Béru, care trebuie să fi învăţat pe dinafară dicţionarul de rime. Crezi c-ă-nghiţi' trei sutici dă borne kilometrice ca antrenament pentru dăşchiderea plicului?

A patra maşină e un Mercedes (nu-i cunosc decât prenumele) albastru nemţesc-virând-în-gri-germanic, înmatriculat C.H.E. ocupată, sau mai bine zis, era ocupată de doi domni, care au coborât să ia aer. Unul e mare, rece, blond, ridat, ochelarizat auriu, înţolit gentleman – tonuri neutre, ceea ce e normal din partea unui elveţian. Celălalt e mic, îndesat, grizonat, îmbrăcat în tweed scoţian şi pe cap cu o caschetă de sport de aceeaşi naţionalitate.

– Ce chestie? le lansează Bravissimo. Te-ntrebi ce putoare şi-a permis asemenea glumă tâmpită. Trebuie că v-aţi făcut o părere proastă despre Franţa?

Gentlemanii nu răspund.

– Nu insista, sfătuieşte Mathias, vezi bine că limuzina e înmatriculată la Berna. S-ar putea ca domnii să nu ştie o boabă franţuzească.

Remarca lui e punctată de un fluierat al impresionantului Béru. Inutil să ne-o spună mai explicit: înţelegem după mutra Grasului că trăsese lozul cel mare.

– Mişto maşină Mercedesul, nu? face Béru, indicând interiorul vehiculului.

Un freamăt parcurge clanul nostru. Bucăţele de ceară de sigiliu sunt împrăştiate pe carpetele din faţă şi fragmente din hârtia foarte specială a plicului se văd pe bancheta din spate.

I-am găjbit fraţilor, mai rămâne să-i posedăm.

Depăşim Mercedesul, mimând indiferenţa, pentru a ne retrage într-un consiliu de război.

– Ei bine? întreabă Mathias, bătăios.

– Îi umflăm! decid. Bravissimo, aduci camioneta în marşarier şi deschizi uşile. Operăm pe şest: inutil să ne dăm în spectacol, nu suntem la Coquatrix.

Zis şi făcut. Bravul Bravissimo bravează brav bravii tomobilişti în pană şi fuge să-şi caute celula pe patru roţi.

În scurta lui absenţă tragem cu ochiul la cei doi elveţieni. Vorbesc şviţerieneşte şi nu pricepi o iotă din ce conversează.

Când se-ntoarce camioneta, practicăm, camarazii mei şi cu mine, o clasică manevră de încercuire. Grasu şi Mathias ocolesc Mercedesul prin spate în timp ce, flancat de Bravissimo, eu îmi fac apariţia din faţă.

Mă adresez marţafoiului cu ochelari de aur, pentru că-mi pare intelectualul tandemului.

– Vă rog, domnule, îl interpelez.

Catadicseşte să-mi filtreze, prin lentilele ochelarilor, o privire posacă.

Sus-zisa privire coboară progresiv, graţie unui sistem de troliu, până la dreptunghiul de plastic tricolor care i se propune.

Expresia sa îmi dovedeşte că citeşte perfect franţuzeşte.

– Ce s-a întâmplat? întreabă cu un accent ciudat.

– Verificare de identitate! zic. Vreţi să urcaţi în maşina noastră, vă rog?

Arborează un imperceptibil zâmbet pătruns de importanţă şi superioritate.

– Indiscutabil, nu! Sunt de acord să vă prezentăm paşapoartele, dar nu văd de ce ar trebui să ne suim în maşina dumneavoastră.

Fără să fiu excesiv de complexat de drepturile omului, trebuie să-mi recunosc mie însumi ilegalitatea reţinerii unui cetăţean, străin pe deasupra, fără mandat de arestare. Şi pun pariu o cursă de cai trucată contra portretului lui Fernandel că acest domn cuoaşte diverse prevederi constituţionale şi înţelege să profite de ele.

Tovarăşul său îl întrebă ceva într-un dialect din care nu pricep nimic. După părerea mea nu-i elveţiana din cantoanele germanice, cum aş fi fost îndreptăţit să cred. E mai curând o boală de gât din zona Europei Centrale.

Blondul cu ochelari explică scurt ceva, pe adresa acolitului său, care ne aruncă priviri tăioase.

– Vă somez în numele legii să vă urcaţi în această maşină! repet, băgându-mi legitimaţia în buzunar.

S-a glumit destul, ba chiar prea mult, în această afacere. M-am săturat să mă las manevrat de-o organizaţie fantomă. Acum că fantomele au costume civile, ochelari şi identitate, sunt hotărât să forţez nota. Dacă nu vor să se îmbarce de bună voie,o vor face constrânşi.

– Iar eu vă sfătuiesc să nu insistaţi, răspunde ochelaristul. Vă angajaţi pe un drum, domnule comisar, care se va termina cu uriaşe neplăceri pentru dumneavoastră.

– Mult mai mici decât cele ce vă aşteaptă! Urmaţi-mă!

– Nu!

În acel moment, pierzându-şi răbdarea, capul şi rămăşiţele de prudenţă, fantasticul Bérurier ia problema-n mână, cum ar spune un amic chirurg, specialist în boli veneţiene.

Îl bate pe umăr pe blond. Acesta, surprins de această atingerecare se manifestă pe faţa sa nordică, se întoarce şi Béru îi aplică o loviturăpe care federaţia de box n-a omologat-o niciodată. E vorba, natürlich, de un pumn, dar expediat într-un stil mai neobişnuit.

Chestia porneşte de jos în sus, descriind o mişcare de piston cotit, însoţită de o rotaţie a întregului corp, de zecile de kilograme ale individului şi, aidoma bicarbonatului, este destinată stomacului.

Auritul cu ochelari blonzi scoate un strigăt de indian pe drumurile naţionale ale războiului. Ceva care s-ar putea traduce prin "Vai mie! frate-miu cu faţă palidă" şi cade în genunchi. Reacţia coechipierului său?

Foarte curioasă. Tipul cu şapca în carouri scoate un pistol cu ţeavă lungă cât scula unui armăsar în călduri. O bijuterie haioasă pentru seratele mondene. Nu-i un model de colecţie. Îl valorifică prin utilizare. Împroaşcă, frenetic, acadele de plumb.

Zim-bum-bum, treaba ţăcăne de trei ori. Iute ca fulgerul, din fericire, Bravissimo îi trage una peste braţ. Dar primul glonţ l-a şi atins pe amicul nostru Mathias, care se clatină.

Asta provoacă o hărmălaie asurzitoare în toată coloana de maşini înţepenite. Cocoanele urlă! Copiii plâng! Domnii

curajoşi se înghesuie sub caroserii. Mitraliorul nostru pricepe că nu va avea câştig de cauză şi-şi ia picioarele la spinare. Dar nici Béru nu-i făcut cu degetul. Şi-a smuls şi pus în funcţiune compostorul. Scuipă şi el trei bomboane, mult mai bine ajustate. Omul cu caschetă face o cabriolă de iepure şi se lăţeşte pe ogorul reavăn.

– Pune-i brăţărelele ochelaristului! îi strig Grasului, tulind-o către victima sa.

Tot ce pot face, când mă aplec asupra mitraliorului, este să-i constat decesul. A încasat un plumbişor în bulbul rahidian, ceea ce-i foarte neplăcut pentru calculul mental. Îl percheziţionez. În buzunarele sale găsesc un paşaport eliberat de Reppublica Pleureziană*) pe numele de Leleska Ceteski 46 ani, născut în Morovak. Portofelul său conţine franci francezi, biştari elveţieni, lovele americane şi mărunţiş englezesc. Acest domn putea să-şi schimbe domiciliul fără dureri de cap.

Confisc marfa. Mă întorc la Naţionala în plină chermeză. Regii volanelor înţepenite nu-şi revin în fire şi simţiri, după vizionarea acestui film cu suspens. Se trăncăne tare şi cu forţă. Cocoanele chiţăie cum că-i oribil; copiii înghit lacrimi cat pumnul printre dinţii clănţănind de frică; taţii lor îi potolesc strigându-le, de sub şasiuri, că-s prezenţi şi au ei grijă să...

– Cum ţi-e? îl întreb pe Mathias.

E cu torsul dezgolit şi Bravissimo examinează rana.

---

*)Acest stat figurează în atlasul meu personal. Cel puţin sub această denumire. Mai are una, dar o legitimă prudenţă mă împiedică s-o dezvălui.

Sângele vitejilor nu va seca niciodată, cum trebuie să fi zis Napoleon the first pe podul de la Arcole.

De altminteri diagnosticul lui Bérurier e formal:

– Glonţul a traversat în acetonă, explică el. Asta i-a atins glanda tiroliană dă la umăr fără să-i lovească omoblatu.

Se face dezinfectarea cu un flacon de coniac oferit cu amabilitate de o damă generoasă. Grasu profită de ocazie să-şi dezinfecteze amigdalele ancrasate.

Îl caut pe Bravissimo din priviri. Constat că s-a ocupat de blondul cu ochelari auriţi.

– S-o ştergem! suflu către clăpăugele trupeţilor mei.

În dorinţa de a calma spiritele neliniştite, flutur legitimaţia şi explic populaţiei că cel omorât era un bandit internaţional.

Ajuns în camionetă, îi sun pe jandarmi pentru a le povesti rodeoul şi le cer să ancheteze fără să-şi bage prea adânc copitele în supă.

– Demarez? întrabă Bravissimo.

– Dă-i bice! cap compas către maşina cealaltă, sper s-o fi încălţat depanatorii.

Béru şi cu mine încadrăm blondul.

– Am cercetat-o pă Carmen, mă avertizează Bibendum.

– Care Carmen, era şi-o muiere cu ei?

– Trotineta lor, ce dracu!

– Vrei să spui Mercedesul?

– Cum bine zici. Scuzoaiele meli, se bosumflă Umflatul, da nu conversez spanioleşte.

Blondul îşi recapătă cunoştinţa. Cât ai zice peşte îl uşurez de Paşaport. Precum defunctul său camarad, vine din

Pleuresia. Numele său este Errare Humanumest, iar la rubrica profesie am surpriza să citesc "Diplomat".

I-arăt şi Grasului.

– I-o fumez d-astea numa la beţie, se hilizeşte acest refugiu al tuturor tâmpeniilor.

Îl apuc pe Humanumest de hălăciugă pentru a-l obliga să întoarcă faţa spre mine.

– Cred c-o să trăncănim puţin, îi zic. Avem o groază de fleacuri să ne povestim.

– Nu prea cred, replică flegmatic.

Privire lungă a Grasului, care se pricepe la oameni şi-a înţeles deja că ne-am pricopsit cu un încăpăţânat.

Îl interpelez pe Bravissimo.

– Suntem departe de Renault?

– Nu, iată-l.

– O.K.!

Ne oprim şi hotărăsc:

– Drumurile noastre se despart. Bravissimo îl vei transporta pe Mathias la primul spital, care ar trebui să fie cel din Saulieu, după care te duci la sediul central. Eu rămân cu Béru şi clientul până vom reuşi împreună o conversaţie serioasă. Tocmai mi-a venit o idee...

– Sper să facă pui, emite Bérurier, Absolvent al şcolii mele de spirite de giumă

Strângeri de labe năduşite. Transbordare până la radio-caleaşcă. Mă aşez la volan, Grasu şi Humanumest se instalează în spate.

Doritor să evit pentru moment civilizaţia, cotesc pe un drum lateral, atât forestier cât şi neasfaltat. Acesta e brăzdat

de făgaşuri adânci, ambarcaţia noastră scrâşneşte din toate amortizoarele, dar cărăruia străbate o pădurice primitoare unde vom putea trăncăni pe-ndelete cu prizonierul nostru.

Ajungem în umbra răcoroasă a unei poieniţe. Pentru prima dată de la sciziunea grupului nostru pleurezianul pune o întrebare.

– Unde mă duceţi?

– Hai c-o s' ştii mintenaş, proferează Béru, specialist în transmis spaime sufletelor turmentate.

– Nave-ţi dreptul să mă arestaţi! Unde şi care-i mandatul dumneavoastră?

– Iată! zice Grasu, învineţindu-i partea stângă a nasului. Dacă noi n-avem dreptul s'te arestuim, tu ai dreptul s-oncasezi, mieluţule, că ce-o să ţi se-ntâmple nu crez că-i scris în horoscop.

– Sunt diplomat, voi referi organismelor superioare şi e probabil că guvernul meu...

Matahală are reacţia cea mai decepţionant posibilă pentru un domn care se izmeneşte să impresioneze.

– Fleanca-nchisă că te mai pocnesc o dată, suspină el, mă zgârâi cu accentu!

CAPITOLUL X

Colţişorul este răcoros, de o linişte diafană, cu raze de soare care, străpungând frunzişul, proiectează, pe solul presărat cu ace de pin, dâre de hemoroizi.

Te-ai crede într-un basm de Perrault, stil Scufiţa Roşioară sau Piticul Barbă-Cot.

Parchez reglementar în marginea unui hăţiş şi debarcăm cu toţii din cotineaţa pe patru roţi.

Béru freamătă de satisfacţie. Nu c-ar fi bucolic, el e mai degrabă alcoolic, dar gândul că-l va prelucra pe individ îl galvanizează.

Mă interoghează cu o-ncruntare de sprâncene. Îi răspund cu-n fremătat de nări. Înţelege că are mână liberă, deschide portbagajul şi-i inventariază conţinutul.

Acolo găseşte ce-şi doreşte; adică o funie lungă pe care se grăbeşte s-o deşire.

Errare Humanumest nu pare din cale afară de fericit. Aruncă priviri îngrijorate de care nu ne sinchisim, în timp ce Grasu lansează funia peste o creangă de stejar.

După care prinde extremitatea funiei, o deghizează în lasou şi pretinde că vrea să strângă în el ţurloaiele clientului.

Pleurezianul nu-i tocmai de acord şi se agită. Încearcă chiar s-o tulească, dar, o piedică potrivită la momentul potrivit, îl întinde printre ierburi în mărime naturală.

Prompt, Béru trage foloase din această poziţie incomodă şi-i blochează gleznele cu lasoul.

Nu-i mai rămâne decât să tragă de funie, cu toată forţa muşchilor săi de oţel cromat. În mai puţin timp decât i-ar trebui unui paraşutist să sară de la o mie de metri, dacă-i ia foc sicriul zburător, domnul Humanumest atârnă cu craci-n sus, ca liliecii în stare de repaos. Părul său e la câţiva centimetri de sol. Şi-a pierdut ochelarii în timpul manipulării.

Bérurier e un perfecţionist. Leagă celălt capăt al frânghiei de trunchiul unui mesteacăn.

Nu ştiu dacă posedaţi destulă inteligenţă pentru a pricepe chestia, cu meningele vostru de furnică, dar domnul Humanumest se află într-o poziţie din cele mai inconfortabile.

Cu căpăţâna-n jos, lucrurile se văd cu totul altminteri. Pentru a-i oferi maximum de plăceri pacientului, Grasu se apucă să-l balanseze. Acest mic exerciţiu pare minor, dar reuşeşte, în fapt să perturbe moralul pleurezianului.

Distinsul diplomat are faţa mai congestionată decât un cur flagelat. Încearcă să închidă frumoşii ochi de miop, ca să uite mizeriile existenţei, dar în asemenea cazuri, politica struţului nu dă roade.

La capătul a două minute, opresc balansarea lui Errare.

– Sunteţi dispus să conversăm sincer? mă informez ceremonios.

Nu crâcneşte. Dinţii îi sunt încleştaţi de o voinţă neîmblânzită.

– Lasă-mă să uzinez, mă-mpinge ferm, Malacul. Am o inflaţie de idei.

Adună câteva vreascuri uscate sub trunchiul lui Humanumest, le adăugă o hârtie unsuroasă în care-şi împachetase câteva săptămâni fruştiucurile (sau brekfesturile – că-i poliglot) şi-i dă foc. Mai întâi se degaje o fumăraie negricioasă, apoi flăcărui vesele ling lemnele moarte.

Grasu exercită din nou o împingere laterală asupra invers-spânzuratului.

La fiecare trecere deasupra vâlvătăii, frizura şi portretul tipului se deteriorează vizibil. Geme din adâncul rărunchilor. Trebuie să recunoasc, tratamentul acesta nu-i o partidă de plăcere.Grăsanul ăsta de Béru e bântuit de porniri stranii! Convieţuirea cu balena sa iubăreaţă, coarnele cu care defilează prefăcându-se mulţumit, cine ştie câte alte insatisfacţii nemărturisite, au distilat în el ranchiuni mucede care se exteriorizează din când în când, Şuturile-n cur, în dos, în prestigiu, sunt greu digerabile.

Degeaba iei bicarbonat, păţeşti ca la Verdun: pe aici nu se trece. Jignirile, umilinţele, tartele cu frişcă-n plină mutră, sfârşesc prin a marca un bărbat. Oricât şi-ar spune omul că-i muritor, că mizeriile terestre îi cresc contul-creditor în Marele Registru al Bărbosului, vin şi zile când simţi nevoia să-ţi descarci bila, cum ar spune Buffalo. Atunci omul se dereglează. Se depăşeşte. Se reneagă. Se scuipă-n faţă... Trebuie înţeles.

Mă îndepărtez câţiva paşi în pădure, nu în căutarea ciupercilor (ce să le mai căutăm pe sub copaci când le avem în conserve chinezeşti!) ci în căutarea unui moment mai calm.

Se scurg câteva minute. O aromă fadă de porc pârlit îmi gâdilă nările. Personal, sunt un super-olfactiv! La mine mirosul nu-i ca pentru majoritatea contemporanilor, un simţ minor, atrofiat pe margini. V-o spun răspicat şi dacă vi-i teamă că uitaţi, notaţi-vă pe manşetă; viaţa aparţine celor care au nasul fin, inutil să spuneţi contrariul!

Cum auziţi, existenţa nu se priveşte, nu se pipăie, nu se mănâncă: se miroase! D-aia sunt împotriva parfumierilor. Ăştia sabotează existenţa; o bruiază; o falsifică; o murdăresc cu "Inimă de orhidee", "Zboruri aromate", "Dac-aş îndrăzni" şi alte poeme odorifere. Am oroare de parfumuri, nu-mi plac decât mirosurile. Un parfum e o idioţenie, pute, n-are suflet: ca dovadă, toată lumea poate să se vaporizeze cu acelaş. Gagicile, dac-ar avea, s-ar putea cufunda într-un fluviu unic. Ar putea să pută toate la fel. Ameţitor, dacă stai să te gândeşti. Să miroşi în cor acelaş lucru! Ce poate fi mai dezasperant? Şi cât de extraordinar e ca fiecare să aibă mirosul său personal, fie el şi neplăcut!

Aici au ajuns cugetările mele când un şuierat strident – Grasu dixit – mă face să tresar. Mă întorc şi constat că mutra lui Bérurier străluceşte ca un proiector de o mie de kilowaţi.

– Te poţi întoarce! lansează eminentul meu colaborator, lu'Domnu i s-a sculat limbuţa şi-ar vrea s-o folosească.

Diavol, Béru ăsta. Are darul să transforme în oratori cele mai multe lichele. Forţa sa animală, încăpăţânarea lui imbecilă, impresionează mai mult decât orice ameninţare. Sunt mai convingătoare decât zeci de raţionamente pertinente şi sute de demonstraţii cu neon.

Mă alătur celor doi.

– Eşti hotărât să vorbeşti? îl întreb pe Errare Humanumest.

– Da.

– Cum ţi-am zis, bodogăne Grasu. Da ţie-ţ tre confirmaţii dă la zdreanţa asta veche!

– Dă-l jos!

Bombănind vagi înjurături în care mă compară cu scepticul Sfânt Toma necredinciosul, Béru dezleagă frânghia după ce calcă-n picioare vâlvătaia. Pleurezianul cade-n scrum ca un sac de rufe murdare, murdar cât cuprinde. Părul blond carbonizat, băşici roşii pe craniu, toată mutra înnegrită de fum.

– Ascultă burjuiule, avertizează dulcele Béru, vezi să nu mai fâţâi preşu! Ce-ţ făcui, ie o glumă pă lângă ce-ţ pot face...

Astea zicând, adună de jos o crenguţă incandescentă şi o foloseşte pentru a-şi aprinde ţigara.

Îngenunchez lângă individ.

– Povesteşte-mi afacerea din punctul dumitale de vedere, dragul meu, asta va facilita comprehensiunea reciprocă.

Îşi trece o limbă seacă, mai seacă decât o piatră de brichetă, peste absenţa buzelor şi se pune pe mărturisiri. Povestea lui este dintre cele mai edificatoare. Urmăriţi-mă!

==========

Turcul , personajul despre care v-am vorbit iniţial şi care a furat faimoasele (spun faimoasele deşi nu le-am gustat) planuri, a intrat în legătură cu ambasadorul

Pleureziei la Berna pentru a-i plasa produsele furtului, secretele nucleare interesând în mod special o republică de tipul Pleureziei. Este de altminteri de notorietate publică faptul că ambasadorul pleurezian acreditat în Elveţia dirijează o reţea pentru Europa Occidentală, cu ramificaţii vaste în Principatul Monaco, insulele Jersey şi slipurile Rassurel.

Tratativele între turc şi guvernul pleurezian fuseseră finisate, când bravul dumneavoastră San-Antonio, cel care merge într-un singur picior pe cărările gloriei şi onoarei, intervine şi subtilizează documentele. Decepţie în clanul pleurezian.

Ambasadorul, un oarecare, Tolomacovici, s-a înfuriat groaznic. Serviciul său de informaţii află într-un timp record cine fusese însărcinat cu ancheta, din partea franceză şi hotărăşte să încerce marea lovitură pentru recuperarea documentelor. Ştiindu-mă incoruptibil (reputaţia mea e bine stabilită), ordonă să fie răpită maică-mea ca să mă aibă la mână.

Totul s-a petrecut după cum ştiţi deja. Un tip din echipă, pseodo-Pilois, trebuia să se ducă să ia plicul de la oficiul poştal şi, în caz că era acolo, să se alăture trupelor, la baza din Elveţia.

Îl întrerup pe Humanumest.

– Călătorea fără să se asigure de conţinut?

– Pentru a verifica planurile e nevoie de un specialist şi de timp. Ar fi fost periculos să lăsăm un gangster incult să hotărască dacă documentele erau false sau adevărate, ce naiba!

– Foarte adevarat! Continuaţi.

Şi continuă. Ajunge la o parte delicată, care-l implică în mod intim. El, Humanumest şi colegul său cu caschetă, erau colaboratori direcţi ai Excelenţei Sale Tolomacovici.

Cum pleurezianul se temea (pe drept cuvânt, nu?) de viclenia faimosului San-Antonio, ambasadorul îi însărcinase pe cei doi cumetri să supravegheze discret desfăşurarea operaţiunilor. Trebuiau să-şi avertizeze patronul de rezultatele şantajului. Să-i comunice dacă, da sau nu, plicul se afla în cabina 14 Atâta doar că celor doi flăcăi le-a venit un chef nebun să iasă la pensie, ceea ce-i omenesc.

Şi-au zis că dacă pun ei înşişi mâna pe planuri, le-ar putea revinde convenabil guvernului francez, ceea ce le-ar fi permis să se retragă din viaţa publică pe vârful picioarelor şi cu buzunarele pline, motiv pentru care a avut loc reacţia telefonică înregistrată de reverendul Pinaud.

Minciuna lui Humanumest creea o confuzie care-i permitea un răgaz de câteva ceasuri. Flancat de complicele său l-a urmărit pe Pilois. A văzut că omul era filat şi, pentru a se debarasa de noi, a semănat cuiele. Cuiele a căror victimă vor deveni ei înşişi graţie imbecilităţii lui Béru. Apoi l-au interceptat pe Pilois, l-au şters din carteade imobil, i-au şterpelit plicul şi au făcut cele-ntoarsă. **Nach Paris!**

Din nefericire, cauciucurile găurite i-au obligat să se oprească. Au desfăcut plicul şi-au dat seama că sunt traşi în piept şi intenţionau să-şi confecţioneze o virginitate pentru uzul lui Tolomacovici, când i-am găsit noi şi i-am făcut poştă.

Acum, fiindcă sunt la curent cu afacerea, nu-mi rămâne decât să-i pun lui Humanumest întrebarea care mă arde cel mai mult:

– Unde se găseşte mama mea?

Carbonizatul clatină din băşici.

– Nu ştiu.

– Greşeşti prelungind misterul, îl avertizez, ai văzut că nu suntem îngeraşi. Sunt gata să te jupoi de viu pentru a-mi regăsi mama.

Mă priveşte fix.

– Dac-aş şti, v-aş spune, domnule, afirmă. V-am relevat destule lucruri pentru a-mi dovedi buna credinţă. În reţeaua noastră totul este compartimentat. O echipă se ocupă de planuri, alta de mama dumitale. Şeful nostru este singurul numitor comun.

Îl privesc drept în ochi. Nu clipeşte. De altfel cum ar putea s-o facă? Nu mai are gene.

– Foarte bine, zic. În acest caz îmi voi cere bătrâna de la patronul tău!

PARTEA A DOUA

TĂVĂLIT... ÎN FĂINĂ

CAPITOLUL XI

Drapelul pleurezian (galben cu benzi adezive verde închis) atârnă ca o cârpă muiată-n lături pe frontonul ambasadei. Plouase, înainte să ajungem, eu şi Grasu, în faţa ambasadei şi din drapel se scurgeau chestii sugerând dejecţiile unei vaci care-a-mâncat-prea-multă-lucernă*)

Goniserăm către Berna cu mormântul întredeschis**), după o scurtă oprire la Dijon, unde-am încredinţat pe incendiatul nostru autorităţilor competente. Datorez adevărului istoric precizarea că am profitat de haltă pentru a linge două Kiruri la tejgheaua unui băruleţ.

Prin parbrizul şiroind, contemplăm amabila faţadă a ambasadei. Aceasta ocupă o vilă gen mare burghez, pitorească în felul ei, de inspiraţie arhitecturală teutonă.

Grasu cască de să-şi facă ţăndări proteza, lucru cu atât mai indecent cu cât ultimul său dinte moştenit de la mă-sa se clatină şi exală miasme de granulom.

---

*) Lucerna este un diuretic puternic. (N.T.)

**) à tombeau ouvert (cu mormântul deschis) expresie franceză consacrată vitezelor excesive. (N.T.)

– Hotărăşte-te, mormăie, vrei să fotografiezi hardughia or să-ţ bagi botu-n ea.

– Mai închide-ţi dracului fleanca! faci curent, îmi sare ţandăra.

Trebuie să meditez adânc. Situaţia e mai delicată decât o lădiţă cu porţelanuri Saint-Gobain. E-n joc viaţa mamei mele. Mai trăieşte oare, adorata? Ceva îmi spune că da. Dacă ar fi fost omorâtă aş fi simţit. Există legături puternice, invizibile, misterioase, care ne unesc. Dacă o labă criminală ar fi tăiat aceste legături, trupul meu ar fi simţit tăietura, ar fi conştientizat-o înaintea raţiunii.

În conjunctura actuală cum ar zice un ministru proaspăt instalat în fotel, se întrevăd două metode. Sau mă introduc năvalnic şi pretind o întrevedere ambasadorului; sau aştept, supraveghez, pândesc observ, sondez, studiez, miros, scrutez, examinez, deliberez, deduc, inspectez şi iar aştept.

Îmi cunoaşteţi caracterul: foc şi explozie, a trebuit chiar să-l dau de câteva ori la ignifugat. Aşteptarea e bună pentru şefii de gară, care au săli speciale la dispoziţie pe banii contribuabililor.

În absenţa unui răspuns edificator, legănat de murmurul stropilor, Bérurier cel Viteaz, Béerurier cel Încornorat, Béerurier Magnificul, a adormit, cu căpăţâna sprijinită de portieră, ca un bou în stănoagă.

O mână din afară deschide brusc numita portieră şi Grasu se prăvăleşte într-o băltoacă, producând un zgomot de balegă aruncată cu lopata şi proferând un şir de înjurături care dovedesc o mare ingeniozitate şi o bună cunoaştere a anatomiei.

Cel care a procedat la intempestiva debarcare a lui Béru este un sticlete helvet. Contemplă masa întunecată, răpănoasă, care se tăvăleşte leneş în băltoacă şi murmură cu un încântător accent şviţerian:

– Iertaţi-mă-ţi, dar vă găsiţi într-o staţionare rezervată! Îi răspund cuviincios curcanului că eu îmi cer scuze şi, după ce-l recuperez pe Grasu, căutăm un loc permis vehiculelor nediplomatice.

Bérurier are fundul ud. Împroşcături de noroi îi decorează mutriţa.

– De nu m-abţineam, zice, îi paradeam moaca lu caraliu ăsta dă belea!

– Fără incidente de frontieră cu o ţară prietenă, neutră şi care dă lumii, în acelaşi timp cu ora exactă, un perfect exemplu de democraţie, ordon pe nerăsuflate.

Grasu se şterge cu cravata.

– Viaţa-i un rahat, zice, cu moralul brusc secerat de un acces de tristeţe.

– Găseşti?

– Da, face lugubru, dacă stai să te gândeşti îmi vine să-ţ espediezi o pralină în ceasornic. Părinţi-ţ mor cân ţi-e lumea mai dragă, nevasta te-nşală cu cel mai bun pretin şi copiii nici n-apucă să-ntre-n veaţă că să şi pişă pă ea. Făr s' mai vorbim dă restu balamucelor; perceptoru, patronu, ficatu şi platinili dă la maşina care te lasă-n drum!

Clatină capul şi suspină:

– Ai să ne turnăm o duşcă, asta m-ar ajuta să-m depăşesc depresia. Crez că ploaia asta mă bagă-n boale. Ploaie

şviţeriană. La Paris mi-i dragă ploaia. Da cum am trecut poarta dă Orléanso găsesc dă nebăut, cum să-ţ explic asta?

Mă calcă pe nervi Grasu, cu spleenul său alcoolizat şi dorul de Paris. Dacă începe să filozofeze, o dăm în bară!

Agentul care-l propulsase în băltoacă se-ntoarce. Realizase cu întârziere că maşina noastră e radio echipată. I-au trebuit cinci minute, patru secunde şi trei zecimi pentru a traduce existenţa antenei în termeni specifici şi acu vrea explicaţii.

– De ce-aveţi telefoniile la bord? întreabă curios ca un semn de întrebare.

Îi arăt legitimaţia.

– Pen-că aparţinem curcănimii vecine şi prietene, zic, şi ţinem legătura cu serviciile noastre.

– Anchetaţi în Elveţia?

– Nu, am vint s-facem schi, s'tem în vacanţii, explică Béru, cu o proastă dispoziţie flagrantă.

– Nu-i zăpadă în sezonul ăsta, obiectează tipul.

– Aşteptăm să cadă, răspunde prompt Grasu.

Puţintel împurpurat la nivelul cozorocului chipiului reglementar, sticletele se ia de mână şi se duce la plimbare. Îl strig.

– O-ntrebare colega! De ce-au ridicat drapelul de zile mari la ambasada pleureziană?

– Pentru că-i sărbătoarea lor naţională, răspunde S.P.P.-istul din Berna.

Şi adaugă înduioşat:

– Ambasadorul dă un cokteheil pentru corpul diplomatic, în seara asta.

– Dacă-i seara nu-i un coktail i-un deneu. Şi să zce coktail nu cokteheil! tună Bérurier, pentru care puritatea limbajului este o prioritate absolută.

Şi demonstrează:

– Să zce căţel da usturoi nu căţeel dă usturoaie, nu?

Agentul pleacă.

– Deci ie răcepţie în seara asta, la Tolomacovici!

– O.K.! un pretext minunat pentru a ne introduce în local.

– Baţi câmpii?

– Am o idee, Grasule.

– Că care-i?

– S-o-ntindem la ambasada Franţei.

==========

Berna pe ploaie e ca o duminică englezească. Puţin mai animată, totuşi.

La ambasada Franţei, personalul se amuză ca o delegaţie de orbi la un congres de surdo-muţi.

Un uşier îmi examinează hârtiile; un secretar examinează cererea mea şi ambasadorul examinează fizicul meu atrăgător, în mai puţin timp decât îi trebuie unui filozof existenţionalis să sodomizeze o muscă.

E un om agreabil, curtenitor şi elegant. De altminteri l-am şi cunoscut vagamente la Paris, într-o epocă în care era şef de cabinet în Richelieu-Drouot.

– Deci, bravul meu San-Antonio, se interesează Domnia Sa, împingând către mine o cutie de ţigări de foi mare cât un sarcofag, ce vânt bun te aduce?

Hotărăsc să nu-l încarc cu prea multe din necazurile mele.

– Mă interesează colegul dumitale, Excelenţa Sa Tolomacovici, răspund.

Se încruntă.

– Colegul cu care abia mă salut, la recepţii, premiere de gală şi baluri diplomatice. Cunoşti faptul că relaţiile noastre cu Pleurezia sunt încordate.

– Mă şi mir că n-au pleznit până acuma, îmi pun eu în evidenţă cunoştinţele de politică externă.

"Ambasada Pleureziei dă o recepţie, astă seară, dacă e să cred zvonurile publice?"

– Poţi să crezi, e exact.

Scociorăşte într-un clasor de piele de Rusia, tăbăcit de japonezi şi pirogravat de moldo-valahi. Pescuieşte acolo un carton mare cât un ecran Paramount şi-şi evantaiază cu el vârful nasului.

– Vă duceţi, desigur.

Nu, mă las reprezentat la această corvoadă. Mi s-a diagnosticat o gripă diplomatică.

– Şi cine vă reprezintă?

– Unul din ataşaţi.

Îi fac cu ochiul, mă ridic, iau o poză avantajoasă, gen Apollon de Revebere şi întreb:

– Comisarul San-Antonio n-ar putea fi un frumos ataşat de ocazie?

Ambasadorul mă măsoară patru secunde fără să priceapă; la capătul acestui răgaz, face şi el cu ochiul.

– Ah! înţeleg. Ţii să participi la ceromonie?

– Exact.

– Pot să te întreb în ce scop?

– Trebuie să percheziţionez ambasada!

Tresare:

– Să nici nu gândeşti la asta, San-A.

– Dimpotrivă, mă gândesc numai la asta, ripostez.

– Dacă eşti prins asupra faptului, riscăm un incident diplomatic monstru. Ale cărui urmări...

– Ascultaţi mai bine povestea mea, îl momesc, e frumoasă ca o zi de post negru.

Şi-i expun ce ştiţi şi voi, plus planul meu cincinal. Ciuleşte radarele cu interpretare computerizată care, în diplomaţie, se chiamă urechi.

– Sunt aici cu un colaborator. De comun acord cu ataşatul dumitale, astă seară, înainte ca acesta să-şi părăsească locuinţa, ne ducem şi-l legăm fedeleş. După care îi luăm locul, la recepţie. Dacă dăm de belea, ataşatul e absolvit: doi indivizi au năvălit peste el, l-au maltratat şi i-au furat invitaţia... Urmăriţi traiectoria, Excelenţă?

– Excelent, face Excelenţa, care-i un cunoscător.

– Sunte-ţi liniştit?

– Eşti diavolul reîncarnat, San-A! N-o să te schimbi niciodată?

– Ce să fac, suspin, doritor să justific titlul acestei cărţi: ăsta-s eu şi nu mă schimb!

Fixăm ultimele detalii şi mă duc la Umflătura berureeană adormită în anticameră.

Îi strig în urechile nespălate:

– Berna, staţie terminus! Călătorii sunt rugaţi să coboare din vagoane.

Sare-n picioare, cască lampioanele şi văzându-mă în faţa lui, articulează:

– La tine e biletili, San-A.?

Pufăi deşi nu-s locomotivă:

Odat-ai nimerit-o şi tu, Izmană pe călător: am biletele.

Traversăm salonul pe lambriurile căruia atârnă somnolent tablouri în ulei ale diverselor personaje care-au ştiut să ungă clanţele cât s-ajungă la situaţii înalte.

Odată afară din sucursala berneză a stabilimentelor Pupă-n Bot şi Radetot, sediul social în Faubourg-Saint-Honoré, Paris, Grasu mă întreabă:

– Ce-ai de gând să faci Tonio?

Îi telefonez o privire cu jet rotativ, priză de aer prin chiulasă şi dublă aprindere.

– Intenţionez să desăvârşesc un tur de forţă unic în analele poliţiste, Béru. Sper să reuşesc o ispravă care-mi va înscrie cu litere de aur numele în memoria naţională.

– Că ce? cârâie obezul.

– Voi îndrăzni ceea ce nici o fiinţă omenească nu a pus la cale înaintea mea. Voi tenta cea mai imposibilă din toate posibilităţile. Am să te pun să faci o baie, bunul, bravul, dragul, abjectul meu Bérurier. Şi, în plus, voi încerca să te fac să porţi un frac!

CAPITOLUL XII

Există fiinţe care-ţi provoacă, la prima vedere, un şoc. Fiinţe care forţează respectul şi admiraţia unanimă. Fiinţe care-ţi inspiră sentimente înălţătoare pentru specia umană. Presupun că dacă ai prilejul să-l priveşti pe Picasso pictând, pe El Cordobes înfigând spada în gâtul taurului, sau atunci când îl asculţi pe Dl. Von Braun demonstrând că, într-un triunghi dreptunghi, contrar celor ce se credea, pătratul ipotenuzei nu este egal cu suma celor două laturi ale triunghiului; da, presupun că, în faţa acestor spectacole, epiderma noastră face creţuri, glota noastră face yo-yo şi stabilizatoarele noastre biconvexe se şifonează ca fusta unei neveste condusă acasă, dumineca, de un verişor, după vecernie. Dar aceste reacţii dermice sau vaso-vasculare nu sunt decât rahat, faţă de ceea ce-ţi provoacă vederea lui Béru în smoking!

Unul din primele obstacole majore a fost să găsim ceva pe măsura lui. N-aş fi crezut că există ţoale de închiriat în stare să cuprindă pântecul Grasului. Şi, totuşi, miracolul s-a produs. Un magazin de închiriat ţoale pentru nunţi, botezuri şi funerarii naţionale avea, în rezervele sale, un

smoking care aparţinuse lui Aga Khan (un valet nedelicat îi şparlise costumul de gală şi-l negociase contra unei bucăţele de pâine cu brânză).

Să pretind că-i vine mănuşă, ar fi contra-reclamă pentru toată industria internaţională de mănuşi, dar sunt obligat să recunosc că fracul nu pare cu totul şi cu totul străin pe şuncile şi rotunjimile Solidului.

În faţa dulapului cu oglindă din camera hotelului "Gemenele vesele" unde trăsesem, Béru ia poze, studiază atitudini şi pune la punct un comportament de om de lume, mirosind a diplomat de la o poştă.

– Nu găseşti că revolverul introduce o notă de neglijenţă? se îngrijorează, apăsându-şi dreapta puternică pe stânga costumului.

Încearcă să-l cartiruiască în pantalon, dar mâneru depăşeşte buzunarul şi, când ridică braţele, devine de-a dreptul aparent.

– Lasă-l la vestiar, sugerez.

Înalţă umerii. Nu prea mult totuşi, pentru că riscă să-i crape toate cusăturile hainei.

– Semăn a milord, asigură amicul meu, întorcându-şi nonşalant laba de măcelar în buzunar, cu o graţie efectiv foarte britanică.

Se studiază o clipă; îşi extirpă c-o unghie îndoliată o crustă de gălbenuş care-i murdăreşte buza superioară şi declară, smulgând încă un fir de păr din nas:

– Mă piş pă ducele dă Edinburg. Ceva mai multă burtă la mine, înălţimea mai mică, părul fără cărare şi ochi negri în loc de albaştri, ie chiar mai bine aşa!

– Eşti ducele York, adică primul guiţător din această nobilă rasă.

Nu pricepe aluzia şi continuă să se extaziaze în faţa oglinzii.

Trebuie să-i dau un brânci ca să-mi pot controla ţinuta. Nu ştiu dacă Béru are aerul de milord, în orice caz eu, cu toată modestia pusă la păstrare ca s-o pot recupera în caz de nevoie, eu pot să vă garantez că iubitul dumneavoastră San-Antonio n-are aerul unei crătiţi cu grăsime înţolit cu papion, revere lucioase şi brâu de matase. Haina care face călugărul face în egală măsură diplomatul, cu condiţia, natürlichh să nu fie vorba de aceeaşi şi acelaş.

Cu a mea, reprezint Franţa cum nici un comis voiajor n-a ştiut să reprezinte aspiratoarele Trucomaşinen. Presimt inimi zdrobite în colivii, sectorul păpăgaliţe.

– Gata, Sac de Slănină?

Grasu îşi varsă un pahar mare de roşu (Bordeaux, seara e mai uşor de asimilat), îşi şterge buzele cu manşeta amidonată a cămăşii de mătase şi răspunde, verificându-şi etanşietatea şliţului:

– Gata, frate! Ne putem prezenta în lume.

==========

Trebuie mărturisit că nu eleganţe lipsesc ambasadei Pleureziei. Limuzinele care se opresc tăcut în faţa peronului feeric scăldat de reflectoare discrete sunt cromate până-n culbutori. Unele au sală de baie şi televiziune cu circuit

închis, altele seră sau piste de dans retractabile, cu iluminaţie de neon. V-o spun ca să pricepeţi ambianţa.

Coborâm, Grasu şî cu mine, dintr-o maşină închiriată, pilotată de un şofer în livrea.

– Şi dacă ţ-aş zice că-s emoţionat? bâlbâie Umflatul, în momentul în care ajungem în holul decorat cu plante verzi.

Un lacheu îmi ia cartonul aurit. Citeşte textul şi strigă cu o voce de bas profund:

– Domnii reprezentanţi ai Excelenţei Sale Ambasadorul Franţei.

Mic balet al reprezentanţilor, efectuându-şi intrarea în salonul lung şi lat cât aeroportul Orly. În acest moment, o orchestră de cameră (care se rătăcise, probabil, prin salon) cântă ultimul succes semnat Sinatra: "Vei fi în braţele mele marţea viitoare la zece fix, dacă ceasurile noastre merg sincron". It is titlul. E languros, frumos, suav şi-ţi gâdilă carnea ca un păr de fată mare.

Un omuleţ blond, cu obrazul roşu, cu privirea mai ascuţită decât acul unui pirogravor, cu haina barată de marele cordon ombilical al Republicii Pleureziene*) avansează către noi. Este ambasadorul Tolomacovici. Ne întinde mâna, se înclină. Un bese-n-sac-defel-comod, frăţiorul.

Ne spune că este încântat, ceea ce moaca lui constipată pe viaţă dezminte formal şi, presându-i cârnăciorii Grasului, are un moment de surpriză.

---

*) Ordin instituit de Ombilicovici I în 1657 (la această epocă Pleurezia era regat) pentru a-l recompensa pe Phaîna Dhe Mushtarh, care a inventat cataplasma.

Îi murmur că Excelenţa Sa este dezolată, dar că o criză de enterită libidinoasă îl obligă să stea în cameră, ca şi cum ar fi la palatul Bourbon.*).

După ce parcurgem corvoada uzanţelor indispensabile, Grasu şi eu plonjăm în mulţime. Rochii decoltate până-n bazinul Aquitaniei, perloanţe, diamanţări, clipsuri care eclipsează lumina lustrelor... V-aţi prins la topografie?

Grasu nu-şi revine.

– E mai mişto dăcâ banchetu anúal al poliţailor dă moravuri, constată. Şi fă-ţ ideie că pint'ăla cotizează douăşpe luni curvele dân toate arondismentele... Poa' cân ieram în uniformă... Da nu... Mă nemerisem dă servici la balu "Fabricanţilor dă purcei în turtă dulce", adunătură dă rară distincţiune, da tre s-admit că nu iera stilul ăsta, fratemiu.!

Reperează bufetul şi din acest moment nimic nu-l mai poate opri.

Îl las să se-ndoape şi, cu privirea absentă a unui plimbăreţ solitar, încep să reperez locurile.

Deşi, în asemenea ocazii, cel mai bun mijloc de a te zgâi prin toate colţurile fără să atragi atenţia, e să dansezi. Reperez gagicuţele alintate de-a lungul unei tapiserii Aubusson şi mă apropii de o copiliţă la vederea căreia miss Univers ar face un dublu infarct, blondă ca grâul polonez şi angelică în asemenea măsură încât, alături de ea, stareţa unei mănăstiri ar trece drept o târfă.

**) Palais Bourbon, sediul Camerei franceze a deputaţilor. (N.T.)

Dulcea copilă este escortată de mămica sa, o damă solidă, nu dezagreabilă, dar care-ar avea de câştigat dacă şi-ar rade mustaţa şi ar da jos între 50 şi 60 de kilograme.

Mă plec ceremonios în faţa băbătiei şi-i solicit favoarea să-i învârt puştanca. Culmea ghinionului, bătrâna e o pleureziană care nu vorbeşte limba noastră. Înţelege greşit intenţiile mele şi-mi cramponează eleroanele laterale, gata să năduşească în braţele mele.

În plus valsează ca o maşină de spălat plină de cearşeafuri murdare! Toată plăcerea e de partea mea!

De la distanţă, Grasu, specialist în manevrarea gabaritelor depăşite, se hilizeşte ca proasta-n târg.

Hilar, cu o cupă de şampanie în mână, pare decis să mă abordeze. Reverul matlasat al fracului său seamănă deja cu paleta lui VanGogh, plus o alcătuire suprarealistă de culori aberant combinate.

Béru, fără a se sinchisi de dansatori, se proţăpeşte lângă mine în timp ce operez mişcări de rotire a super vacii:

– E dă milioane! declară. Dacă-ţ zic că rareori am văst aşa un bufet!

Recită cu pleoapele întredeschise:

– E toasturi dă caviar, toasturi dă pate dă ficat, toasturi dă...

Îl întrerup:

– Când vor prepara toasturi de balenă, anunţă-mă! Şi-acu lasă-mă să-i livrez partenerei porţia de dans...

Cum se termină valsul, conduc mama-mamut până la canapea şi, înainte ca aceasta să-şi fi depus şifonierul normand, o iau de braţ pe încântătoarea sa progenitură.

Drăguţa e amuzată la culme. Vorbeşte franţuzeşte cu un uşor accent pleurezian.

– Mama s-a înşelat, ciripeşte. A crezut că o invitaţi pe ea.

– Această neînţelgere n-a făcut decât să-mi întărească dorinţa de a vă avea în braţe, îndrăznesc, distilâdu-i privirea de catifea numărul 118...

Roşeşte şi, credeţi-mă dacă vreţi, începe să frisoneze de la parter până la etajul unu.

Pariez o pereche de scoici de perle contra unui kil de scoici comestibile că păsărica asta se deplumează fără complexe, când un tip mişto, de gabaritul meu, i-o propune.

În orice caz dansul i-a făcut efecte. Care se propagă în cele mai nobile componente ale masculinităţii mele.

Cum orchestra trecuse pe slow, impresia mea este că suntem pe o plajă. Mă simt de vată, fraţilor, cu excepţia bastonului de mareşal, gata la datorie în circuitul senzorial.

– Locuiţi în Berna? murmur.

– Da, lucrez la ambasadă, îmi mărturiseşte tânăra frumuseţe.

Atunci, în petto şi din adâncul inimii, dedic o droaie de lumânări întru preaslăvirea sfântului Christophe, care m-a îndrumat pe calea spre mântuire.

– Ce faci? mă interesez cu detaşare politicoasă.

– Sunt secretara Excelenţei Sale.

– Şi locuieşti aici?

– Normal. Tatăl meu e intendentul clădirei.

– Excelenţa Sa nu-i căsătorit? întreb. Şi-a primit singur oaspeţii.

– E divorţat, murmură ea.

– Ah! da...

– Faci parte din ambasada Franţei?

– Sunt noul ataşat!

Adaug, blând:

– Regret că nu sunt pleurezian; aş da orice să fiu ataşatul acestei ambasade.

Totul subliniat de o privire cu mare rază de acţiune, care se plasează fără greş pe orbita ei.

Puştanca se interesează din ce în ce mai mult de micul ei franţuz care o lipeşte de plastica sa cu protuberanţe tot mai precis direcţionate.

– Mi-ar plăcea să dansez cu dumneata toată seara, suspină pleureziana.

Oh! Pardon, doamnelor şi domnilor! Ca apel explicit, fraza echivalează apelul de la Stockholm! Se pot face şi propuneri mai directe, dar eu o prefer pe aceasta. Nu-mi rămâne decât s-o impachetez în hârtie celofanată, s-o bag în frigider şi să aflu ora şi locul la care voi consuma.

– Merge treaba? îmi lansează o voce familiară.

Mă dezlipesc şi-l ginesc pe Grasu, luptându-se cu mămoiul fetişcanei. Posesor al permisului de condus camioane grele şi-a tapat femeia-caşalot, Béru. Adoră sarcinile grele, amicul. E un temerar. Cu falca lipită de cea a pleurezienei, manevrează partenera cu o dezinvoltură tulburătoare.

– Nu că m-aş pricepe la tango, îmi zice, da m-am lansat! Nu-i uşor cu tomberonul ăsta, da merge. E ca şi cân muncesc pă pământurile verişorului Fernand!

Degeaba-i fac semne disperate pentru a-l avertiza că dansatoarea mea vorbeşte franţuzeşte, continuă să bată câmpii. Cred că deliciile bufetului nu sunt străine acestei logorei.

– Astea fiind zise, continuă Bérurier, deşi nu-i mare scofală, mi-aş consacra o duminică elveţiană oafei ăştia.

Se amuză:

– Constat că-s gata să-ţ fiu tata-socru?

Îmi antrenez partenera cât mai departe de această sursă de idioţenii.

– Cine-i personajul? mă întrebă ea. Are maniere grosolane şi n-am înţeles nici o treime din ce trăncănea.

– E preferabil, o asigur. Dobitocul deţine sinecura de secretar particular. Chestie de proptele, e prietenul din copilărie al Excelenţei Sale, căruia Excelenţa Sa a vrut să-i facă o favoare trimiţându-l aici.

Mă trec sudori reci! Dacă Grasu continuă, îmi va compromite şi călca în picioare planul de acţiune.

– Nu vi se pare că-i teribil de cald în salon? susur în urechea dulcei porumbiţe.

– Ba da.

– Să mergem pe terasă.

În toate filmele cu baluri la duci, marchizi şi alţi baroni, am văzut terase unde cuplurile se retrag pentru a-şi spune că luna e frumoasă şi că privighetoarea are vocea lui Tinio Rossi.

Împingem, exact ca-n filme, o uşă dublă cu geamuri pictate şi ne găsim, într-adevăr, pe o terasă care domină un peisaj

infinit. Luna e punctuală la întâlnire. Lipseşte doar privighetoarea la apel. Nu-i nimic, ne descurcăm şi fără ea.

– Care-i dulcele tău nume? întreb.

– Nathalia...

Să-mi mănânc pălăria pe care n-o am. Nathalia! Chestia asta lipsea colecţiei mele, un nume ca ăsta. Am avut Cecilii, Barbare, Leonore, două Antinea, o Prosperină şi alte Etcetera; dar niciodată o Nathalia.

Îi declar că e un nume fabulos şi recunosc că mă numesc Antoine, ceea ce n-o şochează peste măsură, cum ar zice croitorul meu.

Din vorbă-n vorbă şi din aproape în aproape nu întârzii să-i votez credite speciale pentru cumpărarea unei perchi de patine cu injecţie directă. Este momentul când privighetoarea elveţiană (în patria ceasurilor nemuritoare mă aşteptam mai degrabă la un cuc) îşi face apariţia şi ne încântă cu aria"Maifão". Ora miracolelor...

Inima-mi bate dezordonat, mâna se agită şi metropola coace o revoluţie.

– Camera mea e la etajul doi, îmi spune, răspuzând unei întrebări precise, pusă într-un scop şi mai precis.

Cum e întuneric, n-o văd roşind, o aud, fiind dotat cu un auz care mă incită să votez nu la referendumuri.

– Şi cum se ajunge acolo, când vrea cineva să te vadă?

– Nimeni n-a venit să mă vadă la mine-n cameră, minte ea cu stângăcie.

– Pentru că nimeni n-a avut pentru tine un sentiment ca al meu, explic. Numai în sipetul său, o bijuterie îşi dezvăluie toată strălucirea.

Am citit asta în "Logodnica aspirantului", roman roz pentru persoane palide, vândut în flacon de doi litri în farmaciile bine aprovizionate. Agitat înainte de folosire şi folosit pe neaşteptate, are un efect sigur. Fătuţa e într-al şaptelea cer.

– Eşti poet! mă asigură.

– Nimic surprinzător, spun, tatăl meu se numea Alexandrin. Împing avantajul până la gardă.

– Deci cum se ajunge la sipetul tău, frumos giuvaer?

Ezită.

– Vezi... eu...

– Da, tu?

– Prefer să ne întâlnim mâine, altundeva... Aici, cu tot acest personal, nu-i posibil. Cu atât mai mult că mama mea doarme în camera alăturată...

Mă trec fiori. O şi văd pe balenă debarcând cu mustaţa-n băţ, să întrerupă dezbaterile noastre de cultură generală. Şi eu care nu conversez pleureziana!

– Mâine, mint, iau avionul pentru Paris, unde trebuie să prezidez asociaţia poeţilor care au picioare în plus!

Bruschez lucrurile, pentru că sunt momente în viaţă în care trebuie să ştii să te impui, treabă confirmată de orice perceptor.

– Când ocazia vieţii tale îţi trece prin apropiere şi nu-i cheală, trebuie să ştii s-o apuci de păr! afirm.

Ezită încă.

– Ascultă, zice... eu... Există o căsuţă la capătul grădinii. Se trece pe poarta din spate... Cheia este atârnată lângă

oblon... Dacă vrei să mă aştepţi, când se va pleca de-aici, ne întâlnim acolo.

Îi lansez o ocheadă. Această gâsculiţă albă are-un chef turbat să se lase jumulită. O fi ea chiar aşa de albă? **That is the question**, cum ar spune Victor Hugo (la întoarcerea sa din insulele anglo-normande).

Părerea mea este că micuţa cabană din fundul grădinii i-a mai folosit Nathaliei.

– Banco! murmur. Voi fi acolo.

CAPITOLUL XIII

Orele trei dimineaţa. Ultimele acorduri ale orchestrei au amuţit. Lăutarii au intonat imnul pleurezian, "Curge! O pulmoserumul meu", apoi a fost debandada, cum zic eunucii!

M-am prefăcut că-mi iau rămas bun, dar, odată-n hall, am pretextat uitarea foarfecii cu pedală, fără de care nu pot tăia convenabil vârfurile de fier ale ţigărilor şi am reintrat în ambasadă. O uşă ascunsă, pe care mi-o arătase Nathalia, mi-a permis accesul în grădină.

Până acum O.K.! Mă camuflez în fundul parcului şi aprind o blondă fără filtru. Luna se scaldă argintiu în ochiul de apă cultivat cu nuferi. E linişte. Bérurier, trotilat ca un polonez, mă escortează. Are un târlic în mână, pentru că, între noii săi pantofi de lac şi vechile sale bătături, s-au declanşat incompatibilităţi ireconciliabile; papionul i se bălăngăne desfăcut pe pieptul vajnic.

Se aşează pe o bancă romantică.

– Nu văz pen'ce mă cari pă mine-n aventura asta, bodogăne. Tu te ţii de-nţepat gagici şi sualtenii numără stele. Mai dăăştept iera să-mi arănjez o escursiune în cârpele băbuţei, pă gratis, inclusiv textele!

– Dama e măritată! obiectez pentru a-i calma regretele.

– Da, da doarme separat dă bărbat-so şi legitimu ie surd ca o cizmă! Studiasem fundurile problemei!

– Nu-i decât o amânare! îl consolez... Esenţialul e că suntem în acest loc, sesizezi?

– Un loc în care ţi-ai asigurat toate comodităţili, protestează Umflatul. Păi n-are dreptate comuniştii? Proletarii cu laba, cracii rezervaţi patronilor! Norocul meu c-am izmene lungi, mă mai procopseam şi c-o broncoşită!

Mă înţelesesem cu Nathalia să ne întâlnim fix la miezul nopţii. Mai las să treacă vreo douăzeci de minute şi-i recomand Grasului să caute un tufiş capabil să-i ascundă cărnurile.

– Nu ştiu care-i programul seratei, zic, dar vreau să te am la îndemână.

La ţanc, în apropiere există un umbrar decorativ acoperit cu trandafiri şi sub umbrar un leagăn pe care se trânteşte Béru. Lanţurile acestuia gem îndurerate, dar se resemnează.

Satifăcut, mă îndrept către construcţia despre care mi-a vorbit Nathalia.

Este vorba de o căsuţă de paznic, plasată în preajma străduţei care mărgineşte extrateritorialitatea glorioasei republici Pleureziene. Scociorăsc storul de jos şi descopăr existenţa unei chei, fixate într-un cui îndoit.

Deschiderea uşilor, în absenţa cheilor originale, este una din specialităţile mele; dar să posed originalul fabricantului de broaşte, vă daţi seama până şi voi, adunătură de minusuri, este mult mai la îndelabă.

Pătrund deci, cu piciorul drept înainte, în micuţa anexă a somptuasei ambasade.

Nici o îndoială: e un cuibuşor de amoruri nebune. Pariez cu voi o pereche de fudulii cabaline contra unei puţulici japoneze, că dulcea mea Nathalia îşi oferă, aici, serate de binefacere. Că se sustrage tutelei tiranice a enormităţii măsii, că evadează din coşmelia guvernată de Tolomacovici, pentru a veni aici să aprecieze, în cunoscătoare, solo-uri din Flautul fermecat şi alte piese clasice pentru clarinet şi chiar saxofon.

Cuibuşorul de nebunii se compune dintr-o intrare minusculă, cu pereţii drapaţi în stofă imprimată (imprimeul reprezintă diligenţe cu vizitii pocnind din bici); urmează o cameră agreabilă, tapisată c-o pâslă subţirică, de culoare albastră (a somnului) şi mobilată englezeşte; în sfârşit camera de toaletă, a cărei piesă de rezistenţă este bideul.

În camera principală există o comodă (în general în genul acesta de locuri se practică comoda, pentru că o comodă este practică). Această comodă a fost transformată în bar de un artist care avea mai mult cultul Cinzanoului decât al barocului timpuriu.

Aşteptând-o pe puiculiţă îmi votez, în unanimitate plus un vot, un gât de scoală-moralul. Cum zicea Balzac, va trebui să onorez această micuţă. Să ridice glorios culorile Franţei şi să demonstrez prin A plus B că reputaţia de care se bucură bărbaţii ţării noastre nu a fost uzurpată.

Îmi acordam, tocmai al doilea pahar, cu titlul de excepţie şi felicitările juriului, în exact clipa în care îşi face intrarea în cabană. Îşi proteja, cu un impermeabil albastru, umerii

fragili, dulcea copilă. Stropi de rouă îi aureolează părul de aur, sânii ei sunt mai palpitanţi şi mai plini decât cei ai unei dădace.

– Am întârziat, nu reuşeam să scap de mama!

Îmi stă pe buze să-i spun că avem probleme inverse, ea şi eu. Ea nu se poate debarasa de mamă-sa şi eu nu reuşesc s-o găsesc pe a mea.

Îşi scoate impermeabilul. Schimbase rochia de gală cu una de interior, de mătase japoneză, ţesută cu gene de libelulă. Şi nu-i necesar să fi absolvit Institutul de Mine şi Geologie, nici pe cel de Ştiinţe Politice pentru a ghici că, dedesubt, este goală ca o pulpă de friptură de miel.

– Mi-am permis să beau un pahar în aşteptarea ta.

– Bine-ai făcut.

– Vii adesea aici?

Roşeşte în regiunea lombară şi periferiile acesteia.

– Adică...

Mai bine las-o-n apele ei. N-ai venit aici s-o spovedeşti pe ea, ci, dimpotrivă să lungeşti lista păcatelor tale.

Se aşează cu mine alături pe canapea şi cum trebuie început cu începutul, încep cu una din cele mai recente specialităţi pe care am descoperit-o în Savoia: vârful limbii în cerul gurii, apoi pe buze, apoi în ureche; un complex de operaţii care vor face, dacă nu fac deja, furori în înalta societate.

Apoi trecem la chestii serioase: fantoma scoţiană, fără cearşaf, spărgătorul de nuci glisant, cu automat de ridicare a picioarelor la umăr, scurt-circuitul demoniac şi mai ales,

mai ales! Pistonul cu repetiţie şi jet spumos, o invenţie care ne vine odată cu vârsta şi ne trece din aceleaşi motive.

Copila-şi exprimă entuziastmul în franceză, în elveţiană şi cu propria sa limbă. Cavalcada Fantastică, la preţ de favoare! Cap Kennedy la îndemâna tuturor! Un recital de scrâşnete din dinţi! După care se lasă o linişte semnificativă. Pacea adâncurilor.

Este de scurtă durată. De abia am făcut puţină ordine în patimile noastre, în ţinuta noastră, că se cioc-cioc la uşă. Primul meu gând e Bérurier, Grăsălanul trebuie că s-a plictisit să-şi congeleze ciolanele pe balansoar. Vine să-mi prezinte condica de reclamaţii şi sugestii. Nathalia speriată sare din pat.

– Dumnezeule! bâlbâie.

Vreau s-o-ntreb ce şi cum, când o voce de bărbat proferează câteva apeluri cu semne de exclamare încorporate, în pleureziana din care nu pricep boabă.

Pe faţa ei, săraca, se citeşte panica. Se uită în jur ca şi cum ar spera să vadă deschizându-se, în ogeac, faimosul tunel al Mânecii, pe care amicii noştri englezi sunt atât de grăbiţi să-l străpungă.

Apoi, luând în ambele mâini frânele unei decizii extreme, mă împinge în direcţia băii şi închide uşa.

Aştept, în obscuritatea cea mai integrală, urmarea evenimentelor. Cu toate astea, un licăr pătrunde desişul tărtăcuţei mele. San-Antonio cel frumos nu-i picat din nori, cu ultima ploaie, după cum se spune-n portul Brest; începe să priceapă că domnul care a venit să facă cioc-cioc la uşă, e titularul iubirilor domnişoarei. A zărit lumină la

căsuţa albă şi-a venit să vadă despre ce-i vorba în propoziţie. Riscă să fie o fiesta dezlănţuită în cartier. Şi dacă se lasă cu scandal, băiatului maică-mii i se rezervă o poziţie nasoală.

Deocamdată, însă, lucrurile nu par să se înfierbânte. Percep, vag, şuşoteli. Apoi şuşotelile contenesc şi se aşterne liniştea.

Nu cumva vizitatorul intempensiv se-nfruntă şi el c-o bucăţică de fericire?

Mai zăbovesc puţin. Oricât ciulesc urechile, nu disting nici cel mai mic zgomot. După părerea mea, gagica Nathalia, şireată ca toate muierile, a reuşit să-l scoată din cabană pe nepoftit. Îmi lasă drum liber. Trebuie s-o şterg pe şest.

Cu precauţii infinite, presez clanţa uşii. Îmi ia cinci minute pentru că operez milimetru cu milimetru. În sfârşit crăp uşa. Camera e goală într-adevăr. Drumul e liber.

Ies încetişor din baie şi mă pregătesc să fac paşi prudenţi când încremenesc, stană de piatră, în mijlocul camerei.

Excelenţa Sa Tolomacovici zace pe podea, în dosul canapelei. Are un pumnal în piept. Un frumos pumnal maltez care, zece minute mai devreme, decora peretele deasupra comodei.

CAPITOLUL XIV

Mă plec deasupra ambasadorului. E atât de mort încât, pe lângă el, sarcofagul lui Ramses II ar părea un chefliu în stare de repaos, Nathalia nu l-a ratat. Fix în inimă! Ca mareşalul Ney! Tolomacovici arată bizar.

Domnul ambasador îşi schimbase ţoalele de ceremonie cu un halat de satin purpuriu. Nu cumva nenorocitul ăsta de pleurezian întreţinea relaţii extra-diplomatice cu secretara sa?

Îmi pare probabil. A venit s-o întâlnească în cuibuşor că să-i cânte Mâna în valiza diplomatică; şi puştoaica, pierzându-şi firea, l-a compostat cu baioneta malteză.

Iată-ne în mare dandana!

Ies să-l recuperez pe Béru. Grasu sforăie de să-i explodeze sinusurile. Îl scutur. Strănută, se trezeşte şi mă-ntreabă ce se-ntâmplă.

– Se-ntâmplă chestii stranii, Grasule. Plimbă-ţi şuncile...

Îl pun rapid la curent cu ultimele evenimente.

– Ei bine, amice, mormăie Umflatul, o făcuşi dă oaie!

Nu răspund. De fapt sunt foarte cătrănit. Căci iată-mă-n

rahat până la bărbie. Nu suntem în Franţa, ţin să vă amintesc, şi nici măcar în Elveţia, solul unei ambasade fiind considerat terioriu al ţării pe care o reprezintă.

Veţi spune că n-avem decât s-o ştergem, Béru şi subsemnatul.

O.K.!

Atâta doar că, odată cu descoperirea lui Tolomacovici în stare de cadavru, se va deschide o anchetă de zile mari. Şi dacă gagicuţa Nathalia toarnă totul; bă, poate, la capac, îmi pune crima-n cârcă?

Ca pentru a-mi da dreptate, văd lumini precipitat aprinse pe faţada ambasadei, în cealaltă parte a parcului. Clar că Dalila asta de ocazie a luat lecţii cu Iuda Iscarioteanul.

– Pă un'scoatem cămeşili? sughite Grasu, care a-nţeles şi el ameninţarea şi se teme.

Ştiţi şi voi, zdrenţe nenorocite, că, de câte ori se-mpute peştele, San-Antonio o iscăleşte prezent.

Îi indic o portiţă lui Béru.

– Treci p-aicea, Grasule. Maşina noastră radio-emiţătoare e la locul ei. Du-te şi ad-o! În timpul ăsta-l voi evacua pe domnul ambasador din apele sale teritoriale, asta-i mişcarea-ntâia şi decisivă...

Nu-şi pierde vremea cu proteste, Béru. Zboară ca vântul, în frumosul său smoking şifonat, care-i dă aerul unui pinguin îndoliat. Reintru în cuibuşorul de nebunii. Înhăţ un halat de baie şi o înfăşor pe Excelenţa Sa în el, lăsându-i pumnalul în pitpalac. Sting totul şi-l salt pe Tolomacovivi în propria mea spinare.

După care o şterg şi eu pe portiţă, abandonând parcul vocilor şi tropăielilor care se apropie.

==========

Unul care ştie ce înseamnă stare de urgenţă, este dragul meu Bérurier. Îl beştelesc tot timpul cum îmi vine la gură, dar îl ador pe Grăsan. Este eficacitatea întrupată. Mi-ar trebui o ediţie de opere complete ca să vă povestesc de câte ori şi din câte rahaturi m-a scos.

Aduce maşinuţa cu farurile stinse. Dintr-un salt părăseşte scaunul, fără să oprească motorul, deschide portiera spate şi-mi ajută să trântesc pe excelenta Sa Excelenţă pe planşeul Renault-ului.

Redemarăm cu ciuperca la podea. Béru ţine manşa şi joacă rolul lui Ayrton Senna! Suntem pe un bulevard care coboară; traversăm un pod (pe Aar), urcăm un deal şi, la capătul a zece minuscule minute, suntem în plin drum de ţară, nu departe unde vacile insomniace mug nostalgic după câmpiile verzi.

– Şi acum? întreabă Grasu.

Îi arăt un drumeag străjuit de copaci.

– Garează-te aici, voi încerca să prind Parisul.

Ridic şi antena de rezervă, pentru mai multă siguranţă şi sun oraşul mamă. Rentează. Recepţia nu-i impecabilă, dar se menţine audibilă.

Cer biroul bătrânului. Plantonul mă anunţă că bossul e în braţele lui Morfeu. Cu mine nu ţine, insist să fie trezit.

O linie particulară uneşte domiciliul său de Servici, ceea ce simplifică the question.

Pe scurt în mai puţin timp decât îi trebuie unei peripateciene din Pigalle să scuture portofelul unui geambaş beat, îl obţin pe directorache.

Centrala-l informează că sunt eu. Zice sec:

– Ascult!

Nu prea ştiu de unde să-ncep.

– Suntem la Berna, domnule director... S-au petrecut evenimente...? hm... neplăcute, ar fi cam lung să vi le explic. Pe scurt Tolomacovici e mort.

– De moarte violentă? rămâne la semne de întrebare, patronul, cât se poate de distant.

– Tot ce poate fi mai violent!

– Dumneata?

– Nu, dar toate sunt împotriva mea...

– Unde eşti?

– În maşina noastră. El e în spate...

Linişte, mai încordată decât o coardă de vioară.

– Ascultă-mă, drăguţă. Descurcă-te cum crezi dar, în nici un caz, defunctul nu trebuie găsit.

Ezit să înţeleg...

– Climatul e atât de încordat, acum, cu Pleurezia, continuă Cheliosul, încât asasinatul unei asemenea personalităţi ar fi catastrofal.

– Dar...

– Nici un fel de dar. Dispariţia-i una, moartea sa ar fi cu totul altceva. Numai vii dispar, nu morţii. Fă tot ce-i necesar

să nu se găsească niciodată urma sa! Ar fi o treabă potrivită...

Cum tac, insistă:

– Ai înţeles?

– Înţeles, patroane.

– Ce zice? se informează coechipierul meu.

Îi repet ordinul extravagant al patronului.

Grasu aruncă o privire dezolată pe bancheta din spate.

– Şi ce facem cu clientu?

– Mă întreb?...

Îşi râcâie scăfârlia, îşi curăţă un dinte, îşi smulge un fir de păr din nas şi murmură:

– Bun; să vedem ce se po'face. L-am putea îngropa într-un colţişor neumblat...

Clatin capul.

– Corpurile îngropate se regăsesc întotdeauna; ori un câine are fler, ori se întreprind lucrări de utilitate publică, ori te vede un guşter care se fâţâie întâmplător prin peisaj...

– Şi dacă i-am da foc?

– Vorveşti aiurea! Cenuşa se identifică!

Se înfurie.

– Ascultă San-A., l-aj mânca, dar chiar nu mi-e foame!

Situaţia e din cele mai neplăcute. Arătăm grozav, în frac, cu un cadavru în maşină.

La răsărit, ziua începe să mijască (surprinzător ar fi să mijească spre apus). Cocoşii cântă în ferme.

– Trebuie să ne schimbăm, zic. Ne întoarcem în oraş. Mă duc la hotel să-mi pun alte ţoale, în timp ce tu ai grijă de coleg. Pe urmă va fi rândul tău. Odată în civil...

– Ei bine?

– Ei bine o să vedem! Şi nu mă mai aia la cap!

==========

Mi-am pus un costum prince de Galles din cârpă englezească de Elbeuf şi mi-am afterşevat mutra. Ce meserie! Ce noapte!

– E rândul tău! îl anunţ pe Bérurier.

Grasu se extirpă din şaretă.

– Nu întârzia, îi recomand.

– N-ai dăcât să trăncăneşti cu mnealui, cât absintez io...

Se îndepărtează. Poalele smokingului său, răsucite ca nişte cravate scoase la reformă, fâlfâie pe fundul lat şi pulpele porcine.

Sunt într-un parking de hotel. Aruncasem o cuvertură peste cadavru. Ca măsură de securitate, am blocat portierele spate astfel ca nimeni să nu le poată deschide din afară. Din fericire, cum e răcorel, geamurile sunt aburite. Pentru moment, cred că suntem liniştiţi.

Aşteptându-l pe Grasu, mai sun o dată Parisul. De rândul ăsta nu la Casa Curcanilor Caftangii and Co., ci la casa părintească. Buna mea mamă! Care-o fi soarta ei? În timp ce ea se confruntă c-o bandă de jigodii care-o sechestrează, o şi molestează poate, singurul ei fiu, la sute de kilometri, se pune în situaţii imposibile.

Trece multişor timp înainte să-l obţin pe reverendul Pinaud la bigofon. Cască un "Alo!" lamentabil, care ar putea servi de anestezic unui spital în criză de penthotal.

– San-A. Noutăţi?

– Nu. Ah! da... A venit cu gazul şi cum n-aveam suficienţi bani la mine, n-am plătit chitanţă. Revin mâine după masă... Sper să te-ntorci până atunci. Îţi semnalez că am băut o sticlă de muscadet în ciuda interdicţiei tale. Îmbătrânesc, singur aici... M-am uitat la T.V. Un meci de carch, aseară: Taurul din Camargue contra Asasinului din Düsseldorf. A câştigat neamţu, era scris în stele negru pe alb! Luptă cinstită. Dac-aş fi fost eu arbitru...

– Taci, dracului, odată, excrescenţă umană! tun.

Se bâlbâie.

– Asta-i mai bună ca toate! Tu-ntrebi...

– Ai primit vreun telefon?

– După cel de care ştii, nu.

– Scrisori, ceva?

– Desigur! Tocmai voiam să-ţi spun...

– Zi odată, sămânţă de ramolisment!

– O carte poştală de la colegul nostru Mongin care e în vacanţă la Sables-d'Olonne. Mi-am permis s-o citesc, având în vedere că nu era în plic. Zice: "Un salut de la un tip care stă pe nisip la Sables". E spiritual, Mongin, n-ai zice dacă l-ai vedea...

– Şi altele?

– Nimic de semnalat, în afara reumatismului meu care-mi lucrează articulaţiile.

Întrerup comunicaţia.

În acest moment al activităţii mele, Eminenţa Sa cea Rubicondă se întoarce.

Şi-a reluat ţoalele personale.

– Mi s-a părut că vorbeai? zice bănuitor, privind în spate dacă nu cumva Tolomacovici se joacă de-a taica Lazăr.

– Comunicam cu Pinuche, să-l întreb dacă n-avem veşti de acasă.

– Nu-ş dacă aveai acasă da aveai la otel, declară Matahală.

Şi scoate un plic din buzunar.

– S-a adus asta pentru tine, cât mă schimbam.

– Imposibil!

Cu o mişcare de unghie spintec plicul.

Citesc:

"Şi acum destul cu joaca. Documentele sau catastrofa. Va trece cineva la prânz"

Fără iscălitură. Mesajul a fost dactilografiat pe o hârtie albă, simplă.

– Cine a adus plicul ăsta?

– Portarul dă noapte habar n-are. A fost depus la ghişe cân el îşi uşura băşica.

Cncluzia: se ştie că sunt în Elveţia. Cine? Fătuţa Nathalia? Ce fel de jocuri joacă damicela în afara jocului dragostei şi morţii?

– Ai fo ideie cu privire la pretinu dân spate? întreabă Bérurier.

– Un început de idee...

Demarez. Cu viteză mică – nu ţin să atrag atenţia stîcleţilor helveţi – părăsesc oraşul pe autostrada către Neuchâtel. În ajun, chiar înaintea intrării în Berna, văzusem acolo mai multe vile ornate cu inscripţia "De închiriat".

Mă opresc în faţa primei apărute-n cale. Anunţul de locaţie e redactat în germană, franceză şi italiană. Pe cartonaş scrie că, pentru închiriere, trebuie să te adresezi agenţiei din colţ. Mână birjar!

Elveţienii sunt matinali prin excelenţă. E drept că nu duc lipsă de ceasuri deşteptătoare.

Deşi nu-i încă ora opt, Agenţia Cacăsvaiss a şi deschis. E un magazinaş dichisit, vopsit în culorile bibilicii şi păunului (cu gust armonizate, acestea evocă o toamnă bogată). În vitrină sunt expuse pozele proprietăţilor disponibile, unele mai ademenitoare decât altele.

Patronul, Dl. Cacăsvaiss fiul, un bătrânel solid cu barbă de patriarh ieşit la pensie, mă primeşte amabil, în faţa unui mic dejun care mă face să salivez.

Îi debitez salata mea. Sunt un inginer franţuz. Vin la Berna pentru a instala un aparat delicat care serveşte la recoltarea lintei şi a cărei punere în funcţiune îmi va cere un sejur de două luni. Am oroare de hoteluri. Pe scurt, închiriez casa vizionată din mers la un preţ destul de pipărat. Îmi dă cheile, mă atenţionează să îngrijesc trandafirii, propietarul ţine mult la aceştia şi-mi urează un sejur plăcut.

Când reajung afară, lă Béru, Elveţia se pune pe sunat ora opt. În patru ceasuri totul trebuie lichidat.

Luăm în posesiune casa. Prima noastră grijă e să băgăm maşina în garajul din curte şi să debarcăm resturile ambasadorului.

– Unde mă-sa-l băgăm? întreabă Béru, care-şi supraveghează atent limbajul atunci când târăşte de picioare o excelenţă decedată.

– La spălătorie, îi răspund. Cel puţin pentru moment.

Zis şi făcut. Când Tolomacovici e întins într-o cădiţă de faiantă, respirăm mai în voie.

– Prima etapă! anunţ.

– Ş-a doua?...

Rânjesc, măsurându-l pe Grăsan, svurând dinainte moaca pe care o va face când îi voi servi restul.

– Te vei întoarce în oraş pe patru roţi, Grasule.

– Şi?

– Te vei duce la o canisă, trebuie să existe în capitala federală asemenea chestie.

– Apoi?

– Apoi vei cumpăra un saint-bernard!

Ştiam că voi nimeri la marele fix. Face o mutră care i-ar provoca diaree acută unui ţârcovnic constipat.

– Mă iei la mişto?

– Nu încă, mai târziu, când vom ieşi din han, îţi promit!

– Un saint-bernard?

– Cel mai mare şi mai gras pe care-l poţi găsi. Dacă te-ntreabă cineva ceva, spune că-i pentru un banchet de logodnă!

CAPITOLUL XV

În absenţa Grasului, caut o farmacie şi o măcelărie . Fac diverse cumpărături şi mă-ntorc la vilă. Arunc un ochi să mă asigur că Tolomacovici a fost ciuminte în cădiţă, apoi scot husa de pe fotoliu şi-mi ofer un puiuţ de somnişor reparator, sperând întoarcerea rapidă a Grasului.

==========

Mă trezeşte o limbă care-mi linge laba. Tresar şi mă zgâiesc în jur buimac. Bérurier cel Viteaz, Bérurier Voinicul! Cel care ar fi putut să-i bată pe arabi la Poitiers, pe Roland la Roncevaux, pe Blücher la Waterloo şi, pe Sugar Robinson la Madison Square Graden, imobil în faţa mea, cu o lesă în mână. La capătul celălalt al lesei există un uriaş saint-bernard, dolofan ca un călugăr, cu ochi de câine credincios şi cu limba mângâioasă.

– Îţi convine aşa? ironizează Grasu.

– Mănuşă!

Mângâi cuţulaşul.

– Se numeşte Ernest, declară amicul meu. Un nume haios pentru un saint-bernard elveţian, aşa-i? Nu găseşti?

Găsesc!

==========

Prepar o halcă de carne după o reţetă bine chibzuită şi i-o arunc lui Ernest. Face zgomot de uşă de catedrală trântită de curent. Cuţu prinde chifteaua. Ezită s-o mănânce, suspicios. Dar, cum îi mângâi urechile şi cum are suflet bun, o înghite ca să-mi facă plăcere.

Se scurge un timp. Ernest cască, se culcă. Apoi are o tresărire şi rămâne ţeapăn.

Atunci asist la un spectacol mişcător. Béru, masacratorul de fălci, sfârtecătorul de urechi, umflătorul de ochi, rupătorul de membre superioare şi inferioare, Béru izbugneşte în lacrimi!

– L-ai omorât! sughite. Ah! ce lipsit de inimă poţ fi, San-Antonio!

– Şterge-ţi mucii Grasule, nu-i decât adormit. Barbiturice într-o doză babană; s-a aranjat de un somn pentru întreaga zi. O minunată cură de somn, ce mai! Dac-ar face asta la clinica americană din Neuilly, l-ar costa o avere.

– Unde naiba vrei s-ajungi?

– Ai să afli.

În timpul absenţei complicelui meu, descoperisem şi studiasem o carte de telefon, mai silitor ca un absolvent de liceu în ajunul bacalaureatului.

Numărul pe care am de gând să-l formez pare să fie în apropiere. Îl formez cu un deget hotărât. Sună. O voce elveţiană întreabă în germană ce doresc şi răspund:

– Ali! Dog's Service?

– Ja.

– Vi se-ntâmplă să conversaţi şi franceza?

– Desigur!

– Am nevoie de dumneavoastră pentru bietul meu câine care s-a prăpădit. Culmea nefericirii, la prânz plec cu avionul şi sunt îngrozitor de grăbit, puteţi să vă ocupaţi de el imediat?

Tipul de la capătul celălalt al firului îmi răspunde cu o formulă pusă la punct, presupun, de multă vreme.

– Nu suntem doar în serviciul câinilor ci şi al stâpânilor! Ce rasă este?

– Un saint-bernard mare.

Nu-mi rămâne decât să-i dau adresa şi să aştept. Un sfert de oră mai târziu, o camionetă neagră pe care scrie cu litere aurite "Dog's Service" se opreşte în faţa porţii. Dog's cioclul care descinde are părul cărunt, pântecul ţuguiat, fizicul, în general, jovial.

Îl primesc. Se prezintă: Jean Müller, pompe funebre pentru câini. Îmi exprimă simpatia sa, formulează condoleanţe şi mă întreabă unde-i scumpul dispărut.

Îl conduc în salon. Ernest zace ca un veritabil răposat. Îl învelisem într-o pătură, ca să pară mai "out". Ridic un colţ al cuverturii. Béru lăcrimează şarjând un pic:

– Un animal pe care l-am crescut cu mâinile mele! Sardelele astea împuţite tre să-l fi otrăvit, clar.

Domn Müller striveşte o lacrimă comercială care ne va ridica factura cu minimum o mie de marafeţi. Apoi îl roagă pe Béru să-l ajute să aducă lada.

Când o aduce, eu şi Béru îl băgăm pe cuţu înăuntru şi îngropătorul de dulăi înşurubează capacul.

– Cimitirul pentru câini e departe? mă interesez.

– Nu, la cel mult o mie de metri.

– Putem căpăta o concesiune pe veci?

– Bineînţeles!

– Nimeni nu se va atinge, vreodată de mormânt?

– Nimeni. Cavoul vă aparţine pentru veşnicie.

– Mulţumesc; ce alinare!

Îi fac cu ochiul lui Béru, e rândul lui să intre în joc.

– Ar fi interesant să-i comandăm o coroană de flori pentru înmormântare? întreabă.

– Dimpotrivă, afirmă individul, care e, probabil, tamjă cu vânzătorul de vegetale.

– V-ar deranja să mă duceţi până la florar? Maşina noastră e în pană.

– Cu plăcere.

Şi Müller declară:

– Ajutaţi-mă să încărcăm sicriul în furgonetă ca să nu ne mai întoarcem.

Asta n-o prevăzusem. Mă lansez în marea scenă din actul trei.

– Nu, duceţi-vă înainte. Lăsaţi-mă să mă reculeg o clipă lângă fidelul meu amic care nu şi-a drămuit niciodată nici gudurăturile, nici linsorile.

Probabil că generaţii de babornițe îl obişnuiseră pe individ cu o gamă largă de maimuţăreli.

Subscrie cererii mele. Şi Grasu îl ia de braţ sprijinindu-şi propria durere.

==========

Un soare vesel luminează ţarcul în care sunt înhumaţi Azoreii din Berna. Camioneta pătrunde pe aleea centrală, ocoleşte monumentul câinilor victime ale cercetării ştiinţifice şi se opreşte în faţa unei serii de morminte format mare, pentru dulăi respectabili.

– Puteţi alege! oferă dom Müller.

Aleg un locşor calm, alături de mormântul unei oarecare **Diana**. Tolomacovici va aştepta judecata de apoi într-o plăcută companie feminină.

Angajaţii Dog's Serviceului coboară lada în cavou, pun dala peste excavaţie şi se retrag să tragă o duşcă, în timp ce eu îl urmez pe Müller la birou, pentru formalităţi.

– Ca inscripţie, ce trebuie să pun să se graveze, întreabă.

Mă concentrez şi murmur cu un aer recules.

– Aici zace Taiaut, tovarăş de zile bune şi grele.

– Văd că-l iubeaţi! suspină Müller.

– Mă voi simţi teribil de singur acum, îi întăresc spusele.

Gagiul Béru iese în viteză pentru a se strâmba de râs în

dosul mausoleului înălţat împotriva neantului pentru o oarecare Lélette, mâţă siameză moartă accidental, nu fără a fi înhăţat, cu ghearele ei nemuritoare, medalia de bronz la o expoziţie de feline organizată de Şahul Iranului.

CAPITOLUL XVI

Întins pe pat, cu braţele încrucişate sub ceafă, epuizat de oboseală, nu pot dormi. Aştept ca omul – sau madama care mi-a trimis mesajul, să se manifeste. Şi aşteptând această manifestare , faimosul – prea faimosul San-Antonio, cel căruia de obicei nu-i rezistă nici un mister, care desfundă chiuvetele şi oferă doamnelor măritate onorurile neglijate de soţi impotenţi, celebrul, uluitorul San-Antonio va să zic, recapitulează afacerea.

Într-o poveste atât de extravagantă, complicată de-tot-ce-vă-doriţi-mneavoastră, trebuie să faci bilanţuri periodice.

Să verifici des cap-compasul, cu atenţie şi răbdare.

Aşa cum face navigatorul îndrăzneţ care se aventurează pe Marea Sargaselor.

Pentru mine ar fi mai degrabă, Marea Sarcasmelor!

Ştiu că toate aceste capitulări vă calcă pe nervi, mneavoastră care aveţi crep în locul creierului şi tot atâta judecată cât o grămadă de moloz, dar ele sunt necesare. Poate izbucni lumina din ele. Şi de lumină, recunoaşteţi, mai ales în clipa asta, avem al dracului de mare nevoie.

Aşadar, cei care nu-s mulţumiţi să se ducă să mă aştepte la sfârşitul cărţii; voi ceilalţi, scoateţi-vă degetele din nas – la vârsta voastră nu face serios – şi nu cereţi voie să vă duceţi la veceu, veţi fi refuzaţi chiar dacă prezentaţi un certificat de la medicul de cartier.

O.K.! cum se zice la curtea of England. Bun, încep:

1) Un isteţ şuteşte nişte documente Franţei şi intră în tratative cu Tolomacovici pentru a i le băga pe gât contra cost.

2) Recuperez planurile înaintea reuşitei acestei tranzacţii.

3) Pentru a mă avea la mână, Tolomacovici pune să fie răpită Maică-mea şi cere planurile ca răscumpărare.

4) Odată cu maică-mea au dispărut şi documentele care, totuşi, îmi sunt cerute în continuare.

5) Pun un plic de hohă la locul indicat şi omul lui Tolomacovici vine să-l ia.

6) Altă componentă a echipei Tolomacovici îl buleşte pe mesager, cu scopul de a-şi însuşi plicul, după ce telefonase şefului că plicul n-a fost depus.

7) Demasc transfugii echipei Tolomacovici. Graţie unei şedinţe cu Bérurier, unul dintre ei vorbeşte şi ne relatează cele precedent expuse. Habar n-are de soarta Féliciei. După el doar ambasadorul Pleureziei ar putea să mă lămurească.

8) Grasu şi eu facem deplasarea la Berna, descurcându-ne pentru a asista la recepţia ambasadei pleureziene.

9) Profit de serată ca să-i fac bezele secretarei particulare a lui Tolomacovici, care-mi fixează întâlnire la cuplodromul situat în fundul parcului.

10) Îmi justific reputaţia faţă de puştoaică.

11) Pe când mă odihneam cu crucea meritului social la butonieră, sunt deranjat de sosirea Excelenţei Sale. Mă ascund în baie.

12) Tolomacovici e asasinat. Beleaua belelii! Abia am timpul să escamotez corpul şi să mă debarasez de el în modul ingenios pe care vi l-am expus.

13) Scurt timp după asasinat, un emisar necunoscut, depune la hotel o scrisoare care-mi ordonă să-i dau planurile persoanei care mă va contacta la amiaza zilei de azi...

14) Este aproape amiază, altminteri zis, douăsprezece fără cinci.

Iată, cu tot laconismul, situaţia, în toată grozăvia ei.

Concluziile pe care le pot trage sunt următoarele:

A) Nu ştiu unde sunt planurile. Spionii mi le cer. Patronul meu suprem de asemeni.

B) Ignor unde-i Félicie. Ignor chiar dacă mai trăieşte.

C) Adversarii mei ştiu că sunt în Elveţia.

D) Gagica Nathalia este o criminală.

Cazul acesteia din urmă mă interesează grozav. Târând leşul Excelenţei Sale mi-am zis că, sus-numita, trebuie să

facă parte din reţea; poate dorea să lucreze pe cont propriu şi profitase de ocazie pentru a se debarasa de patron. Atâta doar – şi e singurul lucru care sare-n ochi – odată asasinatul comis a dat alarma. Făcând asta voia să-mi pună crima în cârcă, ziceţi? De acord. Dacă ar fi reuşit însă, se duceau de râpă toate speranţele bandei cu privire la documente.

M-am săturat să-mi frec ridichea cu supoziţii. Mi se face rău.

Aici am ajuns cu recapitulările, când sună ora douăsprezece, în clopotniţa vecină. Celei de a douăsprezecea lovituri îi succede soneria telefonului. Vocea recepţionerului îmi comunică.

– Vă caută cineva, domnule.

– Cine? întreb.

– O doamnă!

– Roag-o să urce!

Sar din pat, îmi aranjez cravata (în faţa unei doamne trebuie să fiu prezentabil) şi-mi pun haina.

O doamnă!

Ceva îmi zice că doamna în chestie ar putea să fie Nathalia. Eu, mă cunoaşteţi, am nasometrul hipersensibil!

Un index discret ciocăneşte în lemnul uşii mele.

Uitasem să-mi iau arma!

Într-o clipă repar această scăpare. Bine echipat, mă simt în stare să înfrunt pe oricine şi pe vărul său primar.

În pas vioi mă îndreptăt către uşă.

Cu un gest hotărât, dechid.

Acel ceva isteţ care mi-a şoptit că vizitatoarea este Nathalia şi-a băgat degetul în ochi până la plămân.

Persoana care se prezintă nu-i alta decât Félicie.

==========

Dacă într-o zi bunica vă va întreba care e cea mai mare surpriză din viaţa lui San-Antonio, să-i răspundeţi fără urmă de ezitare: ziua în care , la Berna, a primit vizita Féliciei, minunata sa mamă, pe care nişte tâlhari o răpiseră.

Şi să ştiţi că nu vă înşelaţi prieteni!

Pălesc, roşesc, înverzesc, albăstresc, violeţesc, indigotizez, portocalizez, precum cărţile poştale care-şi schimbă culoarea urmând capriciile meteorologiei.

Maică-mea, ea, stă dreaptă în cadrul uşii. Are părul gri bine strâns. Hainele impecabile şi surâsul dulce, afectuos.

Mă dau într-o parte pentru a o lăsa să intre. Nu pot să vorbesc. Gâtul mă doare şi cred că mă zmiorcăi, simt dâre calde zebrâdu-mi obrazul.

Mă îmbrăţişează tandru şi murmură:

– Nu ţi-ai făcut prea multe griji, băiatul meu? Eşti palid! Ce aer obosit ai!

Şi dintr-odată-mi dau frâu liber. Nervii, nu mi-e ruşine să recunosc. De douăzeci de ani n-am avut asemenea

supărare. De douăzeci de ani n-am mai plâns ca un copil. De douăzeci de ani nu m-am mai cuibărit aşa în braţele Féliciei. Voiam s-o salvez, s-o protejez şi ea este cea care vine la mine,mă calmează, mă vindecă.

Félicie! Oh draga mea Félicie!

CAPITOLUL XVII

– Povesteşte, mamă!

– Au fost drăguţi...

– Povesteşte!

E tot ce pot să-i repet.

Se aşează într-un fotoliu de pluş, îşi întinde fusta să nu facă nici o cută. Ador gesturile ei! I le admir. Am nevoie de gesturile ei simple. Fac parte din viaţa mea...

– Ei bine, alaltăieri, în absenţa ta, au venit doi domni. L-au lovit pe Julius... Doamne! Ai veşti de la el?

– E tare de cap, nu te îngrijora.

– Bine, dar creierul său...

– N-ar creier!

Surâde şi dojenitoare, murmură:

– Răule!

Continuă apoi:

"După asta cei doi domni au intrat în bucătărie şi m-au rugat să-i urmez în maşina lor, fără vreo explicaţie. Aveau un revolver şi mi-a fost teamă.

M-au dus într-o casă, nu prea departe de noi. Acolo era o femeie grasă care nu vorbea franţuzeşte cu fata ei!"

– Nathalia! strig.

– O cunoşti? tresare Félicie.

– Las că-ţi explic eu: apoi?

– Oamenii aceştia ţi-au telefonat. Fata, cred. Mi-au spus să-ţi vorbesc, îţi aminteşti?

– Şi?

– După aceea mi-au dat un somnifer puternic. Când m-am trezit, eram culcată într-o ambulanţă. Fata şi mama ei mă supravegheau. Am mers mult şi am ajuns în Elveţia. M-au dat jos într-o grădină mare şi m-au închis într-o cameră, la ultimul etajal unei case...

– Care nu-i alta decât ambasada Pleureziei la Berna.

– Aşa înţelesesem parcă şi eu, recunoaşte buna mea mamă.

Murmur, în absenţa mea de barbă:

– E în berna ambasada din Berna, în clipa de faţă.

Maică-mea tresare:

– Ce ciudat că-mi spui asta!

– De ce?

– Pentru că de fapt totul e în efervescenţă acolo.

Încep să pricep de ce au eliberat-o pe Félicie. Ancheta cu privire la dispariţia Excelenţei riscă să facă valuri. Bandiţii şi-au spus că lucrurile ar devenii nasoale dacă poliţia berneză (care nu apreciază să confunzi Elveţia cu o vacă şchioapă), îşi bagă nasul în stabilimentul pleurezian

şi ar trage concluzii mai mult decât nefericite dac-ar găsi, acolo, o cucoană sechestrată.

– Aşadar ţi-au dat drumul?

– Da. Mi-au spus: "Fiul dmneavoastră este la cutare hotel şi vă aşteaptă, duceţi-vă la el şi daţi-i...

Maică-mea scoate un mic strigăt şi-şi duce mâna la corsaj.

– Oh! da, era să uit, ce aiurită sunt! M-au însărcinat să-ţi dau acest plic.

Desfac presto şi citesc rândurile bătute la aceeaşi maşină ca azi-noapte:

"Am făcut primul pas; îţi revine să-l faci pe al doilea remiţând-ne ceea ce ştii. Dacă nu, îl vom face noi pe al treilea, care ar putea să conducă poliţia până la un mormânt din cimitirul pentru câini. Întâlnire la orele paisprezece la groapa urşilor."

Scroafele! Ne-au urmărit în noaptea aceea, după povestea cu parcul. Au priceput totul.

Fără îndoială, când au adus mesajul la hotel, ne-au zărit şi s-au luat pe urmele noastre .

Sunt, deci, la curent cu totul. Dacă sugerează sticleţilor din Berna să mă priponească şi ancheteze, s-a zis cu mine, cu libertatea şi standingul meu.

Cioclul pentru dulăi mărime mare va furniza o mărturie zdrobitoare, caralii vor proceda la deshumarea saint-bernardului şi mă voi pomeni cu ambasadorul asasinat în cârcă.

Mizerie şi putrefacţie!

– Ceva nu-i în regulă? întreabă, candidă şi grijulie Félicie.

Îmi înghit spaimele.

– Totu-i în regulă mamă, eşti aici, suntem împreună...

În acest moment îşi face apariţia Bérurier. Ţine-n mână jurnalul deprânz.

O vede pe Félicie şi, distrat, lansează un jovial:

– Io-te! Doamna Félicie. Ce mai faceţi?

Apoi realizează, ca-ntr-un film cu Laurel şi Hardy şi se prăvale pe carpetă băguind.

– Ah! asta-i culmea! Sunt mai tâmpit decât o balegă arabă. Al dracu dac'nţeleg cevaşilea!

Şi, în fine, căzut in admiraţia şefului iubit, celebrul San-Antonio:

– Ai găsit-o, tipule! o găsişi...

– După cum vezi, îmi consolidez, minţind, prestigiul.

Îi smulg ziarul din labă şi citesc anşeta:

"Misterioasa dispariţie a ambasadorului Pleureziei"

Articolul e lug, circumstanţial şi antiderapant.

În el se spune că după fiesta de la ambasadă, Excelenţa s-a retras în apartamentele sale şi s-a schimbat în ţinută de interior. Apoi s-a dus să dea o raită prin parc. Secretara particulară care-şi reintegrase (să i-o spună lui Mutu), camera, l-a văzut dispărând în direcţia micului pavilion situat

în celălalt capăt al proprietăţii; pavilionul în care, afirmă reporterul, Tolomacovici, obişnuia să se reculeagă, uneori.

Asta numea el a se reculege, ambasadorul. Sunt de acord şi gata să plusez. Pentru subsemnatul a fost chiar mai mult decât reculegere: contemplaţie, meditaţie transcedentală.

După câteva momente, a declarat presei secretara, am auzit un strigăt. Am dat imediat alarma...

S-a găsit portiţa grădinii prost închisă. Se pare că cineva a pândit în micul pavilion. Pe măsuţă, un pahar de alcool etc, etc.

Arunc foaia de varză.

– Mă au la mână. Şmecheria cu găsirea unei ascunzători veşnice pentru Tolomacovici se întoarce, diabolic, împotriva mea. Cu chestia asta pot proba totul şi încă ceva pe deasupra.

– Şi dac-ne-am'ce să halim? sugerează Béru, care nu-şi imaginează cum altfel am putea sărbători întoarcerea maică-mii.

– Haidem, conviu.

Pentru că, efectiv, mai bine să ai burdihanul ghiftuit când înfrunţi dificultăţi grave.

– M-am'-s să fac un tur dă oraş, declară Béru.

Reperarisii o crâşmuţă mişto, c-un vinişor corect. La meniu ie "fondu dă Burgundia". Io care cunosc Burgundia dân partea lu nevastă-mea, nu-ş ce-i aia. Tu ştii?

Şi-ncepe să-şi lingă buzele. Locuitorii din Liège nu ştiu

ce-i aia cafea de Liège, cei din Londra habar n-au ce-i un capot englezesc, în ţara cantoanelor se ignoră ce înţelegem noi prin "a bea ca un elveţian", filozofez.

O iau pe Félicie de braţ.

Am un răgaz de nouăzeci de minute. Nouăzeci de minute de fericire contează, nu?

CAPITOLUL XVIII

Ieşind din restaurant, pentru a mă prezenta la întâlnirea de la groapa urşilor, mi-a venit IDEEA. Şi încă una superbă, inspirată de magazinul lipit de restaurant. În vitrina susnumitului magazin este expus ceva ce mă grăbesc să cumpăr.

Tot acest mister pentru a vă ţine pe jăratec, bandă de chelboşi! Că doar nu vreţi să vă ţin la curent cu absolut toate gesturile şi deciziile mele, puţin respect pentru viaţa intimă, ce naiba!

Iau maşina, după ce-i recomand energic lui Bérurier îngreunat cu două clondire de Fandant să aibe grijă de Félicie a mea.

Nu-i mare distanţa până la groapa urşilor. Traversez Aar-ul după ce-am rulat de-a lungul încântătoarei străzi cu fântâni, apoi urc panta până la platoul pe care s-a săpat, betonat şi zăbrelit groapa.

În fundul acesteia, doi urşi bruni mănâncă morcovi aruncaţi de turişti. Uneori contenesc cu ronţăitul vegetalelor pentru a se distra privind turiştii. O ocupaţie de invidiat. Sunt zile când îmi doresc să fiu urs brun sau alb, elefant,

zebră, girafă sau urangutan, ca să pot contempla şi eu oamenii printre zăbrele. Ce spectacol edifiant! Câtă multiplicitate!

Graşi, lungi, mici, slabi, păroşi, chei, varicoşi, burtoşi, emfatici, moderaţi, hipertrofici, deşuchiaţi, congestionaţi, palizi, mototoi, tăntălăi! Ce menajerie! Şi câtă consolare să aparţii unei specii inferioare; să n-ai dreptul nici la buletin de vot, nici la viaţa veşnică; să trăieşti gol, înţolit doar cu blana sau penele personale, să-ţi coţăi femela când ai chef fără să tragi jaluzelele şi să debranşezi telefonul.

Mă sprijin pe bara de fier, între un pastor şi o fetiţă blondă. Aştept.

Două lovituri rare anunţă orele paisprezece, la un orologiu leneş. Pe umărul meu se aşează o mână delicată. Mă întorc.

Nathalia, mai senzaţională decât azi noapte, într-un taior bleumarin. Are ciorapi de culoare deschisă, pantofi roşcaţi cu geanta asortată şi o bijuterie în formă de inimă în dreptul sânului stâng. Părul ei de aur străluceşte în soare. Rujul ei de buze e mov, surâsul ei la fel, pentru această ocazie.

– Eram sigur, îi spun.

Ea ciripeşte:

– Bună ziua domnule comisar.

De comun acord, părăsim plantigradele pentru a ne izola.

Miroase a violete, Nathalia, ca Marie-Antoinette. Atâta doar că ea nu-şi pierde capul!

– Ai adus documentele?

– Depinde ce numeşti documente, frumoasa mea copilă.

Încruntă adorabilele ei sprâncene.

– Te previn că greşeşti grav luând lucrurile în glumă, îmi spune.

– Iar eu, răspund, îţi jur că greşeşti enorm luându-le în serios.

– Un telefon anonim, înlănţuie ea şi poţi spune la revedere carierei dumitale (care-i şarmantă, între noi fie vorba) şi preţioasei dumitale libertăţi pe care o consacri atât de furtunos damelor!

– În ce termeni galanţi expui lucrurile!

Râd, ceea ce nu-i place prea mult. Mă întreabă motivul şi, suflet bun, i-l spun:

– Râd pentru că în echipa voastră, frumoasa mea, aveţi o idee fixă: să vă căpătuiţi fiecare, pe cont propriu. Amărâtul de Tolomacovici s-a înconjurat de oameni eficaci dar ambiţioşi, şi asta a pus afacerea la pământ. Amicul dumitale Humanumest v-a dublat...

Şi-i povestesc tărăşenia.

– Şi dumneata, continui, nu numai că ai dublat-o pe Excelenţa Sa: ai omorât-o! Era amantul tău, nu-i aşa?

– Ei şi?

– Ei şi? Iată cum s-au petrecut lucrurile. Aseară m-ai recunoscut şi agăţat. Ai vrut să mă posezi prin bandă-bilă, dacă-mi pot permite această imagine brutală în faţa unei tinere atât de pure. Numai că, Tolomacovici, nu era o jumătate de clătită şi şi-a făcut apariţia fie din gelozie, fie pentru că intuise ceva dubios, sau mă identificase şi el. Cum riscai să ţi se şifoneze târtiţa ţi s-a părut o găselniţă fericită să-i plantezi cuţitul în stomac. Ai şters-o îngrozită de ceea ce făcuseşi şi ai dat alarma ca să-mi pui mortu-n braţe. Re-

flex normal, aproape imprudent, ca de altminteri, toate reflexele. De fapt te-ai simţit uşurată când ai văzut că ne-am evaporat, eu şi cadavrul, nu-i aşa?

– Continuă.

– Tu şi părinţii aţi decis într-un consiliu de familie, să exploataţi nou creata situaţie. A venit deci acel mesaj la hotel, vag şi imperios. Aducându-l, tu sau complicii, m-aţi văzut şi filat. Aţi aflat astfel ce soartă-i rezervasem Excelenţei sale cadaverice, probabil, v-aţi amuzat copios la gândul că, procedând aşa, îmi asumam crima; mai bine zis, semnam mărturisiri complete. Ce m-ar mai fi putut disculpa după ce am acţionat astfel?

– Chiar aş vrea să ştiu! scrâşneşte Nathalia.

E momentul să-i dau lovitura de graţie.

– Fata mea, zic, nu-ţi voi da documentele şi asta din două motive. Primul şi cel mai valabil este că nu le am!

Are o mişcare rapidă pentru a marca neîncrederea.

– Unul din răpitorii maică-mi le-a trecut pe numele lui, iubito şi eu fug după ele ca şi tine. Când îţi spun că reţeaua voastră căcăcioasă are scurgeri perfide, poţi să mă crezi! Ai, încă, îndoieli? Jur că-i aşa, pe viaţa maică-mii, temă pe care n-am obiceiul s-o iau în glumă.

Văd după privirea ei că i-a căzut moralul mai jos de chiloţi.

Continuu, scoţând din buzunar faimoasa achiziţie făcută la ieşirea din restaurant.

– Al doilea motiv pentru care, chiar dacă aş avea planurile nu ţi le-aş da, este că sunt în măsură să dovedesc

că tu l-ai spintecat pe Tolomacovici, cu delicatele tale mânuţe!

Şi-i scot un aparat de fotografiat ultra-miniaturizat.

– Chiar mă credeai aşa tâmpit cât să mă îmbarc în afacerea asta fără o provizie de biscuiţi?

Când m-ai băgat în baie, aseară, m-am descurcat să fixez obiectivul în gura broaştei ca să-mi garantez o piedică în calea uitării, scumpă copilă, te-am pozat în plină acţiune, eu, care nu vroiam decât portretul vizitatorului tău!

"Colegii mei elveţieni îmi pot reproşa ascunderea cadavrului, dar pentru crimă ţi se vor adresa ţie, mai repede şi mai direct decât săgeţile lui Wilhelm Tell."

Am câştigat. Nu mai ştie pe ce picior să danseze.

O iau de talie.

– Bafta ta chioară este că am scos cadavrul din circulaţie. Nimeni, niciodată, nu-ţi va mai face un cadou atât de somptuos, fetiţă. Trebuie să fi mai toantă decât o pompă de vidanjat ca să nu pricepi atâta lucru.

Nu răspunde nimic. Profit pentru a-i şterge cu un minipupic buzele strânse şi reci.

– Salut, Nathalia, îi spun. Profită de harurile tale şi fă-i şi pe bărbaţi să profite de ele; în viaţă lucrul pe care o femeie ştie să-l facă cel mai bine, e amorul.

O las ca la fotograf şi mă duc să văd cum se comportă maşina lui Bravissimo.

CONCLUZIE

Intrând în bucătăria noastră, maică-mea face o mutră nedumerită. Taica Pinuche s-a dedat, în absenţa noastră, la o petrecere intimă. A golit dulapul, a murdărit vesela, mi-a băut trei sferturi din pivniţă şi mi-a folosit papucii, cu o neobrăzare pe care numai el o poate atinge (ca să fiu drept, nici cu Béru nu mi-e ruşine).

Félicie va avea ceva bătaie de cap, v-o spun eu şi mă pricep.

Pinuche, stil nobila Frantă de odinioară, face o reverenţă, măturând, cu picioarele, vasele murdare.

– Scumpă doamnă, ce bucurie să vă revăd într-o formă atât de desăvârşită!

Félicie îi propune un aperitiv.

– N-aş refuza, declară demnul personaj, dar cred că le-am cam terminat...

– Toate? nu-şi stăpâneşte o tresărire mama.

– Doamne, Dumnezeule, dragă doamnă, pledează ramolitul, nu se poate să nu ştiţi ce-nseamnă singurătatea, plictisul...

Telefonul ţârâie. E Béru. Radios.

– Ie casă-ţ zic Bertha ie capie dă cadouu care l-am adus dân Elveţia îmi comunică.

– Ce cadou?

– Păi, Ernest, saint-bernardul! îl simţ că-i place la noi. Bherta să-ntreabădac' poa' să-i facă răntaş cu ficăţei dă pasăre în făină, întreb-o pă ma-ta...

Transmit Féliciei întrebarea şi lui Béru răspunsul ei afirmativ.

– Saint-bernardul ăsta, mă informează Béru, pretinu meu coaforul, z'ce c-ar tre dus la o espoziţie, ce z'ci? N-ar face succese?

– Mai ales dac-ar sta pe genunchii tăi, zic, închizând telefonul.

Félicia mea exclamă dintr-odată:

-Antoine! Apropo de făină!

– Da.

– Închipuie-ţi că-n ziua când am fost răpită, te-am văzut punând un plic în vasul acela.

– Da, şi?

– Ei bine, când oamenii ăia au intrat în grădină şi i-am văzut lovindu-l pe Julius, mi s-a părut prudent să scot hârtiile din plic şi să le pun în vasul meu de făină, tocmai, pregăteam un sos. Apoi am strecurat hârtii albe în locul celor subtilizate, erau câteva pe măsuţa din vestibul, cele pe care notez telefoanele, ştii tu.

Nici nu-i răspund. Mă năpustesc pe vasul de făină. Mâna mea înebunită răscoleşte praful alb în zadar.

– Tre să-şi spun, bâguie Pinaud, că mi-am făcut clătite ieri seară...

– Şi hârtiile?

– Păi, cum erau şifonate, le-am aruncat la gunoi...

Mă precipit la găleată. E goală.

– Tre să-ţi spun de asemeni, înlănţuie funestul rebut, am golit găleata la pubelă mai acuşica.

Sar pe geamul deschis şi năvălesc în stradă.

Ajung în clipa în care gunoierii termină de deversat pubela în maşina de carat gunoaie.

Hărăbaia demarează. Fug ca un nebun, gesticulând şi zbierând:

– Opriţi! Opriţi! În numele legii!

Maşina se opreşte. Gunoierii mă privesc fără să priceapă nimic.

Contemplu, disperat, fenomenala cantitate de gunoi din camionul plin până la refuz.

Corvoada mea nu s-a terminat încă copii! Dar nimic nu mă sperie.

Ce vreţi...

Ăsta-s eu şi nu mă schimb.

SFÂRŞIT

FORUM

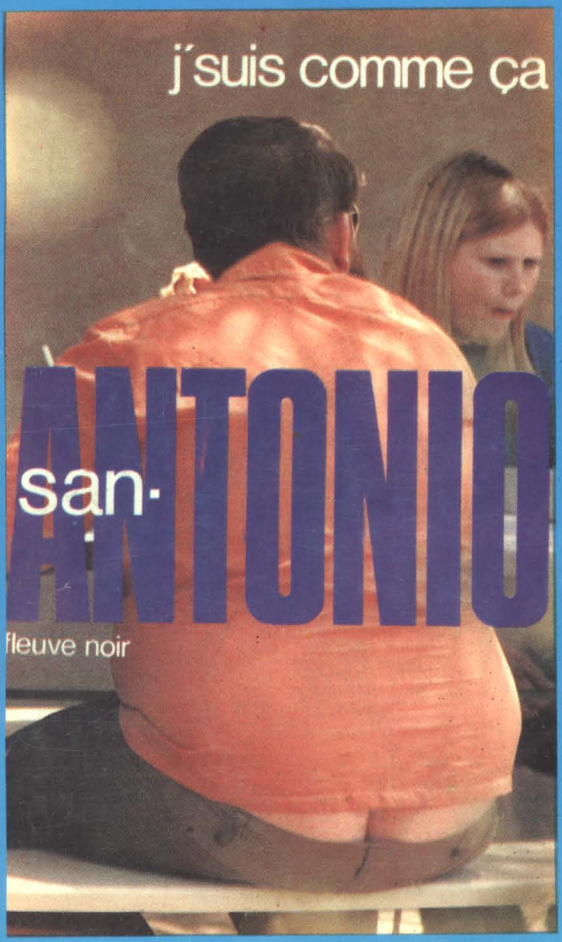

I.S.B.N. 973-9065-97-x

2 032320 182607 >